

Cao Xueqin

KIZIL OĞANIN RÜYASI

1. Cilt

Yeni İsm: Kırmızı Beşli

Xueqin Cao

Kızıl Odanın Rüyası I. Cilt

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=69429310

Kızıl Odanın Rüyası I. Cilt:

ISBN 978-625-6862-34-0

Аннотация

Cao Xuequin tarafından 18. yüzyılın ortalarında yazılan Kızıl Odanın Rüyası, Çin'in dört büyük klasik eserinden biri olarak kabul ediliyor. İlk kez 1792'de yayımlanan ve yarı otobiyografik nitelikler taşıyan romanın, Çing (Mançu) Hanedanlığı'na tekabül eden dönemi anlattığı kabul ediliyor. Yan yana konaklarda yaşayan Jia sülalesinin iki kolunun günlük yaşamlarının ayrıntılarıyla anlatıldığı, yüzlerce karakterin yer aldığı sayfalar, âdeta büyüğü bir masal tadı bırakıyor okuyucuda. Çin feodal toplumunu çok iyi analiz etmiş olan Cao Xuequin, üst ve alt sınıftan karakterler aracılığıyla feodalizmin açmazlarını, zalimliğini, ikiyüzlülüğünü ve ahlaki durumlarını da cesaretle gözler önüne seriyor. Bunu da zaafı, aciziyeti ve yüceliği ile insan doğasını muazzam yansıtarak ve hayaller, rüyalar, şiirler, şarkılar eşliğinde yaptığı için hem kadim Çin medeniyeti ve sanatıyla yakından tanışıyoruz hem de düzen eleştirisi havada ve gerçeklikten kopuk kalmıyor. “Gerçek, kurgudan daha tuhaftır.” der Mark Twain. Kim bilir, Kızıl Odanın Rüyası'nın yüzlerce yıldır ayakta kalmasının bir sebebi de budur... Bir gün ölümsüz Taocu Saygıdeğer Hükümsüz, tekrar Mavi Bayır Zirvesi'nden geçerken, gökyüzünün tamirinde

kullanılmayan taşı gördü; önceki gibi üzerindeki yazılarla orada hareketsiz duruyordu. Bir kere daha dikkatle okuyunca, şiire yeni bir bölüm eklenerek tamamlandığını fark etti. Bu yeni ifadeler birkaç akıbeti ortaya koyuyor ve olaylarda eksik kalan parçaları birleştirip, orijinal hikâyenin altında yatan kader örgüsünü tamamlıyordu.

Содержание

GİRİŞ	9
AÇIKLAMALAR	14
1. BÖLÜM	23
2. BÖLÜM	53
3. BÖLÜM	74
4. BÖLÜM	104
5. BÖLÜM	124
6. BÖLÜM	160
7. BÖLÜM	183
Конец ознакомительного фрагмента.	185

Cao Xueqin

Kızıl Odanın RüyasıI. Cilt

Cao Xueqin (Ts'ao Hsueh-Ch'in), Çing Hanedanlığı döneminde, çeşitli kaynaklara göre 1715, 1724-1763 ya da 1764 yıllarında yaşayan Çinli yazardır. Çin edebiyatının dört büyük klasik romanından biri olarak kabul edilen *Kızıl Odanın Rüyası* ile tanınır.

1610'ların sonlarında, Mançu Hükümdarlığı'nın özel hizmetindeki bir Han sülalesinde doğmuştur. Ataları, Sekiz Sancak'ın Beyaz Sancak birliklerindeki askerî hizmetleriyle kendilerini göstermişler; ardından saygınlık ve zenginlik kazandıkları resmî görevlere gelmişlerdir.

İmparator Kangxi döneminde sülalenin prestiji ve gücü zirveye ulaşmıştır. Cao Xueqin'in büyükbabası Cao Yin, Kangxi'nin çocukluk arkadaşı annesi Sun Hanım, Kangxi'nin sütannesidir. Kangxi, hükümdarlığının ikinci yılında, Cao Xueqin'in büyük büyükbabası Cao Xi'yi Nanking'de İmparatorluk Tekstil Müdürü olarak atamıştır. Cao Xi 1684 yılında ölünce, Cao Yin görevi devralmıştır. Cao Yin dönemin en önde gelen ediplerinden biri ve meraklı bir kitap koleksiyoncusudur.

1712 yılında Cao Yin ölünce, Kangxi görevi Cao Yin'in tek oğlu Cao Yong'a vermiş; o da 1715 yılında ölünce, Kangxi ailenin baba tarafından yeğeni Cao Fu'yu evlat edinmelerine izin

vermiş ve bu görevi o sürdürmüştür. Böylece sülale üç kuşak boyunca İmparatorluk Tekstil Müdürlüğü'nü üstlenmiştir.

Ailenin talihi, Kangxi'nin ölümünden sonra İmparator Yongzheng'in tahta geçişine kadar devam etmiştir. Yongzheng aileye karşı ciddi şekilde saldırıya geçmiş, mülküne el koymuş, Cao Fu hapse atılmıştır. Bir yıl sonra Cao serbest bırakılınca, iyiden iyiye fakirleşen aile Pekin'e taşınmak zorunda kalmıştır. Cao Xueqin, küçük bir çocukken yoksulluk içinde yaşamıştır.

Cao Xueqin'in çocukluğuna ve yetişkinliğine dair hemen hemen hiç kayıt yoktur. Redoloji âlimleri Cao'nun doğum tarihini hâlâ tartışmakta, öldüğünde kırklı yaşlarında olduğunu düşünmektedirler. Cao'nun, Cao Fu'nun mu, yoksa Cao, Yong'un mu oğlu olduğu bilinmemekle beraber, Cao Yong'un tek oğlunun 1715 yılında doğduğu kesin olarak bilinmektedir; bazı redoloji âlimleri bu çocuğun Cao Xueqin olduğuna inanırlar. Aile kayıtlarında Cao Yong'un tek oğlu Cao Tianyou olarak geçer. Kayıtlarda ne Cao Zhan ne de Cao Xueqin'in izine rastlanır.

Cao Xueqin hakkında tüm bilinenler, çağdaşları ve arkadaşlarından edinilen bilgilerdir. Cao, Pekin'in batı kırsalında, resimlerini satarak, yoksulluk içinde yaşamıştır. Alkoliktir; arkadaş ve tanıdıkları zeki ve yetenekli biri olduğunu; on yıl, bir kitap -muhtemelen *Kızıl Odanın Rüyası*- üzerinde sebatla çalıştığını söylerler. Özellikle tepe ve kayalık resimleri ve şiir konusundaki yaratıcılığı övgü almıştır. Cao, romanını tamamlanmaya yakın bir noktadayken 1763 ya da 1764 yılında ölmüştür. Romanının, en azından taslağı tamamlanmış

el yazmalarının bazı sayfaları dost ve akrabaları arasında dolaşırken kaybolmuştur. Cao sağken bir oğlunu kaybetmiş, karısı kendisinden sonra ölmüştür.

Çocukluğundaki lüks yaşam, onu soylu ailelerin ve yönetici sınıfın yaşam tarzlarıyla tanıştırmış; ileri yaşındaki yoksulluk, hayatı daha açık ve etkili bir şekilde gözlemlemesini sağlamıştır. Kendi hayat anlayışı, yenilikçi fikirleri, ciddi tutumu ve büyük ustalığıyla birleşince, Çin klasik romanının zirvesi olarak kabul edilen *Kızıl Odanın Rüyası* ortaya çıkmıştır.

Hayatının eseri, ölümünden sonra ün kazanır. Bir yorumcunun dediği gibi, “kan ve gözyaşı” içinde yazılan bu eser, şöhretli bir ailenin zirveye çıktıktan sonra düşüşünü bütün canlılığıyla ortaya koyar. Cao’nun, muhtemelen oğlunu kaybetmenin acısına dayanamayarak aniden öldüğü dönemde, ailesi ve arkadaşları el yazmalarını temize çekiyorlardı. 80 bölümlük bu çalışma, Cao’nun ölümünden sonra Pekin’de elden ele dolaşmaya başlamış ve kısa sürede koleksiyoncuların gözdesi olmuştur. 1791 yılında Cao’nun çalışmalarına ulaştıklarını iddia eden Cheng Weiyuan ve Gao E. 120 bölümlük “tamamlanmış” versiyonunu düzenleyip basarlar. Pek çok modern âlim, son 40 bölümün Cao Xueqin tarafından tamamlanıp tamamlanmadığını sorgulamaktadır.

Serpil Demirci, Ankara’da doğdu. Hacettepe Üniversitesinde İngiliz Dil Bilimi okudu. Reklam sektöründe çalıştı. Edebiyat ve edebiyat dışı çevirileri var.

Çevirilerinden Bazıları: *Kızıl Şefin Fidyesi* (O’Henry),

Başaran Akıl (J. Brown), *Bütün Pazarlamacılar Yalancıdır* (S. Godin), *Gece Dönencesi* (M. Gruber), *Lanetli Kadın* (D. Lindsay). *Ben-Hur: Bir İsa Hikâyesi* (L. Wallace).

GİRİŞ

Kızıl Odanın Rüyası (Hóng Lóu Mèng) ya da *Taşın Hikâyesi* olarak adlandırılan ve Çin'in dört büyük klasik romanından biri olarak kabul edilen, bir şaheser niteliğindeki bu kitap, Cao Xueqin tarafından 18. yüzyılın ortalarında yazılmış, ilk kez 1792 yılında yayımlanmıştır.

Dört yüzü aşkın karakterin yer aldığı roman, yan yana konaklarda yaşayan iki koluyla Jia sülalesinin altın çağını, günlük ilişkilerini, hayal kırıklıklarını, ümitlerini, ümitsizliklerini ve çöküşünü anlatır.

İlk bakışta sayısız karakter ve olayın esrarengiz bir karmaşası izlenimi veren roman, muhteşem bir psikolojik derinlik, felsefi yaklaşım ve çok katmanlı yapısıyla, zengin bir aile destanını, trajik bir aşk üçgenini, aşamalı bir uyanışı ve arınmayı, gayet yalın bir şekilde ortaya koyar.

Dil açısından, her biri bir mesaj iletmek üzere incelikle seçilmiş, iki, hatta üç anlam taşıyan eş sesli kelimelerle dolu olan ve yazarın, yer yer kader ve reenkarnasyon göndermelerine yer verdiği eserde, 120 bölüm boyunca, hayal ile gerçeğin iç içe geçtiği, kesintisiz bir diyalog sürüp gider.

Roman bir taraftan, maddi dünyanın (kızıl toz) hayalî ve geçici doğası üzerine Budist bir yaklaşım; diğer taraftan, soylu ve büyük bir ailenin zenginlik, şan şeref ve kendi kendisini yok ediş hikâyesidir.

Roman, yazarı Cao Xueqin'in kendi ailesi ve buna bağlı olarak ing (Mançu) Hanedanlığı'nın yükselişı ve çöküşünü yansıtan, yarı otobiyografik bir eserdir. Yazar, birinci bölümde ifade ettiği gibi, "Bu hareketli ve tozlu dünyada, hiçbir şey başaramamış biri olarak, birden geçmişte tanıdığı bütün genç kızları hatırlamış... Ve onların unutulup gitmelerine izin vermek istememiş." Bunu yaparken de zamanın Çin kültürünü, şiirler, bilmeceler, hayaller, rüyalar ve masallar eşliğinde muhteşem bir şekilde gözler önüne sermiştir. Esaslı bir aile destanını, pek çok hayatın birbirine geçmiş dokusuyla örerken, 18. yüzyıl Çin toplumuna ilişkin protokol, toplumsal yapı, aile yapısı, eğitim, yeme içme şekli, çay kültürü, festivaller, atasözleri, tiyatro, müzik, mimari, cenaze âdetleri, gelenekler, batıl inançlar gibi unsurları ayrıntısıyla sunmuştur.

Romanda, idealist ile gelenekselin, aşk ile kaderde yazılı evliliğin, Konfüçyüsçü bir baba ile asi oğlunun, fâni ile ruhani dünyanın, gerçek ile hayalin çatışması da sergilenir.

Yazar, kitabın tam da kalbinde yer alan trajik aşk hikâyesini yüzeysel olarak anlatmak yerine, karakterlerin zihinlerinin ve aralarındaki girift ilişkilerin derinliklerine inerek, feodalizmin ikiyüzlülüğünü ve zalimliğini, üst sınıfın gerileyişini ortaya sererek, trajedinin sosyal kökenine dokunur. Roman, feodalizmi, onun kokuşmuş siyasetini, evlilik sistemini, ahlaki ilişkileri eleştirir; acımasızlığını ve insaniyetsizliğini kınar. Bu yönüyle Çin'deki feodal toplumun bir analizi olarak ansiklopedi niteliğinde görölmektedir.

Kızıl Odanın Rüyası, âdeta bir karakter deryasıdır. Romanın başkahramanı Baoyu, soylu, feodal sınıfa başkaldıran, aristokrat yaşam tarzını reddeden, erkekleri hor görüp, feodal sistem tarafından baskılanan ve ezilen kadınlara ilgi gösteren bir asidir. Kadın kahramanı Daiyu de isyankâr bir karakterdir, feodal toplumdaki kadınların kötü kaderini ve baskılarına direnci temsil eder ama soylu kızlara özgü olduğu üzere, onun da zayıflığı sakın ve aşırı kırılğan yapısıdır. İkisinin tersine, diğer bir kahraman olan Baochai, feodal toplumun geleneksel bir kadını olarak resmedilir. Ayrıca söz konusu ailenin alt basamadığında, türlü türlü iyi, saf ve cesur hizmetçi kızlar vardır. Roman, özellikle insan karakterini irdeleyişi, fiziki görünüşlerini, duygu ve düşüncelerini ortaya koyuşu ve karakterleriyle mükemmel bir uyum içindeki günlük yaşantılarını ayrıntısıyla gözler önüne serdiği açısından büyük bir sanatsal başarıdır.

Romana adını veren “Kızıl Oda”nın, Çin’in varlıklı ailelerinin kızlarının yaşadıkları, iç içe bölümlerden geçilerek ulaşılan, korunaklı özel odalarını ya da kitabın beşinci bölümünde, roman kahramanı Baoyu’nün rüyasında gittiği kırmızı odayı ifade ettiği düşünülmektedir.

Aynı zamanda, “Kızıl” kelimesiyle, Budist düşüncede, dünyevi ihtişam, lüks, zenginlik ve şeref gibi kavramları içeren, her şeyin bir illüzyondan ibaret olduğu maddi dünya için kullanılan “Kızıl Toz” ifadesine atıfta bulunduğu da söylenebilir.

Romanda belli bir zamandan söz edilmez ama Çing (Mançu) Hanedanlığı (1644-1912) döneminde geçtiğine dair bazı üstü

kapalı göstergeler bulunmaktadır.

İlk kez 1792 yılında yayımlanan eserin ilk 80 bölümü Cao Xueqin tarafından yazılmış; Cao'nun el yazmalarına ulaştıklarını iddia eden Cheng Weiyuan ve Gao E bunları düzenlemiş ve 120 bölüm hâlinde basmıştır. Pek çok modern âlim, son 40 bölümün Cao Xueqin tarafından tamamlanıp tamamlandığını sorgulamaktadır. Cao Xueqin hayattayken, ilk 80 bölümün el yazmaları arkadaşları arasında dolaşmış ve büyük bir ilgi görmüştür.

60 yılı aşkın bir zamandır, bazı Çinli âlimler tarafından bu esere ilişkin modern eleştirel çalışmalar yürütülmektedir. Bütün bu akademik çalışmalar, Redoloji olarak adlandırılan özel bir alanın oluşmasını sağlamıştır. Redoloji'deki çalışmalar genellikle dört grupta toplanmaktadır. Birincisi, Zhou Chun, Chen Yupi, Xu Fengyi gibi âlimlerin yer aldığı, eleştirel düşünce grubu yorumcular; ikincisi Wang Mengruan ve Cai Yuanpei'nin yer aldığı alegorik düşünce grubu endeksçiler; üçüncüsü Hu Shi, Yu Pingbo ve Zhou Ruchang'ın yer aldığı araştırmacı düşünce grubu metin eleştirmenleri ve dördüncüsü de Zhou Ruchang ve Li Xifan gibi âlimlerin yer aldığı edebî düşünce grubu edebiyat eleştirmenleridir.

ÇEVİRİDE KULLANILAN KAYNAKLAR

–*The Story of the Stone, or The Dream of the Red Chamber*,
David Hawkes, John Minford

–*A Dream of Red Mansion*, Glayds Yang

<https://dream-of-the-red-chamber.fandom.com/wiki/>

Dream_of_the_Red_Chamber_Wiki

AÇIKLAMALAR

5. Bölüm’de, Baoyu’nün gördüğü kayıtlardaki resimler ve dizeler, ilk üç kayıttaki otuz altı kızın her birini bekleyen kadere dair üstü örtülü işaretler ortaya koyar.

Baktığı ilk şey, üçüncü kaydın ilk sayfasıdır. Karanlık bir gökyüzü resmi ve *Bulutsuz bir gökyüzünde / Berrak aya nadiren rastlanır*, dizeleri Baoyu’nün hizmetçisi Qingwen’in (rengârenk berrak bulutlar) hüzünlü kaderine bir göndermedir. Adının anlamı üzerine küçük bir oyun yapılmıştır.

Sonra üçüncü gruptaki ikinci kızın kaydı gelir: Xiren. Resimdeki çiçek demeti, çiçek anlamındaki soyadı Hua’yı temsil eder. Benzer şekilde minder de isminin Çince anlamı Xiren’e gönderme yapar. Arkasından gelen *talihten iltimaslı aktör*, onun sonunda evlendiği Jiang Yuhan’dır.

Baoyu, daha sonra İkinci Kayıt dolabına gider, bunlar ikinci gruptaki kızlarla ilgilidir. Bu sefer, Xiangling’i anlatan ilk resme bakar. Resim Xiangling’i değil de küçük bir kızken, kaçırılmadan önceki adı Yinglian’i (lotus) ifade eder. Xiangling hayatı boyunca çok zulüm görmüş; Xue Pan’in, adı osmantus anlamına gelen, korkunç karısı Xia Jingui’den de çok çekmiştir. Keşişin söylediği sözlerdeki gizemli “eriyen kar” ifadesi, soyadı Çince kar ile eş sesli olan Xue Pan’i belirtir.

Baoyu, Birinci Kayıt dolabına döner. Burası birinci gruptaki on iki kızın kaderiyle ilgilidir. Sıralaması, kendisi için söylenen

Altın Günlerin Rüyası şarkılarınıninkiyile aynıdır:

Bir ve İki: Lin Daiyu ve Xue Baochai

Resim basit bir işareti ortaya koyar. İki ağaç Lin'in (ağaç, orman) Çince karşılığını, “yeşimden kemer” ise Daiyu'yü ifade eder. Daiyu'nün ismindeki dai “kemer” kelimesiyle eş seslidir; yu da “yeşim taşı” demektir. Kar yığını, Baochai'in soyadını, yani Çince kar kelimesiyle eş sesli olan Xue'yi; altın toka da “değerli saç tokası” anlamındaki ismi Baochai'i ifade eder.

Birinci şarkıda, *Varsın yakıştırsın onlar birbirlerine / Altın ile yeşim taşını* dizeleri Baochai (altın) ile Baoyu'nün (yeşim taşı) evliliğini ifade eder. Malum taş ve çiçek Baoyu ile Daiyu'nün sembolleridir. “Kristal kar” Baochai'in soyadı Xue'yi, “ormandaki yapayalnız peri” Daiyu'nün soyadı Lin'i anlatır.

İkinci şarkı zaten kendi kendisini açıklar.

Üç: Yuanchun

Yuan anlamındaki “ağaç kavunu” Yuanchun'e gönderme yapar. “Üç bahar” Yingchun, Tanchun ve Xichun'dür. “Tavşan” ile “kaplan” Çin yıllarına isim veren astrolojik işaretlerdir. Yuanchun, tavşan yılından hemen önceki kaplan yılında ölür.

Dört: Tanchun

Roman boyunca Tanchun uçurtmayla ilişkilendirilir. Bu onun ana motifidir. Bu nedenle 22. Bölüm'de Büyükanne Jia'nın partisinde, Tanchun'ün sorduğu bilmecenin cevabı uçurtmadır.

Tanchun üç baharın içindeki en yetenekli ve en zeki olanıdır. Kaderinde uzak bir vilayette görev yapan genç bir delikanlıyla evlenip gitmek vardır ve ailesini belki de bir daha

hiç göremeyecektir. Dördüncü Şarkı, gözyaşları içindeki gelini evlilik sürgününe götüren tekneye gönderme yapar.

Beş: Shi Xiangyun

Xiang, Hunan vilayetinde kuzeye doğru, Dongting Gölü'ne akan nehirdir. Yun “bulut” demektir. Shi Xiangyun, Büyükanne Jia'nın ağabeyinin torunudur. Çocukluğunda öksüz kalıp sevgisiz ve sert bir amca ve yenge tarafından büyütülmüştür. Onun kaderinde de mutlu bir evlilik yapmak ama kısa bir süre sonra kocasını kaybetmek vardır.

Beşinci şarkıdaki *Gaotang* üzerindeki bulutlar ve *Xiang Nehri'nin suları*, bir kere daha Xiangyun'ü ima eder.

Altı: Miaoyu

Miaoyu'nün Çincedeki anlamı yeşimdir. Bu nedenle resimde yeşim taşı vardır. On iki kız arasında Jia ailesiyle akrabalığı olmayan tek kişi o olsa da birkaç yıl Baoyu ve diğerleriyle Manzara Bahçesi'nde yaşamıştır. Temizliğe hastalıklı bir düşkünlüğü ve saflığa takıntısı vardır ama sonu kaçırılmak ve tecavüze uğramak olur.

Yedi: Yingchun

Yingchun üç baharın en büyüğüdür; diğer herkesin karşı çıkmasına rağmen duygusuz ailesi tarafından kendisine çok kötü davranan, sarhoş, kumarbaz, ahlaksız ve korkunç Sun Shaozu ile evlendirilir. Çin'deki çok eski bir fablda, Dongguo Bey ve kurt Zhongshan arasında geçen bir olay anlatılır. Çok okuyan, âlim Dongguo Bey, kurdu avcılardan kurtarır ama avcılar gittikten sonra çok aç olan kurt onu yemeye niyetlenir.

Bu nedenle Kurt Zhongshan yalnızca gaddarlığın değil, aynı zamanda nankörlüğün de sembolü olmuştur. Sun ve ailesinin bir şekilde Jialara borçlu oldukları ima edilir.

Sekiz: Xichun

Üç baharın en gencidir. Tıpkı kuzeni Baoyu gibi sonunda dünyadan elini eteğini çekip, kendisini dine adar.

Dokuz: Wang Xifeng

Xifeng'ın adı Zümrüdüanka anlamına gelir. Buz dağı belki de ailenin çöküşünden sonra Xifeng'ın yaşadıklarına gönderme olabilir.

Dokuzuncu şarkı daha açık ve anlaşılırdır.

On: Qiaojie

Xifeng'ın kızıdır. Bu isim Xifeng'ın ricası üzerine Liu nine tarafından verilmiştir ve Çin mitolojisine göre Dokumacı Kız'la ilişkilendirilen bir festivalle aynı adı taşır. Odalık olarak satılmaya kalkışılınca Liu nine tarafından köye götürülerek kurtarılır.

On Bir: Li Wan

Li soyadı erik demektir. Li Wan, Baoyu'nün küçük yeğeni Jia Lan'ın annesidir; onun adı orkide anlamındadır. Jia Lan, ailenin talihinin enkazından yüksek bir memur olmak üzere çıkar ve törenlerde annesine saray kıyafetleri giymeye hak kazandırır.

On İki: Qin Keqing

Görünüşe göre, çok güzel ve cilveli bir kadındır ve 7. Bölüm'de Jiao Da'nın iddia ettiği gibi kayınpederi ile ilişkisi vardır.

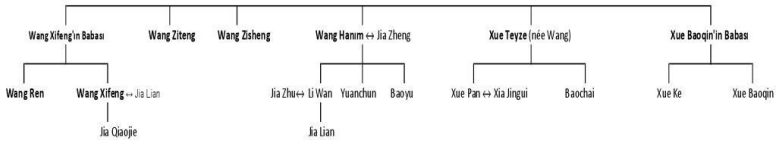
Yatak odası, şehvet düşkünü bir kadına yakışır paha biçilmez eserlerle doludur. Baoyu, onun yatağında uyurken rüyasında Büyük Boşluk Hayalî Diyarı'na gider ve hem Xue Baochai hem de Lin Daiyu'yü temsil eden, Keqing ile beraber olur.

Ölüm nedeni belirgin bir şekilde ifade edilemese de intihar ettiği ima edilir.

Öte yandan, Ningguo Konağı'ndaki şaşkınlık doğuran olayların asıl suçlusu, ailenin reisi olarak sorumluluk üstlenmeyi reddeden Jia Jing'dir.

Wang Ailesi Soyağacı

Shi Ailesi Soyağacı

Dadı Li	Baoyu'nün sütannesi; Qiaojie'nin dadısı.
Feng Ziyang	Jiaların aile dostu.
He ana	Chunyan'ın annesi, Fangguan'ın analığı
Huang hala	Kuzen Zhen ve Jia Lian ile aynı kuşaktan bir aile üyesi olan Jia Huang'ın karısı, Jin Rong'un halası.
Jia Bin	Kuzen Zhen ve Jia Lian ile aynı kuşaktan bir aile üyesi.
Jia Cong	Jia She'nın odalıklarından birinin oğlu.
Jia Dairu	Jia aile okulunun müdürü olan yaşlı âlim.
Jia Jun	Jia aile okuluna giden bir öğrenci.
Jia Lan	Jia aile okuluna giden bir öğrenci.
Jiang Yuhan	Genç aktör; sonrasında aktörlerin idarecisi; Xiren'in kocası.
Jia Qiang	Ninggou Konağı Jialarının uzak bir akrabası; Jia Rong'un çok yakın arkadaşı.
Jia Qin	Rongguo Konağı Jialarının şehir dışındaki tapınağın rahibelerine göz kulak olması için işe aldıkları, sülalenin genç bir üyesi.
Jia Qiong	Jia ailesinin, Kuzen Zhen ve Jia Lian ile aynı kuşaktan bir üyesi.
Jia Rui	Okul Müdürü Jia Dairu'nun torunu.
Jia Sijie	Jia Qiong'un kız kardeşi.
Jia Xiluan	Jia Bin'in kız kardeşi.
Jia Yun	Rongguo Konağı Jialarının fakir bir akrabası; Wang Xifeng tarafından işe alınır.
Jin Rong	Jia aile okuluna giden bir öğrenci.
Lai Da	Rongguo Konağı'nın başuşağı.
Lai Shangrong	Lai Da'nın oğlu; Jia ailesinin himayesi altında

Liu Xianglian	İyi bir ailenin oğlu olan amatör bir oyuncu; Lai Shangrong'un ve genç Jiaların yakın arkadaşı; You Sanjie'nin nişanlısı.
Maioyu	Jialar tarafından Manzara Bahçesi'deki manastırda kalmaya ikna edilen, asil, gururlu ve soğuk Budist rahibe.
Peifeng	Kuzen Zhen'in odalığı.
Qin Zhong	Baoyu'nün en iyi arkadaşı; Jia Rong'un ilk karısı Qin Keqing'in erkek kardeşi.
Sun Shaozu	Jia Yingchun'un zalim kocası.
Wang Ren	Wang Xifeng'in ağabeyi.
Xia ana	Manzara Bahçesi'nde çalışan yaşlı kadın; Chunyan'ın teyzesi, Chanjie'nin anneannesi.
Xia San	Xia Jingui'nin üvey ağabeyi.
Xieuyan	Kuzen Zhen'in odalığı.
Xing Dequan	Xing Hanım'ın işe yaramaz kardeşi; Xing Xiuyan'ın babası.
Xing Xiuyan	Xing Hanım'ın yeğeni; müsrif ve asalak bir ailenin kızı; Xue Ke'nın nişanlısı.
You Erjie	You Shi'nin iki üvey kardeşinden küçük olanı.
You Sanjie	You Shi'nin iki üvey kardeşinden büyük olanı; Jia Lian'in metresi.
Zhang Hua	Genç ve çapkın kumarbaz; bebekliğinden itibaren You Erjie'nin nişanlısı.
Zhao, Odalık	Jia Zheng'in odalığı; Tanchun ve Jia Huan'ın annesi.
Zhen Shiyin	Bir zamanlar Suzhou'da yaşayan, sonra Tacou bir keşiş olan yaşlı beyefendi; Yinglian'ın babası.
Zhou Qiong	Haimen Kıyı Bölgesi Kumandanı; Tanchun'un

1. BÖLÜM

*Zhen Shiyin rüyasında manevi idrak taşını görür.
Jia Yucun tüm fakirliğine rağmen güzel bir genç kızın
büyüsiine kapılır.*

Romanın açılış bölümüdür bu; yazar, *Taşın Hikâyesi*’ni yazarken geçmişte gördüğü bir rüyayı ve illüzyonu kayıt altına almak istemiş ama “Manevi İdrak Taşı” alegorisini kullanarak bu tecrübesinin gerçeklerini kasten saklamaya çalışmıştı. Bu amaçla Zhen Shiyin (kurgu kisvesi altında gerçek) ve benzeri isimlere başvurmuştu. Peki, bu kitapta anlatılan olaylar nelerdir? Karakterler kimlerdir? Bu konuda da şöyle demişti:

“Bu hareketli ve tozlu dünyada, hiçbir şey başaramamış biri olarak, birden geçmişte tanıdığım bütün genç kızları hatırladım ve hepsini birer birer inceleyince gerek tavır gerekse irfan bakımından beni geride bıraktıklarını ve ne utanç vericidir ki tüm erkeksi vakarıma rağmen bu cinsilatif karşısında yetersiz kaldığımı gördüm. Ama buna bir çare olmadığına göre pişmanlık fayda etmezdi. Zaten yapılacak bir şey de yoktu.”

“Sonra, her ne kadar ipeklere sarılmış ve İmparator’un lütfu ve atalarımın erdemi sayesinde özenli bir şekilde beslenip büyütülmüş olsam da büyüklerimin iyi niyetli yönlendirmelerine aldırmayıp, öğretmenlerimin ve dostlarımla tavsiyelerine kulak asmayınca, ömrümün yarısını harcayıp da nasıl tek bir hüner

sahibi bile olamadığımı bütün dünyaya anlatmaya karar verdim. Suçlarım ne kadar affedilmez olsa da sırf günahlarımı ya da kusurlarımı gizleme arzum nedeniyle, tanıdığım tüm kızların unutulup gitmelerine izin veremezdim.”

“Şimdi evim, pencereleri hasır örgülü, sazdan bir kulübe, yatağım ipten, ocağım tuğladan olsa bile, bunlar yüreğimi gözler önüne sermekten alıkoyamaz beni. Sanırım sabahın esintisi, akşamın mehtabı, merdivenimin yanındaki söğütler ve bahçedeki çiçekler fâni fırçamı ustalıkla kullanmam için ilham olabilirler. Her ne kadar az bir eğitimim ve edebî yeteneğim olsa da bütün bu güzel kızların özelliklerini taşralı bir dille kayıt altına almakta ne gibi bir kötülük olabilir? Eğer okurun onları anlamasını ve bir an için de olsa endişelerinden uzaklaşmasını sağlayabilir; çağdaşlarımın gözlerini açabilirsem, ne güzel olur! İşte bu yüzden Jia Yucun diye başka bir isim kullandım.”

Bu sayfalarda sıkça rüya ve görüntü kelimeleri kullanılmış ve bunlar hikâyemin ana temasını oluşturup okuruma uyarı niteliğinde bir araya getirilmiştir.

Peki değerli okur, bu kitabın nereden çıktığını biliyor musun? Hikâye saçmalık sınırlarını zorlayabilir ama hatırı sayılır derecede bir lezzeti de var. Açıklamama izin ver ki aklında en ufak bir şüphe kalmasın.

Tanrıça Nüwa¹ gökyüzünü tamir etmek için Büyük Zıyan

¹ Nü Wa ya da Nü Gua olarak da anılan Nüwa, Çin mitolojisinde yaratıcı bir tanrıçadır. İnsanlığı yaratması ve göğün sütununu tamir etmesiyle tanınır. Yalnızlıktan sıkılan tanrıça, yeni bir yaratık olarak insanı sarı topraktan, kendi elleriyle şekillendirerek yaratır. Ancak zaman içinde bu işlemin çok uzun sürdüğünün

Dağı'nın üzerindeki Asılsız Kayalıkları'nda kayaları eritip, her biri otuz altı buçuk metre yüksekliğinde ve yetmiş üç metrekare olan 36.501 bir tane taş blok yaptı. Nüwa bu taşların sadece 36.500 tanesini kullandı; böylece kullanılmayan tek bir blok Mavi Bayır Zirvesi'nin eteklerine atıldı. Ne gariptir ki bu taş bir iyileşme sürecinden geçtikten sonra manevi bir idrak kazandı ve temelinde var olan güçlerle hareket etmeyi ve genişleyip küçülmeyi becerir hâle geldi.

Bütün blokların gökyüzünün tamirinde kullanıldığını ama sadece kendisinin, gereken niteliklerden mahrum olduğu için seçime uygun bulunmadığını fark edince, içerleyip utanarak gece gündüz acı ve üzüntü içinde dövündü durdu.

Bir gün bu taş kara kara kaderini düşünürken, uzaktan Budist bir keşiş ve Taocu bir rahibin yaklaştığını gördü. İkisinin de görünüşleri alışılmadık, tuhaf tavırları dikkat çekiciydi. Mavi Bayır Zirvesi'ne geldiklerinde dinlenmek üzere yere oturdular ve sohbe başladılar. O sırada, ufalıp bir kolye ucu boyutlarına gelen, cilalı ve tertemiz taşı -Nüwa tarafından istenmeyip bırakılan ve yeni şekliyle çok güzel görünen- fark edince büyük bir hayranlık duydular. Budist keşiş, taşı alıp avucuna koydu.

“Görünüşüne bakılırsa, sihirli özelliklere sahipsin ama gerçek bir değer olmadığından, seni gören herkesin olağanüstü olduğunu hemen anlaması için üzerine bir şeyler oymak gerekir.”

farkına varır. Bunun üzerine bir ip alıp çamura batırır ve bu ipi kendi çevresinde sallır. Etrafa saçılan çamur damlalarından insanlar oluşur. Mitolojiye göre bu işlem sonucu oluşanlar fakir insanların atası olurken, başta kendi elleriyle yaptıkları zengin insanların atası olurlar. (ç.n.)

dedi gülerek. “Ondan sonra seni konfor içinde yerleşeceğin uygar ve müreffeh bir diyara, kültürlü ve resmî statüsü olan bir aileye, çiçeklerin ve ağaçların süslediği bir yere, zarafet, şan ve lüksün hüküm sürdüğü bir eve götürebiliriz.”

Taş büyük bir zevkle dinliyordu.

“Bana ne muhteşem hüneler bahşedeceğiniz konusunda beni aydınlatmanızı isteyebilir miyim?” diye sordu taş. “Beni nereye götüreceksiniz?”

“Bu kadar da meraklı olma!” diye cevap verdi keşiş, gülümseyerek. “Zamanı geldiğinde her şeyi anlayacaksın.” Bu sözleri söyledikten sonra taşı cübbesinin koluna yerleştirdi ve Taocu, rahiple birlikte yolculuğuna devam etti. Ama kim bilir nereye gidiyorlardı.

Ve kim bilir kaç nesil ya da asır sonra, ebedî hikmet ve ölümsüzlük arayışında olan Saygıdeğer Hükümsüz adındaki bir Taocu bu Büyük Zıyan Dağı, Asılsız Kayalıkları, Mavi Bayır Zirvesi’nin eteklerine geldi. Birdenbire orada duran büyük bir taş blok ve üzerinde hâlâ okunaklı hâlde olan, uzun bir yazı dikkatini çekti. Yazıyı başından sonuna kadar okudu. Bu değersiz taştan blokun nasıl gökyüzünün tamiri için gereken özelliklerden mahrum kaldığını, Budist Sonsuz Boşluk ve Taocu Sınırsız Zaman tarafından bir erkek şekli verildiğini ve nirvanaya ulaşıp öbür tarafa gönderilmeden önce, ölümlüler dünyasına nakledildiğini anlatıyordu. Ayrıca yüzeyinde, taşın nerede doğduğu, nasıl bir yaşam sürdüğü, gençlik aşkları, sevinçleri ve hüzneleri, ayrılıkları ve kavuşmaları, başkalarından

gördüğü yakınlık ve soğukluk, mısralar, vecizeler, sohbetler ve bilmeceler eşliğinde anlatılıyordu. Ama hanedanlığın adı ve hüküm sürdüğü yıla ilişkin bir bilgi yoktu. Arka yüzündeyse şu gizemli mısralar vardı:

Mavi gökyüzünü tamire uygun bulunmadım,
Yıllarca boş yere fâni dünyayı dolaştım,
Burada kayıtlı her iki dünyadaki hayatımı,
Kimden isteyebilirim ki anlatmasını?

Bir süre bu satırlar üzerinde düşünen Taocu Saygıdeğer Hükümsüz, bu taşın bir hikâyesi olduğunu anladı. Bunun üzerine taşla konuşmaya başladı.

“Taş birader!” dedi. “Öyle görünüyor ki üzerine yazılmış hikâyenin çok ilginç olduğunu ve olağanüstü olaylar olarak nesilden nesle aktarılması niyetiyle buraya yazıldığını düşünüyorsun. Ama öncelikle hanedanlığa ve hüküm sürdüğü döneme ait herhangi bir bilgi yok; ikinci olarak da devlet yönetiminde yer alan önemli kişilerin benimsedikleri faziletli ilkeler ya da genel ahlak üzerine bir kayıt da içermiyor. Sadece tutkuları, aşk hikâyeleri veya Ban Zhao² ya da Cai Yan³ hanımefendilerinin yetenekleriyle bile karşılaştırılmayacak

² Çin’in ilk kadın tarihçisi, aynı zamanda bir filozof ve politikacıydı. Hanedan ailesiyle yakın ilişkileri olmuş ve İmparatoriçe de dâhil birçok kişiye çeşitli alanlarda dersler vermiştir. (ç.n.)

³ Çin’in geç Doğu Han Hanedanlığı döneminde yaşayan bir şair ve müzisyendir. (ç.n.)

kadar önemsiz marifetleri ve erdemleriyle dikkatleri çeken bazı kızlardan söz ediliyor. Bunların bir kopyasını alsam dahi pek ilgi çekecek bir kitap olmayacaktır.”

“Muhterem efendim, nasıl bu kadar anlayışsız olabilirsiniz?” diye karşı çıktı taş, kendinden emin bir şekilde. “Asırlardır yazılan bütün hikâyelerde genellikle Han ya da Tang hanedanlıkları adı altında uydurma bir dönem anlatılır. Bayatlamış olan bu eski gelenekten yararlanmayıp kendi tecrübelerimi ve doğal duygularımı olduğu gibi anlatmakla, diğer romanlarda olmayan bir orijinallik kazandırdığımı düşünüyorum. Belli bir hanedanlık ya da kesin bir tarih konusunda ısrar neden? Ayrıca, bu piyasadaki çoğu insan, kolay okunan kitapları geliştirici olanlara tercih ediyor. Sorun şu ki pek çok aşk hikâyesi, hükümdarlar ve devlet adamları hakkında iftiralar ya da çoktan ölüp gitmiş hanımefendilerin itibarına saldırı veya ahlaksızlık ve şiddet olayları içerir. Daha da beteri, pornografi ve kirlilikle gençliğimizi yozlaştıran ahlaksız bir edebiyat da söz konusudur. Âlim ve güzel karakterlerin kitaplarına gelince, bin tanesi aynı kalıpta yazılmıştır ve hiçbirisi ahlaksızlığın sınırına gelmekten kaçınmaz. Tarihteki yakışıklı, yetenekli genç erkeklere ve güzel, zarif kızlara benzerliklerle doludurlar ama yazar aralara kendine has duygusal ve incelikli şiirler katmak için, uydurulmuş isim ve soyadı ile kadın ve erkek klişe kahramanlar yaratır ve bunlara ilaveten tıpkı oyundaki soytarı gibi, anlatıma heyecan katacak bazı karaktersizleri devreye sokar. Daha da

igrenci, bilgiçlik taslayan ve edepsiz edebiyattır bunlar; doğal duygulardan mahrumdur ve çelişkilerle doludurlar. Ömrümün yarısı boyunca kendi gözlerimle gördüğüm ve kulaklarımla duyduğum kızların tam tersidir bunlar. Tabii onları eski dönem eserlerinin kahramanlarından üstün tutmaya yeltenmeyeceğim ama hikâyeleri, monotonluğu yok edip hüznü dağıtabilir, araya sıkıştırdığım edebî değeri olmayan şiirler okuru güldürüp esere lezzet katabilir.”

“Ayrılık acısı, kavuşma sevinci, talihin iniş çıkışları, refah ve sıkıntı hepsi, en ince ayrıntısına kadar gerçeğe uygundur; hakikatten saptıracak ya da sansasyon yaratacak en ufak bir ekleme ve değişiklik yapmadım.”

“Şimdilerde fakirlerin günlük endişeleri yiyecek ve giyecek üzerine; zenginleriyse memnun edebilmek imkânsız. Bütün boş zamanları aşk maceraları, maddi kazanç ya da sorun yaratmakla geçiyor. Siyasi ve ahlaki eserleri ne zaman okuyorlar? İnsanların bu hikâyeme şaşkırmalarını beklemiyorum, zevk için okumaları konusunda da ısrar etmiyorum; sadece yemeğe ve şaraba doyduktan sonra ya da dünyevi endişelerden bir kaçış yolu ararlarken burada avuntu bulmalarını umuyorum. Diğer boş meşguliyetler yerine buna göz gezdirerek enerjilerini ve güçlerini koruyup, ömürlerini uzatabilir, tartışmaların ve kavgaların zararından ya da aldatıcı olan şeylerin peşinden koşma derdinden kendilerini kurtarabilirler çünkü bunun kurguları sahte, yolu edepsiz olan çalışmalarla hiçbir benzerliği yoktur.”

“Ayrıca bu hikâye okura, yepyeni ve o yetenekli âlimlerle ve

sevimli kızlarla -Cao Zijian, Zhuo Wenjun, Hongniang, Xiaoyu ve benzerleri- dolu, ani ayrılıklar ve kavuşmalar içeren klişe ve bayat ıvır zıvırlara hiç benzemeyen bir şey sunuyor. Ne diyorsunuz buna, efendim?”

Saygıdeğer Hükümsüz ilgiyle dinlediği bu sözleri bir süre düşündükten sonra *Taşın Hikâyesi*’ni baştan sona tekrar okudu. Bu hikâyede hem hainliğin kınandığını hem de dalkavukluğun ve kötülüğün eleştirildiğini ama dönemi tenkit etmek için yazılmadığını gördü. Üstelik iyiliksever prensler, iyi devlet adamları, müşfik babalar, evlatlar ve düzgün insan ilişkilerine dair bütün mevzularla, erdemli hareketlere övgüler üzerine, sayfalar dolusu anlatımıyla diğer kitapları geride bırakıyordu. Ama teması aşk olsa da gayet sade bir gerçek olaylar dizisiydi; ahlaksız buluşmalar ve hovarda kaçamaklara adanmış sahte, edepsiz çalışmalarından çok üstündü. Güncel olaylara da hiç değinmediğinden, dünya ilginç bir hikâye olarak onu nesilden nesle aktarsın diye, başından sonuna kadar bir kopyasını çıkardı.

Bütün tezahürler hiçlikten doğduğu ve sonrasında tutkuya neden olduğu için tutkuyu tezahür olarak tanımlayarak hiçliği kavrayabiliriz. Taocu Saygıdeğer Hükümsüz de dalgınlık hâli içinde, tutkuyu kavramasının bir sonucu olarak bu tutkudan doğan şehvet düşkünlüğünü tutkuya dönüştürüp bu tutku sayesinde gerçek dışılığını kavrayarak kendi adını *Ch’ing Tseng* (Tutkulu Rahip) ve *Taşın Hikâyesi* olan kitabın adını da *Ch’ing Tseng Lu, Tutkulu Rahip’in Kaydı* olarak değiştirdi; Tung Lu’lu Kong Meixi de ona *Feng Yüeh Pao Chien, Tutkunun Değerli*

Aynası adını verdi. Sonraki yıllarda Cao Xueqin Nostalgia Stüdyosunda on yıl süreyle kitap üzerinde çalışarak onu beş kere yeniden yazdı. Kitabı bölümlere ayırdı, her bir bölüme başlıklar verdi ve *Jinling'in On İki Genç Kızı* şeklinde yeniden adlandırdı. Bir de dörtlük yazıldı. *Taşın Hikâyesi*'nin kökeni işte budur, başka bir şey değil. Şair şöyle der:

Asılsız sözlerle doludur sayfalar,
Acı gözyaşlarıyla kaleme alınmış,
Herkes yazarı deli diye yaftalar,
Hiçbiri gizli mesajını duymamış.

İşte şimdi *Taşın Hikâyesi*'ni meydana getiren nedenler net bir şekilde ortaya konmuş oldu ama taşın üstünde betimlenen karakterler ve olaylar için aynı şey söylenemez. Sevgili okur, lütfen sabırlı ol! Taşın üstündeki şu hikâyeye kulak ver:

Çok uzun yıllar önce dünya, güneydoğu tarafında aşağıya doğru eğilmişti. Dünyanın bu güneydoğu tarafında, Suzhou adında, etrafı duvarlarla çevrili bir kent vardı. Suzhou'nun Changmen Kapısı civarındaki bölge, fâni dünyanın en zengin ve revaçta iki-üç merkezinden biriydi. Bu Changmen Kapısı'nın dışında Ten-li adında işlek bir cadde ve bu caddeye açılan İnsanlık ve Saflık adında bir sokak vardı. Bu sokakta, böyle daracık bir yere sıkıştırılmış küçücük yapısından dolayı çevrede Su Kabağı Tapınağı olarak adlandırılan eski bir tapınak bulunuyordu. Bu tapınağın hemen bitişiğinde adı Zhen Fei, stil

adı⁴ Shiyin olan bir beyefendi yaşıyordu. Karısı née Feng, güçlü bir edep ve dürüstlük duygusu olan, saygıdeğer ve erdemli bir kadındı. Zengin ya da soylu olmamalarına rağmen bu aile, o çevrede son derece saygındı.

Zhen Shiyin çok sakin ve hırsı olmayan bir mizaca sahipti. Zenginlik ya da mevki özlemi çekmek yerine ömrünün her gününü çiçeklerle ilgilenerek, bambu yetiştirerek, şarabını yudumlayıp, şiirler yazarak geçirmekten haz duyuyor, bu meşgalelerle uğraşırken sanki ölümsüz biriymiş gibi mutlu oluyordu. Mutluluğunu bozan tek bir şey vardı. Yarım yüzyılı aşkın bir ömür yaşamıştı ama dizlerinin etrafında dolaşan bir oğlu yoktu. Sadece Yinglian adında, üç yaşında bir kızı vardı. Uzun ve oldukça sıcak bir yaz günü Shiyin çalışma odasında boş boş otururken, elindeki kitap kayıp yere düştü ve başını masasına dayayıp uyuyakaldı.

Böyle bir bilinçsizlik hâli içindeyken, birden sanki ayaklanıp, bilmediği bir yere doğru sürüklendi. Hiç beklenmedik bir şekilde, biri Budist, diğeri Taocu iki rahibin sohbete dalmış bir hâlde kendisine doğru geldiğini fark etti.

“O elindeki şeyi nereye götürmek niyetindesin?” diye sorduğunu duydu Taocunun.

“Endişelenme.” diye cevap verdi Budist, gülümseyerek. “Bir aşk oyunu sahnelenmek üzere ama henüz bütün oyuncularını vücut

⁴ Nezaket adı olarak da bilinen isimdir; yetişkinliğe geçişinde kişinin kendi isminin yanı sıra verilir. Her ailede değilse de soylu ve saygın ailelerde uygulanmış bir âdettir. (ç.n.)

bulmadı. Ben de bu fırsattan yararlanarak bu nesneyi insan hayatının keyfini sürsün diye onların içine bırakacağım.”

“Demek bir şehvet düşkününü günahkâr grubu daha fânî dünyadaki süreçleri boyunca hayatın kötülüklerine katlanmak zorunda kalacak.” diye yorum yaptı Taocu. “Peki, bunlar ne zaman hayata geçecekler? Ve nerede vücut bulacaklar?”

“Bu seni güldürecek bir hikâye.” diye cevap verdi keşiş, gülerek. “Böyle bir şeyi hiç duymamışsındır. Batıda, Kutsal Nehir’in kıyısında Üç Doğum Taşı’nın yanında bir Kırmızı İnci Çiçeği büyüyordu. Taşın, Tanrıça tarafından reddedilince kendi hâline bırakılıp, istediği her yere gidebileceğini anladığı zamanlardı. Bir gün dolaşırken Uyarıcı Görüntü Perisi’nin bölgesine geldi; bu taşta sıra dışı bir şeyler olduğunu fark eden peri onu Mor Bulutlar Sarayı’nda alıkoydu ve ona Işık Saçan Kutsal Taş unvanını verip saray görevlisi olarak atadı.”

“Bu taş zamanının çoğunu Mor Bulutlar Sarayı’nın batısında, Kutsal Nehir kıyısında dolaşarak geçirirdi. Bir gün Üç Doğum Taşı’nın yanında Kırmızı İnci Çiçeği’ni görüp ona hayranlık duyunca, günbegün köklerini tatlı çiyile sulayarak hayat hediyesi sunmaya başladı. Aylar ve yıllar geçtikçe Kırmızı İnci Çiçeği gökyüzünün ve yeryüzünün özünü içine çekti ve tatlı çiyin nemini ve besinini aldı, zaman içinde çiçek hâlimden çıkıp insan şekline büründü ve bir kız olarak tamamlandı.”

“Bu güzel kız bütün gün Ayrılık Acısı Diyarı’nın ötesinde dolaşır, açlığını Gizli Tutku meyvesi yiyerek, susuzluğunu da Hüzün Denizi’nden su içerek giderirdi. O ana kadar

cömertçe kendisine sunulan besinler için taş a olan minnetini göstermediğinden, içi içini yedi ve sonunda bu bir takıntı hâlini aldı.”

“ ‘O bana bolca tatlı çi yinden verdi.’ derdi Kırmızı İnci, kendi kendine. ‘Ama onun iyiliğine karşılık verecek suyum yok benim! Eğer o, insan şeklinde dünyaya inecek olursa, ben de ona eşlik ederim ve belki de bir ömür boyu dökeceğim gözyaşlarıyla borcumu ödeme imkânı bulurum.’ ”

“Bu tuhaf durum sonucunda, Uyarıcı Görüntü Perisi günahlarının cezasını çekmemiş olan pek çok zevk düşünüyüyle beraber Kırmızı İnci’yi de müthiş insan hayatı illüzyonunda rol almaları için dünyaya göndermeye karar verdi. Bugün bu taşın da kaderinde dünyaya inmek yazılı olduğundan, onu kaydettirmek ve diğer tutku düşünleriyle birlikte dünyaya göndermek için Uyarıcı Görüntü Perisi’ne götürüyorum.”

“Bu gerçekten çok saçma.” diye araya girdi Taocu. “Gözyaşıyla geri ödeme yapıldığını daha önce hiç duymadım! Bu hikâyenin bildik basit hikâyelerden çok daha ince ayrıntıları olacağını düşünüyorum.”

“Eski aşk hikâyeleri, bir dizi şiir eşliğinde, karakterlerinin hayatlarını ana hatlarıyla anlatırlar.” dedi Budist keşiş. “Samimi aile hayatları ya da günlük yemeklerinin ayrıntıları anlatılmaz bize. Ayrıca bu tür hikâyeler, gizli buluşmalar ve kaçamaklarla ilgilenirler; genç bir erkekle bir kız arasındaki gerçek aşk dile getirmezler. Bu ruhlar dünyaya inince, eski aşk hikâyelerindekilere hiç benzemeyen âşıklar ve çapkınlar,

saygıdeğer insanlar, ahmaklar ve alçaklar göreceğimizden eminim.”

“Neden biz ikimiz de bu fırsattan yararlanıp aynı şekilde dünyaya inmiyoruz? Birkaçının kurtarılmasını sağlayabilirsek, bu, övgüye değer ve erdemli bir iş olmaz mı?”

“Ben de aynen öyle düşünmüştüm.” dedi Budist. “Ama önce şu işe yaramaz şeyi Uyarıcı Görüntü Perisi’nin sarayına götürüp bu işi halledelim! Zevk düşkününü ruhlar takımı insanoğlunun dünyasına inince biz de onları izleriz. Şu ana kadar sadece yarısı indi, tamamı henüz toplanamadı.”

“Tamam o hâlde, nereye gidersen peşinden gelmeye hazırım.” diye kabullendi Taocu.

Zhen Shiyin bu sözlerin hepsini duydu ama “şu işe yaramaz şey” ile ne demek istendiğini anlayamadı. Yanlarına gidip selam vermeden edemedi.

“Selamımı kabul buyurun, ölümsüz efendilerim.” dedi gülümseyerek.

Budist ve Taocu hiç zaman geçirmeden selamına karşılık verince, sözlerine devam etti. “Şimdi duyduğum bu neden-sonuç üzerine sohbetinizi dinlemek çok az ölümlüye nasip olan, nadir bulunan bir fırsattır gerçekten. Ama ben anlayışı kıt bir kardeşiniz olduğumdan, tam olarak manasını kavrayamadım. Eğer lütfeder de beni daha fazla aydınlatırsanız, kulaklarını açıp dikkatle dinleyecek olan kardeşinizin zihni açılır, belki de cehennem acılarından kurtulmanın bir yolunu bulur.”

“Bizim sohbetimiz, doğru zamanı gelmeden ifşa

edemeyeceğimiz gizemli şeylere dair; vakti gelince bizi hatırla, o zaman kızgın çukurdan kaçabilirsin.” dediler gülerek.

Bunun üzerine artık Shiyin onlara baskı yapmanın bir faydası olmayacağını anladı.

“Hiç şüphesiz gizemli bir şeyi soruşturmamam gerekir.” dedi gülümseyerek. “Bari biraz önce sözünü ettiğiniz işe yaramaz şeyin ne olduğunu söyleyin. Onu benim de görmeme izin verir misiniz?”

“Sorduğun şeyle karşılaşmanın, kaderinde olduğunu söyleyebilirim.” diye cevap verdi Budist keşiş.

Bu sözleri söylerken çok güzel, yarı saydam bir taş çıkarıp Shiyin’e verdi. Shiyin alıp dikkatle inceleyince, onun çok güzel bir taş olduğunu gördü, öyle parlak ve öyle temizdi ki yüzeyindeki yazılar net bir şekilde okunabiliyordu. Değerli Manevi İdrak Taşı yazıyordu. Tam arka yüzündeki küçük harflerle yazılmış birkaç sütunu dikkatle incelerken, Budist hemen itiraz etti.

“Hayalî Diyar’a geldik bile.” dedi. Sert bir şekilde taşı elinden çekip aldı ve Taocuyla beraber, üzerinde “Büyük Boşluk Hayalî Diyarı” yazan kocaman, taş bir kemerin altından geçti. Kenarlardaki iki sütunun üzerinde şunlar yazıyordu:

Yalan gerçeğin yerine geçtiğinde, gerçek de yalan olur;
Hiçlik bir varlığa dönüşürse, varlık da hiçlik olur.

Shiyin de onların peşinden öteki tarafa geçecekti ama tam

bir adım atmak üzereyken, birden korkunç bir gümbürtü duymdu, sanki dağlar yerle bir olmuş, yeryüzü parçalanmıştı. Bir  ğlılıkla uyanıp etrafına bakındı. Tek görebildiği, başlarını eğmiş muz yapraklarını kavurucu ışınlarıyla parlatan kızgın g neşti. G rd ği rüyadaki olayların yarısı hafızasından silinip gitmişti bile.

Bu arada sütannenin, kucağında Yinglian’le kendisine doğru geldiğini fark etti. Kızı Shiyin’in gözüne çok daha güzel göründü, parlak bir mücevher gibi değerli ve sevimliydi. Kollarını uzatıp onu aldı ve tatlı sözler söyleyerek bir süre kucağında onunla oynadı. Sonra din  bir geçit töreninin neden olduğu hareketliliği seyretmek için onu sokağa çıkardı. Tam tekrar içeri girmek üzereyken, karşı taraftan biri Budist, diğeri Taocu iki keşişin de deli gibi konuşup gülüşerek yaklaştıklarını gördü. Ayakları  ıplak olan Budist’in kafası kabuk kaplıydı; saçları karmakarışık olan Taocunun da tek ayağı aksıyordu. Shiyin’in kapısına geldiklerinde, kucağında Yinglian’le onu görünce Budist keşiş feryat figan etmeye başladı.

“Bu talihsiz yaratığı neden kucağında taşıyorsun?” diye sordu. “Ana-babasına dertten başka bir şey getirmeyecek.”

Shiyin bu sözleri duymdu ama deli saçması olduklarını düşünerek rahibe hiç kulak asmadı.

“Onu kucağından indirip bana ver!” diye devam etti Budist. Sabrı taşan Shiyin kızına daha sıkı sarılıp içeri girmeye yeltenince, keşiş eliyle onu işaret ederek bir kahkaha kopardı. Sonra da şu sözleri söyledi:

*Narin kızını besler büyüür aşkla,
Eriyen karda ısıldar ayna!
Fener Festivali ⁵ bitince kendini kolla,
O zaman ateş sönecek, yok olacak duman da.*

Bu sözleri net bir şekilde duyan Shiyin anlamını merak etti. Bu muammalı sözlerin altında neyin gizli olduğunu tam soracakken, Taocunun Budist keşişe, “Burada yollarımız ayrılıyor. Artık her birimiz kendi işimize bakalım. Üç çağ sonra Beimang Dağı’nda seni bekleyeceğim; yeniden buluştuğumuzda beraber Hayalî Diyar’a gider, bu olayı kayıtlardan sileriz.” dediğini duydu.

“Harika!” diye bağırdı Budist keşiş.

Bu sözler üzerine iki adam birbirlerinden ayrılıp kendi yollarına gittiler ve bir daha izlerini gören olmadı.

“Bu iki adam pek çok tecrübe yaşamış olmalı.” diye düşündü Shiyin. “Onlara daha çok şey sorsaydım keşke ama artık pişmanlık duymak için çok geç.”

Shiyin kapısının önünde durmuş bunları düşünürken, bitişiğindeki Su Kabağı Tapınağı’nda yaşayan, beş parasız âlimin geldiğini fark etti. Adı Jia Hua, stil adı Shifei, takma adı Yucun’dı. Jia Yucun aslen Huzhou’luydu, âlimler ve bürokratlar soyunun son nesliydi; anne ve baba tarafından bütün ataları mal

⁵ Çin’in ay-güneş takvimine göre, ilk ayın 15. gününde kutlanan bir festivaldir. Miladi takvime göre ise şubat ya da mart ayının başına denk gelir. Festival Batı Han Hanedanı döneminde önem kazanmıştır. O akşam, her yere çeşitli boyutlarda renkli fenerler asma geleneği vardır. (ç.n.)

varlıklarını tamamen tüketmiş ve ölüp giderek onu bu dünyada yapayalnız bırakmışlardı. Doğduğu yerde kalmakla bir şey elde edemeyeceğini görünce bir mevki edinip, aile servetini yeniden iyileştirmek umuduyla başkente gitmek üzere yola koyulmuştu. Ama iki yıl önce buraya gelene kadar parası suyunu çekmiş, çok zor şartlarda yaşamıştı. Geçici olarak tapınağa yerleşmişti ve arzuhâlcilik yaparak kıt kanaat geçiniyordu. Bu yüzden Shiyin onu sık sık görüyordu.

Yucun, Shiyin'i görür görmez samimi bir gülümsemeyle selam verip, "Kapıda durmuş neye bakıyorsun öyle, beyim? Sokaklarda kayda değer bir haber var mı?" diye sordu.

"Yok bir şey." diye cevap verdi Shiyin, gülümsemesine karşılık vererek. "Biraz önce küçük kızım ağlıyordu, onu oyalamak için dışarı çıkardım. Yapacak bir şey bulamayıp o kadar sıkılmıştım ki gelmek için bundan daha iyi bir zaman bulamazdın, sevgili kardeşim Jia. Fakirhaneme gel de bu uzun yaz gününü beraber geçirelim."

Böyle dedikten sonra bir hizmetkâra kızını içeri almasını söyledi ve Yucun'ın elinden tutup çalışma odasına götürdü, genç bir çocuk onlara çay servisi yaptı. Daha birkaç kelime ancak etmişlerdi ki bir hizmetkâr aceleyle içeri dalıp Bay Yan'ın ziyarete geldiğini haber verdi.

Shiyin hemen ayağa fırladı.

"Kabalığımı bağışla lütfen." dedi özür dilercesine. "Birkaç dakika burada bekler misin? Hemen yanına geleceğim, sen keyfine bak."

“Dert etme, beyim.” dedi Yucun, ayağa kalkarak. “Ben her zaman misafirin oluyorum zaten, biraz beklemekten ne çıkar?”

Bu sözler söylenirken Shiyin misafir odasına gitmek üzere çıkmıştı bile. Onun yokluğunda Yucun can sıkıntısını gidermek için bazı şiir kitaplarına göz gezdirmeye başladı, sonra birden dışarıda bir kadının öksürdüğünü duydu. Hemen pencereye gidip dışarı baktı. Çiçek toplayan genç bir hizmetçiydi. Sıra dışı bir yüzü, parlak gözleri ve düzgün kaşları vardı. Çok güzel değilse de duyguları uyandıracak bir çekiciliğe sahipti. Yucun büyülenmiş bir şekilde ona bakakaldı. Zhen ailesinin hizmetçisi çiçekleri toplama işini bitirip içeri girmek üzereyken, birden başını kaldırıp bakınca pencerede birisinin olduğunu gördü. Yucun’ın şapkası lime lime, kıyafeti eski püsküydü. Ama fakirliğine rağmen güçlü bir yapısı, geniş bir yüzü, dolgun dudakları vardı; ayrıca kaşları kılıç, gözleri yıldız gibiydi, burnu düzgün, yanakları yuvarlaktı.

Kız aceleyle geri dönüp oradan kaçtı. Bir yandan da “Eski püskü kılığına rağmen ne kadar da güçlü kuvvetli bir adam.” diyordu içinden. “Arada sırada efendimin sözünü ettiği ve bir fırsatını bulursa, memnuniyetle yardım etmek istediği genç bu, adı Jia Yucun’dı galiba. Evet, o olduğundan eminim, bizim ailemizin ondan başka fakir bir arkadaşı yok ki. Efendim, kesinlikle onun bu fakirliğinin çok uzun sürmeyeceğini de söylüyor.”

Bu düşünceler içindeyken kendini tutamayıp bir-iki kere dönüp baktı.

Yucun onun baktığını fark edince, bunu kızın kendisinden hoşlandığı şeklinde yorumlayarak, bastırılamaz bir sevinçle deliye döndü.

“Hiç şüphesiz, bu kızın sezgileri çok kuvvetli. Bu dünyada paçavraların altındaki cevheri gören çok az kişiden biri o.” diye düşündü.

Kısa bir süre sonra genç hizmetkâr tekrar odaya gelince, Yucun ön odadaki misafirin yemeğe kalacağını öğrendi. Bu durumda daha fazla beklemesi gereksiz olduğundan, bir koridordan geçip arka kapıdan dışarıya çıktı. Bay Yan gittikten sonra, Yucun’ın çoktan oradan ayrıldığını öğrenen Shiyin tekrar onu davet etmeye yeltenmedi.

Ay Festivali⁶ gelip de aile yemeği yendikten sonra, Shiyin çalışma odasında bir masa daha kurdurdu ve Yucun’ı davet etmek için ay ışığında tapınağa doğru yürüdü.

Zhen ailesinin hizmetçisinin iki kere dönüp baktığı günden beri Yucun, kızın kendisine karşı arkadaşça eğilimi olduğundan emin bir şekilde sürekli onu düşünüyordu. Ay Festivali’nin olduğu o gün de dolunaya bakarken keyifle onu hatırlamadan edemedi. O anda şu dizeler döküldü dudaklarından:

Acaba kaderimde beni bekleyen ne?

⁶ Çin’de her yıl yazı uğurlamak ve sonbaharın gelişini kutlamak için düzenlenen, Ay Keki Festivali ya da Güz Ortası Festivali olarak da adlandırılan, ay takvimi hasat festivalidir. Üç bin yıl öncesine dayanan bu festival, aile bağlarının güçlendirilmesi, dileklerin gerçekleşmesi ve Ay Tanrıçası’na şükranların sunulması için bir fırsattır. (ç.n.)

Acı üstüne acı gelir üstüme,
Kaşlarım çatılır umutsuzca, kalbimde hüznün,
Döndü baktı bana giderken,
Rüzgârdaki gölgemdir tek gördüğüm,
Ay ışığında bana arkadaşlık eder mi?
Bu parlak ışınlar arzumu bilseydi,
Önce o güzelin odasına değdi.

Yucun bunları söyledikten sonra, tutkularını gerçekleştirmekten ne kadar da uzak olduğunu düşünerek alnını ovuşturdu, gözlerini gökyüzüne çevirip birkaç kez derin derin iç geçirdi ve yüksek sesle şu dizeleri okudu:

Kutudaki mücevher yüksek bir bedel bekler,
Kılıfındaki iğne yükseklerle uçmayı diler.

Şans eseri tam o anda yaklaşmakta olan Shiyin bu dizeleri duyup gülümsedi.

“Sevgili kardeşim Yucun, pek de sıradan tutkuların olmadığını görüyorum!” dedi.

Biraz mahcup olan Yucun gülümseyerek cevap verdi hemen.

“Yok canım, hiç de değil. Sadece eski bir şairin dizelerini söylüyordum. O kadar yükseklerle göz dikmiyorum. Bu ziyaretinizi neye borçluyum, sevgili beyim?”

“Bu akşam Ay Festivali.” dedi Shiyin. “Genellikle Kavuşma Festivali olarak da bilinir. Bu Budist tapınağında bir yabancı gibi yaşadığın için yalnızlık çekeceğini düşündüm, sevgili kardeşim.

Bu yüzden küçük bir hazırlık yaptım, acaba fakirhaneme gelip bir kadeh şarap içmek ister misin? Bu naçizane davetimi kabul eder misin?”

Teklifi duyan Yucun ısrara ihtiyaç duymadan memnuniyetle kabul etti.

“Böyle bir inceliğin karşısında, bu cömert davetini nasıl geri çevirebilirim?”

Bu sözlerden sonra Shiyin’in eşliğinde çalışma odasının önündeki bahçeye doğru yürüdü. Kısa süre içinde çaylarını bitirdiler. Kadehler ve tabaklar önceden hazırlanmıştı; tabii ki şarabın lezzetli, yiyeceklerin muhteşem olduğunu söylemeye gerek yok. İki arkadaş masada yerlerini aldı. Önce hiç acele etmeden doldurdular kadehlerini ve sakince şaraplarını yudumladılar ama sohbet hararetlenince, yavaş yavaş keyifleri arttı ve daha bilinçsizce içmeye başladılar.

O anda çevredeki her evden flüt ve lavta sesleri geliyor; her yerde şarkılar söyleniyordu. Başlarının üzerinde parlak ay her yeri kuşatan bir görkemle ışıldıyordu. Keyifleri iyice artan iki arkadaş kadeh üstüne kadeh deviriyordu.

Zilzurna sarhoş olan Yucun coşkusuna hâkim olamıyordu. Aya bakarken düşündüklerinden ilham alarak, görünüşte ay için ama aslında o ana kadar saklamaya çalıştığı tutkularına ilişkin bir dörtlük dile getirdi:

Dolunaydır ay, on beşinde,
Saf ışıqla yıkar parmaklıkları!

Parlak küre süzülürken gökte,
Onu izler insanlar yeryüzünde.

“Şahane!” diye bağırdı, bu dizeleri duyan Shiyin. “Hep senin daha büyük bir şeyler için biçilmiş kaftan olduğunu söyleyip duruyorum. İşte bu dizeler hızlı bir gelişmenin habercisidir. Çok geçmeden bulutların üstüne çıkacağın gayet aşikâr! Seni tebrik etmem lazım! Sana kendi ellerimle şarap doldurayım.”

Yucun kadehi kafasına dikip bitirdi.

“Söyleyeceklerim, şarabın etkisindeki bir adamın sarhoş saçmalamaları değil.” diye açıklama yaptı, birden iç geçirerek. “Eğer şu anda mesele bazı niteliklere sahip olmak olsaydı, eminim ki ben de muhtemelen listeye girip Başkent İmtihanı için başvururdum ama kalacak yer ve seyahat masraflarını karşılayacak durumum yok. Başkent de çok uzak. Oraya gitmek için arzuhâlcilikten kazandığım paraya bel bağlayamam...”

Shiyin lafını tamamlamasını bekleyemedi.

“Neden bunu daha önce söylemedin?” diye araya girdi aceleyle. “Uzun zamandır şüpheleniyordum zaten ama sen bana hiçbir şey demediğinden ben de konuyu açmadım, işgüzarlık etmek istemedim. Eğer durum buysa, edebî niteliklerim olmasa da arkadaşlık ve para meselelerinde tecrübeliyim. Şansa bak ki üç yılda bir olan Başkent İmtihanı önümüzdeki yıl yapılacak. Bir an önce başkente doğru yola koyulup bahardaki imtihanda bilgini kanıtlamalısın. Ödülü alınca övünebileceğin yeteneğinin hakkını verirsin. Seyahat masrafları ve diğer meselelere gelince, onları

karşılama benimle olan arkadaşlığının değeri yanında önemsiz kalır.”

Hemen elli tael⁷ gümüş ve iki kışlık takım getirmesi için hizmetkârını gönderdi.

“On dokuzuncu gün seyahat için en hayırlısı.” diye devam etti. “Hiç zaman kaybetmeden bir tekne tutup batıya doğru yola çıkarsın. Gelecek kış, üstün yeteneklerinle baş döndürücü yüksekliklere çıktığında, tekrar buluşmamız ne büyük mutluluk olacak!”

Yucun parayı ve kıyafeti formalite icabı bir teşekkürle kabul etti, sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi, bu konuda başka bir söz söylemeden şarabını içip, sohbeta devam etti.

Gecenin üçüne kadar beraberdiler. Shiyin, Yucun’ı geçirdikten sonra odasına çekilip, güneş tepeye tırmanana kadar deliksiz bir uyku çekti. Sonra, önceki gece olanları hatırlayınca, bazı yetkililerin Yucun’a kalacak yer bulmaları için, başkente giderken yanında götürsün diye iki tavsiye mektubu yazmaya karar verdi. Bunun üzerine Yucun’ı çağırması için bir hizmetkâr gönderdi.

“Rahip, Bay Jia’nın bu sabah saat beşte başkente gitmek üzere yola çıktığını söyledi. Rahipten, edebiyat adamlarının hayırlı ya da hayırsız günler konusunda batıl inançları olmadığını, mantık çerçevesinde hareket etmeyi sevdiklerini ve vedalaşmak için bizzat gelmeye vakti olmadığını size iletmesini istemiş.” dedi geri

⁷ Yaklaşık 37,51 grama denk gelen Çin ağırlık ölçüsü ve bu ağırlıktaki gümüş para. (ç.n.)

gelen adam.

Bu mesajı duyan Shiyin'in konuyu unutmaktan başka seçeneği yoktu.

Sakin günler hızla geçer. Fener Festivali çabucak geldi ve Shiyin hizmetkârı Huo Qi'ye, yakılan ateşleri ve fenerleri görmesi için Yinglian'i dışarı çıkarmasını söyledi. Gece yarısına doğru Huo Qi sıkıştı ve küçük kızı bir evin eşiğine bırakıp tuvaletini yapmaya gitti. İşini bitirip geri geldiğinde Yinglian yoktu. Bütün gece boyunca deli gibi arayıp durdu ama şafak sökerken bile kızıdan en ufak bir iz bulamadı. Efendisinin yüzüne bakacak cesareti bulamayan Huo Qi köyüne kaçtı.

Kızlarının bütün gece eve gelmediğini gören Shiyin ve karısı, hâliyle başına kötü bir şey geldiği sonucuna vardılar. Hemen onu aramaları için birkaç hizmetkâr gönderdiler ama hepsi geri dönünce kızıdan hiçbir iz ya da haber olmadığını bildirdi. Yinglian, orta yaşlı çiftin tek çocuğuydu, onun aniden ortadan kaybolması onları öylesine üzdü ki gece gündüz kendi canlarını hiçe sayacak derecede yas tuttular. Bir ay çarçabuk geçip gitti. Önce Shiyin hasta düştü, sonra da karısı kızının acısıyla yıkıldı kaldı. Her gün doktorlar çağrıldı ve kâhinlere başvuruldu.

Üçüncü ayın on beşinci gününde, Su Kabağı Tapınağı'nda adak sunumu hazırlıkları yapılırken, rahibin dikkatsizliği sonucunda yağ tavaşı tutuştu ve kısa süre içinde pencerelerdeki kâğıtlar alev aldı.

Civardaki çoğu evin bambu çitleri ve ahşap bölmeleri olduğundan bunlar kaderin emrettiği felakete kaynak teşkil

ediyorlardı. Alevler hızla evden eve sıçradı, ta ki bütün sokak bir ateş topuna dönene kadar. Askerler ve sivil halk derhâl yardıma koşsalar da ciddi bir boyuta ulaşan yangının söndürülmesi onların gücünü aşmıştı. Bütün gece gazabını sürdürüp, sönmeden önce kim bilir kaç evi yakıp kavurdu. Tapınağın hemen bitişiğinde olan Zhenlerin evi daha akşamın erken saatlerinde bir moloz yığınınna dönmüştü. Karı-koca ve birkaç hizmetkârı ancak canlarını kurtaracak kadar şanslıydılar. Çaresizlik içindeki zavallı Shiyin ayaklarını yere vurup, derin derin iç çekmekten başka bir şey yapamadı.

Karısıyla konuşmalarının ardından gidip çiftliklerinde yaşamaya karar verdiler. Ama son yıllarda mahsul kâh selden kâh kuraklıktan mahvolmuş, eşkıya ve hırsızlar arılar gibi türeyip insanların huzurunu kaçırmışlardı. Yönetim güçleri onları yakalamak için kararlılık gösterse de çiftlikte sükûnet içinde oturmak güçleşmişti. Shiyin'in, bütün mülkünü zararına da olsa paraya çevirip, karısını ve iki hizmetçisini de yanına alarak kayınpederi Feng Su'nun yanına sığınmaktan başka bir çaresi yoktu.

Feng Su, bir Daruzhou yerlisiydi. Yalnızca bir çiftçi olsa da hâli vakti yerindeydi. Kızının ve damadının böyle bir durumda onun evine sığınmalarından pek hoşlanmadı. Neyse ki Shiyin'in mülkünün satışından elde ettiği parası vardı ve bunu kayınpederine verip gelecek günlerde yaşamlarını idame ettirmek üzere, bir fırsatı çıktığında kendi adına bir ev ve araziye yatırım yapmasını istedi. Kayınpederi onu oyuna getirerek

paranın yarısıyla verimsiz bir arazi ve harap bir ev alıp diğerk yarısını cebine attı.

Okumuş bir adam olan ve bu tür tarım işlerinde hiç tecrübesi olmayan Shiyin, elinden geleni yapıp ancak bir-iki yıl kadar ayakta kalmayı başardıktan sonra iyice fakirleşti. Feng Su onun yüzüne karşı aldatıcı sözler söylerken, arkasından başkalarına, savurgan yaşam tarzı, beceriksizliği ve tembelliğinden dem vurarak sızlanıyordu.

Kayınpederiyle anlaşılamadığının farkında olan Shiyin, içten içe pişmanlık ve acı duymaya başladı. Buna ilaveten, önceki yıllarda geçirdiği korku ve üzüntü, katlanmak zorunda kaldığı keder ve çile bünyesini harap etmişti; yaşı ilerlemiş bir adam olarak fakirlik ve hastalığa da maruz kalınca bir ayağı çukurda bir ihtiyar oluverdi.

Biraz dertlerinden zihnini uzaklaştırmak için bir gayret bastonuna dayanıp sokakta yürüyüşe çıktığında, şans eseri, hasır sandaletleri ve hırpani kılığıyla deliye benzer Taocu bir rahibin aksayarak kendisine doğru geldiğini gördü. Kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:

Bütün erkekler ölümsüzlük isterler,
Ama zenginlik ve mevkiye heves ederler!
Hani o eskilerin büyük adamları neredeler?
Çimen бүрүмүş mezarlarında serililer.

Bütün erkekler ölümsüzlük isterler,
Ama gümüş ve altına itibar ederler!

Hayat boyu para için didinirler,
Yeterince edinince ölüm gözlerini mühürler.

Bütün erkekler ölümsüzlük isterler,
Ama karılarını, genç kızları çok severler!
Her kim ki ömür boyu kocasını sevmeye yemin eder,
O ölür ölmez başkasının peşine düşer.

Bütün erkekler ölümsüzlük isterler,
Ama evlatsız, torunsuz edemezler!
Oysa ne kadar çoktur sevgi dolu ebeveynler,
Hani nerede değerbilir evlatları görenler?

Bu sözleri duyan Shiyin aceleyle rahibe doğru yaklaştı.

“Sen neler söylüyordun öyle?” diye sordu. “Sanki her şeyin boş olduğundan söz ediyor gibiydin.”

“Eğer bu sonucu çıkardıysan, biraz anlayışın var demektir.” dedi Taocu gülümseyerek. “Şu kadarını bilmelisin ki bu dünyadaki bütün iyi şeylerin bir sonu olmalıdır; sonu olan her şey iyidir ama sona ermeyen hiçbir şey iyi değildir. İyi olmak için sona ermesi gerekir. Benim şarkımın adı *Bütün İyi Şeyler Sona Ermelidir.*”

Shiyin bu sözleri duyunca doğal bir anlayışla manasını kavrayıverdi.

“Dur bir dakika!” dedi gülümseyerek. “Şarkını yorumlamama izin verir misin?”

“Elbette yapabilirsin.” dedi Taocu. Bunun üzerine Shiyin

şöyle devam etti:

Sefil odalar, boş salonlar,
Bir zamanlar kodamanlar uğrardılar;
Susuz kalan otlar, kurumuş ağaçlar,
Hani bir zamanlar şarkılarla dans edilen salonlar!
Örümcek ağları бүrүнmüş oymalı sütunlar,
Artık hasır pencerelerde yeşil бүrүmcük!
Peki, ya tazelik ve mis gibi pudra kokusu?
Neden şakaklardaki saçlara kırağı yağmış?
Dүн sarı toprak beyaz kemikleri içine almış,
Bugün kırmızı fenerler aşk kuşlarının yuvasını aydınlatır!
Sandıklar dolusu altın ve gümüşü olanlar,
Hor görülen dilencilere dönerler!
Başkasının hayatı kısa diye esef edenler,
Ölüme yaklaştıklarından habersizler!
Oğullarını güçlük içinde yetiştirenler,
Bir gün belki de hayta olacaklarını bilmezler!
Lüks içinde büyütölen şımartılmış kızlar,
Kim bilir belki de kaldırıma düşerler!
Şapkası başına küçük gelen hâkimler,
Gün gelir suçlu prangasını giyerler.
Dүн paçavralar içinde titreyenler,
Bugün mor urbaya burun бүkerler!
Dünya tiyatrosunda karmaşa hüküm sürer,
Biri çıkarken sahneye biri iner.
Boşuna dolaşıp dururuz bizler,
Sonunda yabancı toprakları yuva bilirler.
Nihayetinde harcanan bütün emekler,

Başkaları giysin diye dikilmektedir giysiler!

Tuhaf, aksak Taocu ellerini çırpı.

“Tam üstüne bastın!” dedi içten bir gülüşle.

“Gidelim.” diye cevap verdi kısaca Shiyin ve Taocunun omuzundaki torbayı alıp kendi omuzuna astı; sonra evine bile uğramadan bu tuhaf rahiple beraber yürüyüp gitti.

Onun ortadan yok olma haberi hemen ağızdan ağza tüm çevreye yayılıp bir velvele yarattı. Shiyin’in karısı Dame Feng haberleri duyunca öyle bir ağlama nöbetine tutuldu ki ölümün eşiğine geldi. Ama tek seçeneği babasına danışmak ve araştırsınlar diye dört bir yana hizmetkârlar göndermekti. Kocasından hiçbir haber çıkmadı. Çaresiz geri dönüp, hayatını idame ettirmek için anne babasına bel bağlamak zorunda kaldı. Neyse ki iki hizmetçisi hâlâ yanındaydı. Üçü beraber gece gündüz dikiş dikerek, babasının günlük masraflarına destek oldular. Babası Feng Su’nun, her gün kötü talihine söylene de kaçınılmaz olana boyun eğmekten başka çaresi yoktu.

Bir gün hizmetçilerin daha büyük olanı, kapının önünde ip satın alırken birden birtakım adamların sokağın boşaltılması için bağırdıklarını duydu. İnsanlar, yeni bir üst düzey memurun göreve başlamak üzere geldiğinden söz ediyorlardı. Kız kapı aralığına saklanıp seyretmeye başladı. Önce askerler ve muhafızlar ikişerli sıralar hâlinde geçtiler, sonra siyah şapkası ve kırmızı ceketiyle büyükçe bir tahtırevanda oturan bu yüksek memuru taşıdılar. Kız afallayıp kaldı.

“Bu yetkilinin yüzü oldukça tanıdık geliyor.” diye düşündü. “Sanki onu daha önce bir yerde gördüm.”

Kısa süre sonra eve girdi ve bu olayı hemen unutup, bir daha düşünmedi. Gece tam yatmaya giderlerken kapının vurulduğunu duydu. Bir grup adam gelmişti.

“Biz yüce efendimizin gönderdiği habercileriz, içinizden birini sorgu için almaya geldik.” dediler.

Bunları duyan Feng Su öyle bir dehşete kapıldı ki ağzı bir karış açık hâlde bakakaldı.

Nasıl bir tehlikenin beklediğini öğrenmek için, sevgili okur, sonraki bölümü okuman gerekiyor.

2. BÖLÜM

*Jiaların kızı Yangzhou'da hayatını kaybeder.
Leng Zixing, Rong Konağı'ndaki Jialardan söz eder.
Bir dörtlük der ki:*

*Satranç oyununun sonunu kim tahmin edebilir ki?
Tütsü yandı, çay içildi ama durum hâlâ şüpheli.
Yorumlamak için refah ya da gerileme belirtilerini,
Tarafsız bir izleyici getirilmeli.*

Devam edelim. Kapısının önündeki velveleyi duyan Feng Su habercilerin ne istediklerini öğrenmek için dışarı koştu ve zoraki bir gülümsemeyle açıklama yapmalarını istedi. Ama bu insanların tek yaptıkları bağırıp çağırmaktı.

“Haydi, acele et! Zhen Bey’e dışarı çıkmasını söyle!”

“Benim adım Feng.” dedi Feng Su, kendini gülmeye zorlayarak. “Zhen değil. Bir zamanlar Zhen adında bir damadım vardı ama bir-iki yıl önce rahip olmak için evi terk etti. Muhtemelen onu arıyorsunuz?”

“Feng mi, Zhen mi biz bilmeyiz. Senin damadın olduğuna göre bizimle gelip Yüce Efendimize durumu açıklarsın.”

Bunun üzerine bütün görevliler, itiraza meydan bırakmadan Feng Su’yu peşlerinden sürükleyerek götürdüler. Bu arada Feng ailesinin tüm üyeleri bunlara bir anlam veremeyip afalladılar.

İkinci saatin⁸ sonuna doğru Feng Su eve döndü. Herkes neler olduğu konusunda onu soru yağmuruna tuttu.

“Yeni atanan yüksek memur Jia Hua, Huzhouluymuş ve damadımızın eski bir arkadaşıymış. Bizim kapının önünden geçerken, Jiaoxing’in iplik aldığını görünce Shiyin’in buraya taşındığını düşünmüş, adamları onu almak için gelmişler. Ben olan biteni anlatınca canı sıkıldı ve üzüntüsünü ifade etti. Sonra torunumu sordu, fenerleri seyrederken kaybolduğunu anlattım. ‘Endişelenme, ben hemen bir araştırma başlatırım, onu bulup geri getireceğimizden eminim.’ dedi. Görüşmemizin sonunda tam ben ayrılmak üzereyken, iki tael gümüş verdi bana.”

Zhen’in karısı Bayan Zhen Shiyin duyduklarından çok etkilendi ve bütün gece sükûnet içinde geçti.

Sabahın erken bir saatinde Jia Yucun adamlarıyla Bayan Zhen’e, minnetinin bir ifadesi olarak iki torba gümüş ve dört parça ipek sırma gönderdi. Ayrıca, Feng Su’ya yazdığı gizli mektupta, hizmetçisi Jiaoxing’i ikinci eş olarak almasına izin vermesi için Bayan Zhen’i ikna etmesini istiyordu.

Feng Su o kadar memnun oldu ki kaşlarını kaldırıp gözlerinin içi gülerek yüksek memura yaltaklanmak hevesiyle, hemen kızını ikna etmeye koştu. Aynı akşam küçük bir tahtırevana oturtulup, yamene⁹ götürülen Jiaoxing’e eşlik etti.

⁸ Çinliler genellikle geceyi ikişer saat aralıklı beş kısma ayırırlar: 1. Saat, akşam 19 ile 21; 2. Saat, 21 ile 23; 3. Saat, 23 ile 01; 4. Saat, 01 ile 03 ve 5. Saat, 03 ile 05 arasındır. Bu saatler zile ya da davula vurularak duyurulur. (ç.n.)

⁹ Emperyal Çin’de yerel, üst düzey bir bürokrat ya da memurun idari bürosu veya konutudur. Bu üst düzey memur, kentin ya da bölgenin idari işlerini buradan yönetir.

Yucun'ın sevincini anlatmamıza gerek yok. Feng Su'ya yüz parça altın verdi ve Bayan Zhen'e de pek çok değerli hediyeler göndererek, kızının nerede olduğunu bulana kadar kendisine iyi bakmasını istedi. Feng Su evine döndü, onu orada bırakıyoruz.

Şimdi hizmetçi Jiaoxing'in, birkaç yıl önce Suzhou'da Yucun'a dönüp bakan ve bu sıradan bakışın kendisine olağanüstü bir kısmet getireceğini tahmin bile edemeyen kızın ta kendisi olduğunu belirtmek gerekir. Kader ve şansın onu bu kadar kayırıp Yucun'la daha bir yıl yaşadıktan sonra ona bir oğul vereceğini kim bilebilirdi ki? Bunun yanı sıra, altı ay kadar sonra da Yucun'ın ilk karısı ani bir hastalığa yakalanıp ölünce Jiaoxing birinci eş olarak onun yerini aldı. Şu dizeler şansını ifade etmeye yeterli olur:

Tek bir sıradan bakış gönderdi,
Bu sayede statüsü yükseldi.

Yucun, Shiyin'den gümüş hediyesini aldıktan sonra ayın on altısında başkente gitmek üzere yola çıkmıştı. Üç yılda bir yapılan imtihanda bütün dilekleri gerçekleşmiş, en yüksek dereceyi alıp ismini vilayet ataması listesine yazdırmıştı. Şimdi de bu bölgenin yamen makamına terfi etmişti. Ama tüm başarılarına ve yeteneklerine rağmen hırslı ve zorba olmaktan geri durmuyordu. Kendi becerilerine güvenerek üstlerine karşı olan küstah tavırları, hor görülüp sevilmemesine neden oluyordu.

Genel sorumlulukları arasında, yerel finans işlerini yürütmek, suç davalarına bakmak, kararname çıkarmak da vardır. (ç.n.)

Daha bir yıl bile geçmemişti ki üst düzey yetkililer tarafından, düzenbazın teki olduğu, ayinlerde ve törenlerde yeni icatlar çıkarmayı görev edindiği, doğruluk ve dürüstlük kisvesi altında azılı astlarıyla birlik olup, bölgede gizliden gizliye sorun yarattığı ve halka hayatı zindan ettiği konusunda ihbar edildi.

Bu haberi alan İmparator son derece öfkelen-di. Hiç zaman kaybetmeden kovulmasını buyurdu. Bu emrin ulaşmasıyla yamendeki istisnasız bütün memurların yüreklerini bir sevinç kapladı. Yucun, içten içe utanıp öfkelen-se de en ufak bir rahatsızlık belirtisi açığa vurmada-n, eskisi gibi güle oynaya dolaşmayı sürdürdü.

Resmî işlerini devredip, hizmette kaldığı yıllar boyunca istiflediği paraları topladıktan sonra, ailesini ve taşınabilir eşyalarını da alıp kendi memleketine döndü. Orada her şeyi yoluna koyduktan sonra da rüzgârı sırtına alıp bütün İmparatorluğun en ünlü yerlerine uğrayarak dört bir yanı dolaşmaya başladı.

Bir gün şans eseri yine Yangzhou bölgesine geldiğinde, stil adı Lin Ruhai olan Lin Hai'nin o yılki Tuz Denetim Kurulu Vekili olduğunu öğrendi. Bu Lin Hai önceki İmparatorluk İmtihanı'nda üçüncü olmuş ve Denetleme Komisyonu Müdürlüğüne terfi etmişti. Bir Suzhou yerlisi olarak geçenlerde İmparator tarafından Tuz Denetim Kurulu Vekili olarak atanmıştı. Bir ayı biraz aşkın bir süredir bu görevdeydi.

Aslında Lin Ruhai'in beş kuşak önceki atalarından biri marki unvanını almıştı. Bu rütbe ilk verildiğinde, unvanın

kalıtsal hakkı üç kuşakla sınırlanmıştı ama sonra yüce gönüllü İmparator'un lütfuyla bir kuşak daha uzatılmış ve Lin Ruhai'in babası bu unvanı miras almıştı. Ama Lin Ruhai imtihanı geçerek kendi çabalarıyla bir mevki edinmek zorunda kalmıştı. Sülalesi yıllar boyunca kesintisiz olarak imparatorluk lütuflarından faydalanmış olsa da hepsi zaten kültürlü ve eğitimli insanlardı.

Ne yazık ki Lin sülalesinin bazı kolları doğurgan değildi, bu yüzden ancak birkaç kuşak varlığını sürdürebilmişti. Lin Ruhai'in kuzenleri olsa da hiç kardeşi yoktu. Artık kırkını geçmişti ve tek oğlu önceki yıl üç yaşındayken ölmüştü. Birkaç nikâhsız eşi olduysa da kader ona başka bir oğul vermedi, bu devasını bulamadığı bir dertti.

Karısı née Jia'dan, Daiyu adında, beş yaşında bir kızı vardı. Onu avuçlarının içindeki parlak bir inci tanesiymiş gibi seviyorlardı. Güzel olduğu kadar çok zeki olduğunu da gördüklerinden, büyütecekleri bir oğul sahibi olma arzularını aldatici bir yolla da olsa tatmin etmek ve ailedeki yalnızlık ve boşluk nedeniyle duydukları acıyı dağıtmak amacıyla, ona iyi bir eğitim aldirmaya karar verdiler.

Şimdi devam edecek olursak, Yucun bir handa kalırken şiddetli bir soğuk algınlığına yakalanıp, bir ayı aşkın bir süre yatak döşek yattı. İyileştiğinde, parasının masraflarını karşılamaya yetmeyeceğini görünce iyice dinlenebileceği bir yer bulmak için düşünmeye başladı. Şans eseri yeni Tuz Denetim Kurulu Vekili'ni tanıyan iki arkadaşına rastladı. Onlar bu üst

düzey memurun kızı için bir öğretmen aradığını bildiklerinden, ona Yucun'ı tavsiye etmekte hiç gecikmediler. Onların tavsiyesi üzerine Yucun işi aldı ve ihtiyaç duyduğu güvenceye kavuştu.

Kız öğrencisi hem çok küçük hem de çok narindi, bu yüzden dersler düzenli bir şekilde yapılamıyordu. Çalışma saatleri boyunca küçük kıza iki de hizmetçi eşlik ediyordu, böylelikle Yucun hem bunalmıyor hem de sağlığına özen göstermek için uygun fırsatı buluyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar bir yıl daha geçiverdi ve çocuğun annesi née Jia hiç beklenmedik şekilde bir hastalığa yakalanıp öldü. Yucun'ın öğrencisi annesinin hastalığı süresince ona bakmış, ilaçlarını hazırlamıştı. Kadının ölümünden sonra da derin bir yasa girdi. Yucun işini bırakmayı düşündü ama Lin Ruhai matem döneminde kızının eğitimini kesintiye uğratmamak için devam etmesini istedi. Zaten bünyesi narin olan kızın aşırı üzüntüden dolayı eski hastalığı nüksetti.

Kız uzunca bir süre derslerine devam edemeyince, başka bir işi olmayan Yucun boş kaldı. Rüzgâr ılıman, güneş güleç olduğu zamanlarda, yemeğini yedikten sonra yürüyüşe çıkıyordu.

Bir gün kırların keyfini çıkarmak için yürüyüşünü şehrin eteklerine doğru uzattı. Tepeler ve şırıltılı dereler, gür bir ormanlık ve bambu ağaçlarıyla çevrili bir yere geldi. Yoğun yeşilliklerin arasında yarı gizlenmiş bir tapınak vardı. Kapıları ve bahçesi harap hâldeydi. İç ve dış duvarları dökülüyordu. Kapının tepesindeki bir levhada Manevi İdrak Tapınağı yazıyordu. Kapının iki kenarındaki çürük tahtalarda şu gizemli dizeler vardı:

(Sağ tarafta)

Geride ne kadar çok da kalsa, insanoğlu elini çekmek istemez;

(Sol tarafta)

Ancak yolun sonuna gelindiğinde, insan doğru yola dönmeyi düşünür.

“Dili basit olsa da bu iki cümlemin derin bir anlamı var.” diye düşündü Yucun, okuduktan sonra. “Ziyaret ettiğim pek çok ünlü tapınakta hiç böyle sözlere rastlamadım. Bilinmez ama belki de bunun arkasında hayatın acılarını tatmış, tövbekâr birisinin hikâyesi vardır. Neden içeri girip sormuyorum?”

İçeri girdiğinde ilk bakışta, yulaf lapası pişiren titrek bir ihtiyar rahipten başka kimseyi görmedi. Yucun onun kendisine hiç aldırmadığını fark edince, yanına kadar gidip bir-iki soru sordu ama hem sağır hem de bunak olan yaşlı rahip, dişleri de olmadığından ilgisiz bir şeyler geveledi.

Yucun’ın sabrı taşıtı ve bir iki kadeh içmek için bir köy hanına gidip kır manzarasının keyfini artırmaya karar vererek tapınaktan çıktı, adımlarını köye doğru çevirdi. Tam hanın kapısından girerken, içeride ayrı ayrı masalarda şaraplarını içen adamlardan biri, ayağa kalkıp kahkahayla onu selamladı.

“Seni burada göreceğim hiç aklıma gelmezdi!” diye bağırdı.

Yucun adama bakınca, onun eski günlerde başkentte tanıştığı,

Leng Zixing adındaki antikacı olduğunu hatırladı. Orada kaldıkları süre boyunca arkadaşlıkları devam etmiş; Yucun onun girişkenliğine ve yeteneğine hayranlık duymuş, Leng Zixing de Yucun gibi bilgili ve kültürlü birini tanıdığına çok sevinmişti. İkisi gayet iyi anlaşmış ve dost olmuşlardı.

“Buraya ne zaman geldin, kardeşim?” diye sordu Yucun neşeyle. “Buralarda olduğunu hiç bilmiyordum. Karşılaşmamız ne ilginç bir tesadüf.”

“Geçen yılın sonlarında eve döndüm.” diye cevap verdi Leng Zixing. “Şimdi tekrar başkente giderken eski bir arkadaşı bulup bazı şeyleri görüşmek için buraya uğradım. Sağ olsun, birkaç gün daha kalmam için bana ısrar etti, benim de yapılacak acil bir işim olmadığından bir iki gün burada takılıyordum ama ayın ortasında yola koyulmak niyetindeyim. Arkadaşımın bugün işi vardı, ben de yürüyüşe çıkmıştım, buraya uğradım. Seninle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim.”

Konuşurken Yucun’ı kendi masasına davet edip yeniden şarap ve yiyecek bir şeyler getirtti. İki arkadaş ağır ağır şaraplarını yudumlarken sohbet ettiler. Konuşmaları ayrıldıkları günden beri neler yaptıkları konusuna geldi.

“Başkentten haber var mı?” diye sordu Yucun.

“Yeni bir şey yok.” dedi Zixing. “Ama senin soylu akrabalarından birine çok önemli olmasa da dikkat çeken bir şey oldu.”

“Benim başkentte oturan akrabam yok ki.” dedi Yucun gülümseyerek. “Acaba kimi kastediyorsun?”

“Nasıl aynı soyadını taşıyıp da aynı soydan olmazsınız?” dedi Zixing alaycılıkla.

“Kimlerdenmiş?” diye sordu Yucun.

“Rong Konağı’ndaki Jia sülalesinden. Onlardan utanmana gerek yok, saygıdeğer dostum.”

“Ha onları mı diyorsun!” diye bağırdı Yucun, gülerek. “Doğrusunu söylemek gerekirse, benim sülalem çok geniş. Doğu Han Hanedanlığı tahttayken yaşayan atamız Jia Fu zamanından beri sülalemizin kolları çoğalıp yayıldığı için her bölgede bir Jia bulabilirsin. Hepsinin izini sürmek imkânsız. Rong kolu da benimle aynı soya kayıtlı ama çok zengin ve soylu olduklarından onlarla akraba olduğumuzu söylemeye hiç yeltenmedik ve giderek birbirimizden uzaklaştık.”

“Öyle söyleme, dostum.” dedi Zixing, iç çekerek. “Ning ve Rong kollarının ikisi de benzer şekilde düşüşe geçtiler, eski günlerdeki gibi değiller artık.”

“Bugüne dek her ikisi de hayat dolu bir aileydiler, nasıl olur da bu kadar kısa süre içinde refahları bozulabilir?”

“Açıklaması uzun bir hikâye.” dedi Zixing.

“Geçen yıl,” diye devam etti Yucun, “Jinling’e gittiğimde, Altı Hanedanlık’ın kalıntılarını ziyaret ederken, Taş Kent’e girdim ve eski konaklarının kapısından geçtim. Sokağın doğu kısmında Ning Konağı, batı kısmında da Rong Konağı yer alıyordu. Birbirine bitişik olan bu iki konak neredeyse bütün sokağı kaplıyordu. Kapılarının dışında pek bir hareketlilik olmadığı doğru ama duvarın üstünden içeri bakılınca, çok muhteşem

salonlar ve çardaklar, iki katlı yapılar ve verandalar gördüm. Arka tarafı tamamen kaplayan iek bahçesi, ağaçları ve taş döşeli alanlarıyla hâlâ zengin ve bereketli görünüyordu. Hiç yıkılmış ya da çökmüş bir hâli yoktu.”

“İmtihanı birincilikle geçmiş biri için hiç de akıllı değilsin.” diye kıkırdadı Zixing. “Eskilerin dediği gibi, ‘Bir kırkayak ölür ama asla yıkılmaz.’ Bu aileler de eskisi kadar refah içinde olmasalar bile, sıradan bir üst düzey ailesinden bir gömlek daha üstündürler. Son zamanlarda ev halkının sayısı günbegün artıyor, tabii uğraşları da. Efendiler de uşaklar da lüks içinde yaşamaya öyle alışmışlar ki hiçbirinin ilerisini düşünüp önlem aldığı yok. Günlük ihtiyaçlarında, savurganlıklarında ve harcamalarında kendilerini şartlara adapte edemiyorlar, idareli kullanamıyorlar; böylelikle dışarıdan bakıldığında her zamanki gibi muhteşem görünseler de cüzdanları neredeyse boşaldı! Ama en büyük sıkıntı bu değil. Çok daha ciddi başka bir mesele var. Böyle resmî statüdeki ailelerde, böylesine eğitilmiş ve kültürlü zümrelerde yeni kuşakların öncekilerden daha aşağı mertebede olabileceği kimin aklına gelirdi?”

“Hiç şüphesiz, bu kadar kültürlü ve görgülü bir aile iyi yetiştirilmenin önemini biliyordur.” diye karşı çıktı Yucun, hayretler içinde. “Diğer kollar için bir şey söyleyebilecek durumda değilim ama Ning ve Rong konakları çocuklarını yetiştirme tarzlarıyla ün salmışlardır.”

“Ben işte bu iki konaktan söz ediyorum.” dedi Zixing üzülerek. “Beni iyi dinle. Ningguo Dükü ve Rongguo Dükü

aynı anneden doğan iki kardeşti. Daha büyük olan Ningguo Dükü'nün dört oğlu vardı. Ölümünden sonra en büyük oğlu Jia Daihua onun unvanını aldı. Onun da iki oğlu oldu ama adı Jia Fu olan büyük oğlu sekiz dokuz yaşlarında ölünce küçük kardeşi Jia Jing o unvanı aldı. O zamanlar Taocu doktrinlere o kadar kendini kaptırmıştı ki iksir hazırlamaktan başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. Neyse ki erken yaşta Jia Zhen adında bir oğlu oldu, unvanını ona bırakıp bütün zihnini ölümsüzlüğe adadı. Memleketine geri dönmek yerine Taocu rahiplerle şehrin dışında aptalca zaman geçiriyor. Jia Zhen'in de Rong adında bir oğlu var, şimdilerde on altısında. Jia Jing dünyevi meselelerden elini eteğini çekmiş, Jia Zhen de eğitime hiç zaman ayırmayıp zevk ve sefa sürüyor. Ning Konağı'ndaki düzenin altını üstüne getiriyor ama kimse onu engellemeye cesaret edemiyor. Şimdi sana Rong Konağı'nı anlatayım. Sözüünü ettiğim tuhaf olay orada oldu. Rongguo Dükü'nün ölümünden sonra büyük oğlu Jia Daishan onun unvanını aldı ve soylu Jinling ailesinden Marki Shi'nin kızıyla evlendi. Ondan Jia She ve Jia Zheng adlarında iki oğlu oldu. Jia Daishan uzun zaman önce öldü ama dul karısı Büyük Hanımefendi Shi hâlâ hayatta. Büyük oğlu Jia She unvanı devraldı. Cana yakın ve neşeli bir mizacı var ama o da aile meselelerine pek kafa yormuyor. Küçük olan Jia Zheng çocukluğundan beri kitaplara çok meraklıydı, düzgün ve dürüst biri olarak yetiştirilmişti. Büyükbabası ona çok düşküncü ve imtihanları geçerek hayata atılmasını istiyordu ama Jia Daishan ölüm döşeğindeyken, bir vasiyette

bulunmuş ve bu da İmparator'a sunulmuş. Majesteleri eski bakanının hatırına, sadece büyük oğlunun babasının makamına getirilmesini emretmekle kalmayıp diğer oğulların da huzuruna çıkarılmasını istemiş. Bir lütufta daha bulunup Jia Zheng'ı bir bakanlığın sekreter yardımcılığına atamış ve bakanlıklardan birinin çalışmaları konusunda tecrübe edinmesini istemiş. Şimdi artık müsteşarlığa yükseldi. Jia Zheng'ın karısı Wang Hanım Jia Zhu adında bir oğul doğurdu, çocuk on dört yaşındayken vilayet imtihanını geçti, yirmisine gelmeden evlenip bir oğul sahibi oldu ama oğlu doğduktan hemen sonra hastalanıp öldü. Jia Zheng'ın ikinci çocuğu kız oldu ve ne garip tesadüf ki kız yeni yılın ilk günü doğdu. Daha da garibi, kadının ertesi yıl dünyaya getirdiği oğlan, ağzında kristale benzer, parlak renkli bir taşla doğmuştu. Üzerinde de bazı yazılar vardı. Dolayısıyla çocuğa Baoyu¹⁰ adını verdiler. Şimdi söyle bana, sence de bu çok acayip bir şey değil mi?”

“Gerçekten çok tuhaf!” diye bağırdı Yucun gülümseyerek. “Bu çocuğun geleceği sıra dışı olacak sanırım.”

“Herkes öyle söylüyor.” dedi Zixing, alaycı bir gülüşle. “Bu yüzden büyükannesi onu değerli bir mücevhermiş gibi seviyor. İlk doğum gününde Jia Zheng, çocuğun bir tanesini seçmesi için önüne çeşit çeşit nesneler koyup onun eğilimlerini anlamak istemiş. Beklentilerin tersine, diğer bütün nesneleri görmezden gelip, elini ruja, pudraya ve saç tokalarına uzatmış, onlarla oynamaya başlamış. Zheng Bey önce çok öfkelenmiş,

¹⁰ Değerli yeşim taşı. (ç.n.)

bu çocuğun büyüyünce şaraba ve kadınlara düşkün bir hovarda olacağını iddia etmiş; bu nedenle ondan soğumuş. Ama çocuk her şeye rağmen hâlâ büyükannesinin gözbebeği. Çocukta bundan da tuhaf bir şey daha var! Şimdi yedi sekiz yaşlarında, çok yaramaz olmakla birlikte o kadar zeki ki yüz kişinin içinde onun bir eşini bulamazsın! Bir çocuk için fazlasıyla tuhaf şeyler söylüyor. ‘Kızlar sudan, erkekler çamurdan meydana gelir.’ diyor. ‘Kızlarla beraber olduğumda kendimi temiz ve tazelenmiş hissediyorum ama erkekleri pis, kokuşmuş ve iğrenç buluyorum.’ Şimdi söyle bakalım, bu sözler çok tuhaf değil mi? Giderek çapkın bir hergele olacağına hiç şüphe yok.”

Yüzü birden ciddileşen Yucun hemen araya girdi.

“Öyle olmayabilir. Maalesef siz onun kaderini pek anlamıyorsunuz. Benim saygıdeğer akrabam Jia Zheng bile çocuğun hovarda olacağını düşünüyorsa yanılıyor. Eğer insan çok okuyarak her şeyin doğasını anlama ve gizemi kavrama yeteneği geliştirmezse, bu konuda bir yargıya varacak durumda olamaz.”

Zixing, Yucun’ın söylediklerinin önemini algılayıp daha fazla açıklama yapmasını istedi.

“Aşırı iyilik ve aşırı kötülükle doğanlar haricindeki bütün insanlar, genellikle birbirine benzerdirler.” dedi Yucun. “Fazlasıyla iyi olanlar çok talihli bir dönemde doğarlar; fazlasıyla kötü olanlarsa tehdit altındaki felaketler döneminde. İyilerin doğduğu talihli dönemde dünya düzen içindedir; kötülerin doğduğu talihsiz dönemdeyse dünya tehlike altındadır. Yao, Shun, Yu, Tang, Kral Wen, Kral Wu, Zhou Dükü, Shao Dükü,

Konfüçyüs, Mensiyüs, Dong Zhongshu, Ha Yu, Zhou Dunyi, Cheng kardeşler, Zhang Zai ve Zhu Xi uğurlu dönemde ışığı görenlerdendir. Öte yandan, Chi You, Gong Gong, Jie, Zhou, Qin Shi Huang, Wang Mang, Cao Cao, Huan Wen, An Lushan ve Qin Hui tehlikeli dönemde dünyaya gelmişlerdi.”

“İyiler dünyaya düzen getirdiler; kötülerse dünyayı karmakarışık ettiler. Saflık, akıl, maneviyat ve zekâ doğruluğun hayati özüdür, tüm gökyüzünü ve yeryüzünü kaplar; iyilikle donatılmış insan bunun doğal meyvesidir. Kötülük ve zalimlik, gökyüzüne ve yeryüzüne nüfuz eden şerrin özünü oluşturur, kötücül insanlar bunun etkisi altında kalırlar. Şu anda hüküm süren daimî mutluluk günleri ve iyi talih, tam bir huzur ve sükûnet dönemi yukarıdaki İmparator’dan aşağıdaki köylü ve kültürsüz sınıflara kadar uzanan saf, zeki, ilahi ve ince ruhun ürünüdür. İstisnasız herkes bunun etkisi altındadır. Her yere yayılan bu iyi özün bolluğu başka gidecek bir yer bulamayıp tatlı çiye ya da ılıman esintiye dönüşür ve yayılarak bütün dünyayı kaplar.”

“Ama berrak gökyüzünün ve parlak güneşin altında yayılacak yer bulamayan kötülük ve zalimlik sonunda derin çukurlara ve büyük yarıklara dolup katılaşır. Birden bir rüzgâr onu sürüklediğinde ya da bulutlar zorladığında harekete geçer, bağlarını kopartır, en ufak bir parçası bile hiç beklenmedik bir şekilde bir çıkış yolu bulur, kaçır. Bir yerlerde saf öze karşılaştıkları zaman, iyiler kötülere teslim olmayı reddederken, kötüler iyilere haset eder; ikisi hiçbir zaman birbirlerine uyum

sağlayamazlar. Tıpkı dünyada karşılaşan rüzgâr, yağmur, şimşek ve gök gürültüsünün birbirini yok edemeyip ya da teslim olmayıp tükenene kadar savaşmaları gibi, bu özler de bir çıkış yolu bulmak için insanoğluna nüfuz ederler; sonra tamamen yayılıp erkekleri ve kadınları doldurarak bir varlığa dönüşürler. Bu insanlar bilge ya da mükemmel insana dönüşmeseler bile tamamen kötücül de olmazlar.”

“Onları bir milyon insanın içine yerleştiren, zekâ, incelik ve algı bakımından diğer hepsinin üstünde; kötülük, ahlaksızlık ve acımasızlık bakımından diğer hepsinin altında olduklarını görürsün. Soylu ve zengin bir ailede doğan bu insanlar şehvet düşkün olurlar, fakir ama kültürlü bir ailede doğanlar yüce gönüllü âlimler ya da dikkat çeken kişiler olurlar. Muhtaç ve toplumun alt sınıfından bir ailede doğanlar bile yamen habercisi ya da zalimlerin kulu kölesi olmazlar. Ya ünlü bir aktör olurlar ya da kötü şöhretli bir kahpe. Tıpkı geçmişteki Xu You, Tao Qian, Yuan Ji, Ji Kang ve Liu Ling, Wang ve Xie aileleri, Gu Kaizhi, Chen Shu-bao, Tang İmparatoru Minghuang, Song İmparatoru Huizong, Liu Tingzhi, Wen Tingyun, Mi Fu, Shi Yannian, Liu Yong ve Qin Guan gibi. Daha yakın zamanlardan ise Ni Zan, Tang Yin ve Zhu Yunming örnek verilebilir. Ayrıca Li Guinian, Huang Fanchuo, Jing Xinmo, Zhuo Wenjun, Hongfo, Xue Tao, Cui Yingying ve Zhaoyun de var. İçinde bulundukları koşullar farklı olsa da bunların hepsi aynıdır.”

“Söylediklerinden anladığım kadarıyla, başarı bir insanı prens de yapar, hırsız da!” dedi Zixing.

“Aynen öyle; benim düşüncem bu!” diye cevap verdi Yucun. “İşten kovulduktan sonra son iki yılımı zevk için farklı vilayetlerde geçirdiğimi ve iki sıra dışı gence rastladığımı sana söylemedim. İşte bu nedenle sözünü ettiğin Baoyu’nün de bu sınıftan olduğuna emin oldum. Başka bir örnek için Jinling’in dışına çıkmak gerekmez. Jinling Devlet Okulunun Müdürü Bay Zhen’i bilirsin sanırım?”

“Onu kim bilmez?” dedi Zixing. “Zhen ailesinin Jia ailesiyle eskiden beri ilişkisi var, birbirleriyle dostlar. Pek çok kez onlarla iş yaptım.”

“Geçen yıl ben Jinling’deyken, birileri Zhen ailesine beni özel öğretmen olarak tavsiye etti.” dedi Yucun, gülümseyerek. “Eve girince durumu kendi gözlerimle gördüm. Evin bu derece ihtişamlı ve lüks olacağı kimin aklına gelirdi? Edepli olmanın yanı sıra varlıklı bir aileydiler, böyle bir işe rastlamak çok kolay bir şey değildir. Öğrencim daha çok küçük bir oğlan olsa da ona öğretmenlik yapmak bir Vilayet İmtihanı adayını çalıştırmaktan çok daha zordu. Ayrıntılara girecek olursam çok gülersin. ‘Eğer bu kelimeleri hatırlamam ve anlamlarını kavramam gerekiyorsa iki kızın çalışırken bana eşlik etmesi şart. Yoksa kafam karmakarışık oluyor.’ derdi. Zaman zaman genç hizmetkârlarına, ‘kız’ kelimesinin ne kadar saygın ve saf olduğunu, güzel bir hayvandan, mutlu bir kuştan, nadir bir çiçekten ve sıra dışı bir bitkiden çok daha değerli olduğunu söylerdi. ‘Pis ağızlarınız ve leş dillerinizle söyleyip de onu kirletmeyin sakın. Bu kelime çok önemlidir. Dile getireceğiniz zaman temiz bir su ya da

kokulu bir çayla ağzınızı çalkalayın. Bunu yapmazsanız dişleriniz sökülecek, gözleriniz oyulacak.’ derdi. rktc bir mizacı vardı, inanılmaz inatçı ve yaygaracı olabiliyordu. Dersler biter bitmez kızların yanına gidince, bambaşka birine dönüşüyordu, uysal, cana yakın, duyarlı ve nazık. Bu yüzden birçok kez babası onu cezalandırıp öldüresiye dvmşt ama hiçbir değişiklik olmadı. Dayak yediğinde acısı dayanılmaz olunca, ‘Kızlar! Kızlar!’ diye bađırırđı. İ odalardan onu duyan kızlar onunla dalga geçerlerdi. ‘Neden dayak yiyince bizi ađırđyorsun? Araya girip senin için yalvarmamızı mı bekliyorsun? Hiç mi utanman yok!’ Onlara çok mantıklı bir cevap verirdi. ‘İlk kez acıyla bağırdığımda bunun ızdırabımı hafifleteceğini bilmiyordum. Bu niyetle bağırdıktan sonra acının gerçekten de azaldığını hissettim, bir sihir gibi işe yaradığını keşfedince acımın en berbat olduğu anda kızlar diye sesleniyorum.’ Buna ne diyorsun? Hiç bu kadar saçma bir şey duydun mu?”

“Bykannesini ona deli gibi düşkün olduğundan, zaman zaman torununun bu durumu için ğretmeni ve kendi oğlunu sulardı. Bu yüzden görevimden istifa edip oradan ayrıldım. Böyle bir ocuk ne babasından ve dedesinden kalan mirasa sahip çıkabilir ne de ğretmenlerinin uyarılarından ve arkadaşlarının tavsiyelerinden faydalanabilir. Ne yazık ki o ailede başka yerde bulunması zor olan mkemmek kızlar var.”

“yle mi!” dedi Zixing. “Jia ailesindeki  kız da hiç fena değil. Jia Zheng’in büyük kızı Yuanchun, mükemmelliği, aileye saygısı, yetenekleri ve erdemi nedeniyle sarayda eğitmen

olarak seçilmişti. İkincisi, Jia She'nın odalığında olan kızı Yingchun. Üçüncüsü, Jia Zheng'in odalığında olan kızı Tanchun. Dördüncüsü, Ning Konağı'ndan Jia Zhen'in kız kardeşi Xichun. Dul Büyük Hanımefendi Jia torunlarına o kadar düşkün ki kızlar çoğunlukla beraber ders çalışmak için büyükannelerinin yanına Rong Konağı'na geliyorlar. Hepsi hakkında çok iyi şeyler duydum.”

“Zhen ailesinde en hayranlık duyulacak şey, pek çok ailenin yaptığı gibi kız çocuklarına Bahar, Kızıl, Koku, Yeşim ya da çiçek isimleri koymak yerine hepsinin isimlerinin erkek çocuk adlarından seçilmesi. Nasıl oldu da Jia ailesi bu genel eğilime uydu?” dedi Yucun.

“Hiç de öyle değil!” diye karşı çıktı Zixing. “Büyük kızları baharın ilk günü doğduğu için ona Yuanchun adını verdiler. Diğerlerinin isimlerinde de onunla uyumlu şekilde *chun*¹¹ var. Önceki kuşağın isimleri de benzer şekilde, erkek çocukların isimlerinden alınmış. Bunu destekleyen bir örnek var. Saygıdeğer efendin Bay Lin'in karısı, Rong Konağı'ndan Jia She ve Jia Zheng'in kardeşidir. Evlenmeden önce adı Jia Min'di. İnanmazsan, geri döndüğünde bir araştırma yapmakta özgürsün, o zaman ikna olursun.”

Yucun ellerini çırpıp güldü.

“Şimdi anladım! Daiyu adlı kız öğrencim, okumaları sırasında her karşısına çıktığında *min* yerine *mi* derdi, yazarken de bir, hatta bazen iki çizgiyi eksik bırakırdı. Ben de nedenini

¹¹ Bahar. (ç.n.)

düşünüp dururdum, şimdi söylediklerinle ikna oldum, hiç şüphe yok annesinin adına saygıdan bunu yapıyordu. Ne gariptir ki bu öğrencim konuşması ve davranışları bakımından eşsizdi, alışılmış genç hanımlara hiç benzemiyordu. Annesinin de sıradan bir kadın olmadığı göz önünde bulundurulunca böyle bir çocuk doğurması gayet normal. Ayrıca Rong ailesinin torunu olduğunu bilince, böyle olmasında şaşılacak bir şey yok. Ne yazık ki annesi geçen ay öldü.”

Zixing iç geçirdi.

“Üç kardeşin en genciydi, o da gitti! Önceki kuşağın kız kardeşlerinden hiçbiri yaşamıyor! Genç kuşaklar için nasıl kocalar bulacaklarını göreceğiz.”

“Evet.” dedi Yucun. “Ama biraz önce Jia Zheng’in ağzında değerli bir taşla doğan bir oğlu olduğundan ve büyük oğlunun torununu terk ettiğinden söz etmiştin. Peki, ya saygıdeğer Jia She? Onun oğlu yok mu?”

“Jia Zheng’in ağzında taş olan oğlu doğduktan sonra, odalığından bir oğlu daha oldu ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Yani yanında iki oğlu ve bir torunu var ama geleceğin onlara ne getireceğini bilen yok. Jia She’nın da iki oğlu var. Büyük olan Jia Lian şimdilerde yirmi yaşlarında. İki yıl önce bir akrabasıyla, amcası Jia Zheng’in karısı Wang Hanım’ın yeğeniyle evlendi. Bu Jia Lian ikinci derece üst düzey memur unvanını satın aldı. Kitaplara pek merakı yok ama elinden iş gelen ve konuşkan biri; amcası Jia Zheng ile beraber oturuyor ve ev idaresinde ona yardım ediyor. Evlendiğinden beri zengin

fakir herkesin saygısını kazanan karısının gölgesinde kalacağını kim tahmin edebilirdi ki? Çok güzel olduğunu ve gayet akıcı bir dille konuştuğunu duydum; öyle becerikli ve akıllı ki hiçbir erkek onun eline su dökemez.”

Bu sözleri duyan Yucun gülümsedi.

“Bu benim söylediklerimi doğruluyor. Sözünü ettiğimiz bu insanlar muhtemelen hem iyi hem de kötünün bir karışımından oluşuyorlar ve aynı yoldan geçmişler.”

“Boş ver şimdi iyiyi kötüyü.” diye bağırdı Zixing. “Öteki insanların hesabını tutmaktan başka bir şey yaptığımız yok. Haydi, birer kadeh daha içelim.”

“Konuşmaya dalınca gereğinden fazla içmişim zaten.” dedi Yucun.

“Başkalarının dedikodusunu yapmak şarapla iyi gider!” diyerek güldü Zixing. “Haydi, gel, bir iki kadeh daha içmenin bir zararı olmaz.”

Yucun pencereden dışarı baktı.

“Geç oluyor. Yakında şehrin kapılarını kapatırlar, dikkatli olmamız lazım. Neden şehre doğru yürüyerek konuşmaya devam etmiyoruz?” dedi.

Bunun üzerine iki arkadaş yerlerinden kalkıp hesabı ödedi. Tam çıkmak üzerelerken, arkalarından biri seslendi.

“Tebrikler, Yucun birader! Sana iyi haberler vermeye geldim!”

Yucun kimin seslendiğini görmek için döndü.

Ama ey okur, kim olduğunu öğrenmek istiyorsan, bir sonraki

bölümü okuman gerekiyor.

3. BÖLÜM

Lin Ruhai kayınbiraderi Jia Zheng'a, kızına öğretmenlik yapması için Yucun'ı tavsiye eder.

Dul Büyük Hanımefendi Jia annesi olmayan torununu yanına getirtir.

Hikâyemize devam edelim.

Yucun hızla arkasını dönünce konuşanın, kendisi gibi suçlanarak işten atılan eski meslektaşı, oranın yerlisi Zhang Rugui olduğunu gördü; kovulduktan sonra Yangzhou'daki evine dönmüştü. Geçenlerde, kovulan eski memurların tekrar işlerine geri alınacaklarına dair başkentten haber gelince, hemen fırlayıp bir torpil bulmak için elinden geleni yapmaya başlamış, o sırada hiç beklenmedik bir şekilde Yucun'a rastlayınca tebrik etmek için hiç zaman kaybetmemişti. İki arkadaşın geleneksel selamlaşmasından sonra, Zhang Rugui Yucun'a iyi haberi verdi. Tabii Yucun buna çok sevindi, alelacele bir iki laf ettikten sonra herkes kendi yoluna gitti.

Her şeyi duyan Leng Zixing, Yucun'a, başkentteki kayınbiraderi Jia Zheng'dan yardım istemesi için efendisi Lin Ruhai'e başvurmasını önerdi. Onun bu önerisini kabul eden Yucun hemen arkadaşından ayrılıp kaldığı yere döndü ve haberin doğru olup olmadığını teyit etmek için *Metropolitan* gazetesini buldu. Doğruluğundan emin olunca ertesi gün Lin Ruhai'e

konuyu açtı.

“Tesadüfe bak ki sana yardım etme şansı doğdu!” dedi Ruhai. “Karımın ölümünden sonra, başkentte oturan kayınvalidem kızımın bakacak kimsesi olmadığı için çok endişelendi ve onu aldırmaq için kadın ve erkek hizmetkârlarıyla beraber iki tekne gönderdi. O sıralar kızım hasta olduğundan gidişini ertelemiştim. Ben de şimdilerde onu başkente göndermeyi düşünüyordum. Tam da ona yaptığın öğretmenliğin karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilemezken, minnetimi gösterme fırsatı çıkmış oldu. Hiç merak etme. Ben zaten bu ihtimali önceden görüp, konuyla ilgilenerek kayınbiraderime sana olan borcumun küçük bir karşılığı olarak, senin için her şeyi yoluna koysun diye bir tavsiye mektubu yazmışım. Çıkabilecek masraflar için de endişelenme, mektupta bu konudan da söz ettim.”

Yucun nazikçe başını eğerek duyduğu minneti dile getirdi.

“Acaba saygıdeğer kayınbiraderinizin nerede oturduğunu sorabilir miyim? Görevi nedir? Benim durumumdaki birinin ona kendini kabul ettirmeye kalkışması can sıkıcı olmaz mı?”

Ruhai güldü.

“Benim kayınbiraderim de senin saygıdeğer sülalenden. Rongguo Dükü’nün torunu. Stil adı Enhou olan büyük kayınbiraderim Jia She birinci derece memur unvanının vârisi oldu. Stil adı Cunzhou olan ikinci kayınbiraderim Jia Zheng, Çalışma Bakanlığında müsteşar. Mütevazı ve iyi kalpli bir adamdır, büyükbabasına çekmiş. Bu yüzden ona yazıp senin için ricada bulundum. Sana yardım edeceğine güvenmesem,

ona başvurup senin onurunu riske atmaz ve hemen ona mektup yazmaya kalkışmazdım, kardeşim.”

Önceki gün Zixing’in söylediklerini doğrulayan bu sözleri duyan Yucun, Lin Ruhai’e minnet duygusunu ifade etmekte gecikmedi.

“Kızımı başkente göndermek için gelecek ayın ikinci gününü seçtim.” diye devam etti Ruhai. “Sen de onunla gidersen, iki taraf için de daha uygun olmaz mı?”

Yucun içten içe çok sevinerek bu teklifi kabul etti. Her şeyin gayet memnun edici bir hâl aldığını düşündü. Ruhai bulduğu ilk fırsatta başkente göndereceği hediyeleri ve seyahat için gereken her şeyi hazırlayıp Yucun’a verdi.

Hastalığı yeni atlatan küçük öğrencisi Daiyu, önce babasından ayrılma fikrini kabullenemedi ama büyükannesinin ısrarlarına boyun eğmek zorunda kaldı.

“Ben artık elli yaşıma geldim ve tekrar evlenmeye de hiç niyetim yok.” diye kendi gerekçelerini ekledi Ruhai. “Sen daha çok küçük ve narinsin; ne sana bakacak bir annen var başında ne de seni kollayıp gözetecek bir kardeşin. Eğer gidip büyükannen, dayıların ve kızlarıyla yaşarsan zihninden büyük bir yük kalkacak. Öyleyse neden gitmeyesin?”

Bunun üzerine gözünde yaşlarla babasından ayrılan Daiyu, dadısı ve Rong Konağı’ndan kendisini almaya gelen birkaç hizmetçiyle beraber tekneye binip yola koyuldu. Yucun da iki delikanlıyla diğer tekneye atlayıp, Daiyu’nün peşinden gitti.

Günü gelince başkente vardılar. Yucun kendisine çekidüzen

verip iki delikanlının eşliğinde Rong Konağı'nın kapısına gitti ve akrabalığını belirten kartviziti içeri gönderdi.

Jia Zheng eniştesinin gönderdiği mektubu çoktan almıştı, onu hemen içeri çağırttı. Karşılaştıklarında Yucun'ın etkileyici görünümü ve kültürlü konuşması Jia Zheng üzerinde mükemmel bir izlenim bıraktı. Jia Zheng eğitilmiş insanlara karşı nazik ve yeteneklilere karşı çok saygılıydı; büyükbabası gibi ihtiyaç içinde olan insanlara yardım eli uzatmaya ve sıkıntıda olanların imdadına koşmaya hazırdı. Hele de eniştesi rica edince, Yucun'a olağanüstü iyi davrandı ve ona yardımcı olmak için bütün gücünü kullandı.

Yüce makama başvurusunun yapıldığı aynı gün Yucun eski görevine geri getirildi ve atanmayı beklemesi söylendi. İki aydan kısa bir süre içinde, boş olan Yingtian yamen makamını doldurmak için Jinling'e gönderildi. Jia Zheng'la vedalaştıktan sonra en hayırlı günü seçip, yeni görevi için yola koyuldu. Şimdilik onu burada bırakalım.

Daiyu'ye dönecek olursak, o gün tekneden ayağını yere bastığında, Rong Konağı'ndan gönderilen bir tahtirevan ve bavulları için arabalar hazır bekliyordu. Büyükannesinin başkalarinkine hiç benzemeyen, çok muhteşem bir evi olduğunu annesinden çok dinlemişti. Son birkaç gündür ona eşlik eden ve evdeki hiyerarşide nispeten daha düşük pozisyonda olan hizmetkârların bile kıyafetlerinin, yemeklerinin ve davranışlarının ne kadar sıra dışı olduğunu kendi gözleriyle görünce onları çalıştıran efendileri kim bilir nasıldır diye

düşündü. Kimseye kendisini güldürmemek için yeni evinde adımlarına dikkat etmesi, her an tetikte olması ve ölçülü konuşması gerektiğine karar verdi.

Koltuğa oturup da şehir duvarlarından içeri girdiği andan itibaren, tüllü pencereden sokaklardaki telaşa ve insan kalabalığına bakınca, her şeyin daha önce gördüklerinden çok başka olduğunu fark etti.

Uzunca bir yol katettikten sonra geldikleri caddenin kuzey ucunda, çömelmiş kocaman iki mermer aslan ve tokmakları hayvan kafası olan, üç büyük kapı gördü. Bu kapıların önünde renkli şapkaları ve şık üniformalarıyla yaklaşık on adam oturuyordu. Ana kapı açık değildi. İnsanlar sadece doğudaki ve batıdaki yan kapılardan girip çıkıyorlardı. Ana kapının üzerindeki levhada kocaman harflerle: *NİNGGUO KONAĞI İmparator'un emriyle yapılmıştır*, yazıyordu.

Daiyu bunun anneannesinin büyük oğlunun evi olabileceğini düşündü. Caddeden aşağıya doğru biraz daha ilerlediklerinde, yüksekçe üç kapı daha gördü. Bu da Rongguo Konağı'ydı. Ana kapıdan değil de batıdaki daha küçük olan kapıdan içeri girdiler. Omuzlarında tahtirevan olan taşıyıcılar bir ok atımı mesafe katettikten sonra bir dönemeçte onu yere bırakıp çekildiler. Daiyu'nün arkasındaki hizmetçiler birer birer inip yürümeye başladılar. On yedi on sekiz yaşlarında, şık kıyafetli dört genç, tahtirevanı çiçek oymalı ahşap bir kapıya doğru taşımaya başladı, hizmetçiler de arkalarından geliyordu.

Kapıya geldiklerinde tahtirevan yere indirildi ve dört genç

geri çekildi. Hizmetçiler gelip perdeyi kaldırdılar, Daiyu'nün inmesine yardım ettiler. Elini bir hizmetçinin elinin üzerine koyup oymalı kapıdan geçti.

İçeride, her iki taraftaki verandalar, açılmış kollar gibi bir giriş salonuna doğru uzanıyordu. Salonun tam ortasında kırmızı sandal ağacından çerçevesi olan mermer bir pano duruyordu. Panonun diğer tarafında üç küçük salon daha vardı. Bunların arkasından ana binaya ait genişçe bir avluya geçiliyordu. Ön tarafta girişleri oymalı, sütunları süslü, beş oda vardı. Avlunun her iki tarafında üzeri kapalı geçitler uzanıyor; saçaklarından, içlerinde her renk papağan, ardıç kuşu ve türlü türlü kuşların bulunduğu kafesler sarkıyordu.

Ana binanın merdivenlerinde oturan kırmızı ve yeşil giysili birkaç hizmetçi onları görünce hemen yerlerinden fırlayıp gülümseyerek karşılamaya geldi.

“Hanımefendi de şimdi sizden söz ediyordu, tesadüfe bakın ki işte buradasınız.”

Üç dört tanesi kapının perdesini kaldırmak için birbirleriyle yarıştı ve aynı anda bir başkasının anonsu duyuldu: “Bayan Lin geldi.”

Daiyu içeri girer girmez, iki hizmetçinin destek olduğu, gümüş saçlı, yaşlı bir hanımefendinin kendisini karşılamaya geldiğini gördü. Bu kadının büyükannesi olduğundan emin bir şekilde dizlerine kapanıp saygılarını sunmak üzereyken, yaşlı kadın kollarını uzatıp onu sarmalayarak göğsüne bastırdı.

“Ah canım benim! Zavallı kuzucuğum!” diye bağırıp

hiçkırıklara boğuldu.

Orada bulunan herkes elleriyle yüzlerini kapatıp ağlamaya başladı. Daiyu ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Sonunda ötekiler kadıncağızı yatıştırmayı başarinca, Daiyu büyükannesine saygılarını sundu. Bu kadın, Leng Zixing'in sözünü ettiği, Shi ailesinin dul hanımefendisi, Jia She ve Jia Zheng'in annesiydi. Hanımefendi tek tek herkesi tanıttı.

“Bu büyük dayının karısı Xing yengen; bu dayın Zheng'in karısı Wang yengen ve bu da müteveffa kuzenin Zhu'nun karısı Li Wan.”

Daiyu başını eğerek hepsini tek tek selamladı.

“Hanımları çağırın!” diye devam etti Büyük Hanımefendi Shi. “Uzaktan misafirimizin ilk kez geldiğini söyleyin; onun şerefine bugünlük derslerinden muaf olabilirler.”

İki hizmetçi onun emirlerini yerine getirmek için hızla çıktı. Kısa süre içinde üç dadı ve beş altı hizmetçinin eşlik ettiği üç genç hanım içeri girdi. Bir tanesi orta boylu ve tombuldu; yanakları yeni olgunlaşmış kiraza benziyordu; burnu da kaz yağından yapılmış sabun gibi parlaktı. Nazik, mahcup ve şirindi, cana yakın görünüyordu.

İkincinin omuzları eğik, beli inceydi. Uzun boylu ve zayıftı, kaz yumurtası gibi oval bir yüzü vardı. Kavisli kaşlarının altındaki güzel gözleri büyüleyici bir pırıltıyla bakıyordu. Zarif ve hoş tavırlarını görmek bütün kabalıkları unutturuyordu.

Daha gelişimini tamamlamamış gibi ufak tefek olan üçüncüsünün çocuksu bir yüzü vardı.

Başlarındaki süsler, mücevherler ve elbiseleriyle üçünün de dış görünüşü aynıydı.

Daiyu hemen kalkıp onları selamladı ve karşılıklı tanışmalardan sonra hepsi oturunca hizmetçiler çay servisi yaptı. Sohbetlerinin konusu Daiyu'nün annesiydi. Nasıl hastalanmıştı? Doktorlar ne ilaçlar vermişlerdi? Cenaze ve yas törenleri nasıl yapılmıştı? Hâliyle en çok etkilenen Büyük Hanımefendi Shi oldu.

“Bütün kızlarımın içinde en çok anneni severdim. Göz açıp kapayınca kadar göçüp gitti, hem de benden önce. Yüzünü yeterince göremedim bile. Nasıl yüreğim parçalanmasın?” dedi.

Yine duygulanarak Daiyu'nün ellerini tutup ağladı. Ailenin diğer üyeleri tatlı sözlerle onu zor yatıştırdılar.

Daiyu herkesin ilgi odağıydı. Genç yaşına ve görüntüsüne rağmen bir hanımefendi gibi ince tavırlı ve terbiyeli olduğunu fark ettiler. Sanki elbisesinin ağırlığını bile taşıyamayacakmış gibi kırılgan bir yapısı olduğu hâlde çekici bir havası vardı. Zayıf bir bünyenin belirtilerini görünce ne tür ilaçlar aldığını ve neden bir türlü iyileşemediğini sordular.

“Ben doğduğumdan beri böyleyim.” diye açıklama yaptı Daiyu. “Sütten kesildiğim andan itibaren ilaç alıyorum ve pek çok ünlü doktor tedavimle ilgilendi ama hiçbir faydasını görmedim. Üç yaşına girdiğim yıl, başı kabuk içinde bir rahibin evimize geldiğini ve rahibe yapmak üzere beni götürmek istediğini hatırlıyorum ama babam ve annem hiçbir şekilde razı olmadılar. ‘Eğer ondan ayrılmaya dayanamazsanız, hayatı

boyunca iyileşemeyecek. İyi olduğunu görmek istiyorsanız, şu andan itibaren ağlama sesi duymasına ve anne babası hariç, hiçbir akrabasını görmesine izin vermemek tek çare. Ancak o zaman sakın ve huzurlu bir hayat sürebilir.’ dedi. O deli rahibin saçma sapan sözlerine kimse aldırmadı ama işte ben hâlâ ginseng hapları almaya devam ediyorum.”

“Ne güzel bir tesadüf!” diye araya girdi Büyük Hanımefendi Shi. “Biz de burada hap yapıyoruz, biraz daha fazla yapmalarını söylerim.”

Tam o sırada arka avludan bir kahkaha sesi geldi.

“Uzaktan gelen misafirimizi karşılamak için geç kaldım!” dedi bir ses.

“Buradaki herkes ne kadar da sessiz ve ağırbaşlı, sanki soluklarını bile tutuyor gibiler. Peki, bu gürültücü ve arsız da kim?” diye düşündü Daiyu.

O böyle merak içindeyken, arka kapıdan bir grup hizmetçi ve genç kızla beraber çok güzel, genç bir kadının girdiğini gördü. Kıyafeti diğer kızlarinkine hiç benzemiyordu. Bütün ihtişamı ve parıltısıyla bir periye andırıyordu. Başında, üzerine mücevherler ve inciler işlenmiş, altından bir taç vardı. Saç tokaları, yüzünü güneşe dönmüş beş Zümrüdüanka kuşu şeklindeydi ve gagalarından inciler sarkıyordu. Boynuna taktığı kırmızı altından kolye taşlarla süslenmiş, uçları püsküllü, helezon şeklindeki bir dragona benziyordu. Koyu kırmızı satenden, üzerine sımsıkı oturan, altın kelekler ve çiçekler işlenmiş bir ceket giymişti. Rengârenk ipekten pelerininin etekleri turkuaz

sincaplarla çevrelenmişti. Mavi ithal bürümcükten iç eteği sırma çiçeklerle süslüydü.

Zümrüdüanka kuşu gibi badem şeklinde gözleri, şakaklarına doğru meyleden, söğüt yapraklarına benzer kaşları vardı. Bedeni zayıf, tavırları zarıftı. İlkbahar cazibesi taşıyan pudralanmış yüzü gizli gök gürlmelerini hiç belli etmiyordu. Daha kırmızı dudakları aralanmadan kahkahası çınılıyordu.

Daiyu onu selamlamak için ayağa kalktı.

“Henüz onunla tanışmadın.” dedi Büyük Hanımefendi Shi gülümseyerek. “O bu evin haşarısıdır. Nanking’de ona Acı Biber derlerdi. Sen Huysuz Anka diyebilirsin.”

Daiyu ona nasıl hitap edeceğini düşünürken, kuzenleri imdadına yetişip onun Kuzen Lian’in karısı olduğunu söylediler. Daiyu daha önce onunla hiç tanışmamıştı ama annesi, büyük dayısı Jia She’nın oğlu Jia Lian’in, öteki dayısının karısı Wang Hanım’ın yeğeniyle evlendiğini anlatmıştı. Küçüklüğünden itibaren özellikle bir oğlan çocuğu gibi yetiştirilmiş ve okulda ona Wang Xifeng adı takılmıştı.

Daiyu gülümseyerek onu bir kuzen olarak selamlamakta gecikmedi. Xifeng onun elini tuttu ve kızı tepeden tırnağa dikkatle inceledi, sonra büyükannesinin yanındaki yerine geri gönderdi.

“Bu ne güzellik! Bugün onu görmeseydim dünyada böyle bir güzelliğin var olacağına inanmazdım!” dedi gülerek. “Ne kadar farklı bir havası var! Baba tarafına hiç benzemiyor, daha ziyade bir Jia gibi. Son zamanlarda onu dilinden düşürmediğine hiç

şaşmamak lazım. Talihsiz küçük kuzen, genç yaşında annesini kaybetmiş, çok yazık!” Bunları söylerken mendiliyle hafifçe gözlerini kuruladı.

“Benim gözümün yaşı yeni dindi.” dedi Büyük Hanımefendi Shi, gülümseyerek. “Yeniden başlamamı mı istiyorsun? Kuzenin uzak yoldan daha yeni geldi, çok kırılgan. Neşesini güçlükle yerine getirdik. Tekrar aynı konuları açma!”

Xifeng bu sözler üzerine hemen hüznünü neşeye çevirdi.

“Tabii.” diye bağırdı. “Kuzenimi görünce yüreğim hem hüzne hem sevince büründü; saygıdeğer hanımefendinin varlığını unuttuymd . İyi bir dayaağı hak ediyorum gerçekten!”

“Kaç yaşındasın, kuzen?” diye sordu, Daiyu’n n elini tutarak. “Okula gidiyor musun? Hangi ilaçları alıyorsun? Burada kaldığın süre boyunca sıla hasreti çekme sakın. Yemek ya da oynamak istediğ n herhangi bir Şey olursa, bana söylemekten  ekinme. Dadılar ve hizmetçiler görevlerini yerine getirme lerse, bana haber vermeyi unutma!”

Sonra hizmetçilere döndü.

“Bayan Lin’in bavulları ve eŐyaları içeri alındı mı? Beraberinde kaç hizmetkâr getirmiŐ? Alt kattaki iki odayı temizleyin de girip dinlensinler.”

Bu arada yiyecek-içecek getirildi. Servisini Xifeng bizzat kendisi yaptı.

“Bu ayın maaŐları ödendi mi?” diye sordu Wang Hanım.

“Para işleri tamamlandı ama biraz önce, birkaç hizmetk rla tavan arasına saten kumaş bakmaya çıkmıştım; uzunca bir süre

aramamıza rağmen bize dün tarif ettiğın şeyi bulamadık; hafızan sana bir oyun oynamış olabilir mi?” dedi Xifeng.

“Özel bir kumaş olmasa da olur.” dedi Wang Hanım. “İlk eline gelen kumaştan iki boy alıp küçük kuzenine elbise diktirebilirsin. Bu akşam unutma da birisini gönderip aldır.”

“Gönderdim bile.” dedi Xifeng. “Kuzenimin bugünlerde geleceğini bildiğimden, her şeyi hazırladım. Malzemeler odanda onayını bekliyorlar. Uygun bulursan gönderilecekler, hanımefendi.”

Wang Hanım gülümseyip başıyla onayladı ama herhangi bir cevap vermedi.

Yiyecek-içecek servisi kaldırılmıştı, Büyük Hanımefendi Shi iki dadıdan Daiyu’yü dayılarını görmeye götürmelerini istedi. Bunun üzerine Jia She’nın karısı Xing Hanım ayağa kalktı.

“Yeğenimi ben götürürüm, bu daha uygun olur!” dedi gülümseyerek.

“Çok güzel.” diye kabullendi Büyük Hanımefendi Shi. “Sonra tekrar buraya gelmene gerek yok, eve gidebilirsin.”

Xing Hanım bunu onaylayıp Daiyu’ye Wang Hanım ile vedalaşmasını söyledi. Sonra hep birlikte onları giriş salonuna kadar geçirdiler. Birkaç hizmetkâr süslü kapının önüne yalıçapkını mavisî perdeli, açık mavi cilalı bir araba getirmişti. Xing Hanım Daiyu’yü elinden tutup arabaya bindirdi. Hizmetçiler perdeleri indirdiler ve taşıyıcılara arabayı kaldırmalarını söylediler. Genç taşıyıcılar arabayı kaldırıp açıklık alana götürdüler ve iki katır bağladılar. Batıdaki yan

kapıdan çıkıp, doğuya doğru ilerleyerek Rong Konağı'nın ana girişini geçtiler, siyah boyalı büyük bir kapıdan girip merasim kapısına geldiler. Orada hizmetkârlar perdeleri kaldırdılar ve arabadan inen Xing Hanım Daiyu'yü elinden tutup avluya doğru yönlendirdi.

Daiyu bu binaların ve toprakların aslında bir zamanlar Rong Konağı'nın bahçesinin bir parçası olduğunu düşündü çünkü üç merasim kapısından geçtikten sonra, biraz küçük olsa da sanatsal ve eşsiz güzelliğe sahip salonları, verandaları ve üstü kapalı geçitleriyle ana binayı görmüştü. Bunlar geldikleri konağın azametli, etkileyici ve lüks mimarisine sahip olmasa da dekoratif ağaçlar, bitkiler ve taşlı yollar müthiş bir zevki yansıtıyordu.

Ana salona girdiklerinde ağır makyajlı ve zengin kıyafetli bir hizmetçi kalabalığı tarafından karşılandılar. Xing Hanım bir uşağı kocası Jia She'yı çağırmak için kütüphaneye gönderirken Daiyu'yü de oturttu.

Uşak kısa bir süre sonra geri geldi.

“Efendim, birkaç gündür kendisini iyi hissetmediğini, küçük hanımla karşılaşmalarının her ikisini de rahatsız edeceğini, şu anda buna hazır olmadığını, Bayan Lin'in üzülmemesini ve burada sıla hasreti çekmemesini, büyükannesi ve yengeleriyle kendisini evinde hissetmesini, kuzenleri pek zeki olmasalar da bir araya gelince onu oyalayabileceklerini, ona nazik davranmayan biri olursa hemen bildirmesini, kendilerini yabancı gibi görmemesini söyledi.” dedi.

Daiyu saygıyla ayağa kalkıp kendisine iletilen mesajı

dinledikten sonra yine yerine oturdu. Kısa bir süre sonra da gitmek üzere tekrar kalktı. Xing Hanım, yemeğe kalsın diye onu ikna etmek için her yolu denedi.

“Normal şartlar altında sizin bu nazik davetinizi reddetmezdim, yengeciğim ama Zheng dayıma saygılarımı sunmam gerekiyor, geç kalıp kabalık etmekten korkuyorum. Bir dahaki sefere mutlaka yemeğe kalacağım, umarım beni bağışlırsınız.” dedi gülümseyerek.

“Madem öyle, tamam o zaman.” dedi Xing Hanım. İki hizmetkâra yeğenini aynı arabayla geri götürmelerini söyledi, bunun üzerine Daiyu oradan ayrıldı. Xing Hanım merasim kapısına kadar ona eşlik etti, hizmetkârlara talimatlar verdikten sonra gözden kaybolana kadar arabanın arkasından bakıp geri döndü.

Kısa süre sonra Rong Konağı'na varan Daiyu arabadan indi. Dadılar onu doğuya yönlendirdi, bir köşeyi dönüp giriş salonundan geçti, güneye doğru ilerleyip merasim kapısından büyük bir avluya girdi. Avlunun bir ucunda, geyik boynuzları gibi iki tarafından uzanan kanatlarıyla, beş dairesel büyük bir ana bina vardı. Bir tepenin geçitlerine benzeyen yan kapılar bütün çevreyle bağlantıyı sağlıyorlardı. Heybetli, sağlam ve ihtişamlı olan ana bina Büyük Hanımefendi Shi'nin evinden çok daha etkileyiciydi.

Daiyu burasının bütün konağın ana dairesi olduğu sonucuna vardı. Yükseltilmiş, genişçe bir yol doğrudan büyük bir kapıya gidiyordu. Salona girip başını kaldırınca, ilk önce duvarda,

üzerinde kırmızı altından dokuz dragon olan büyük, mavi bir pano gördü. Panonun üzerinde kocaman harflerle “Büyük Mutluluk Salonu” yazıyordu.

Sonunda daha küçük harflerle, bu panonun hangi tarihte İmparator tarafından Rongguo Dükü Jia Yuan’e verildiği, gün, ay ve yıl olarak belirtiliyordu ve İmparatorluk mührünü taşıyordu. Panonun yanı sıra İmparator’un imzasını taşıyan sayısız değerli nesne de vardı. Üzerine dragonların oyulduğu, kırmızı sandal ağacından büyük bir masada yaklaşık doksan santim yüksekliğinde, yeşil pasla kaplı, eski bir bronz ding¹² duruyordu. Duvarda dalgaların arasından çıkan siyah dragonların resmedildiği büyük bir tablo asılıydı; böylesi ancak Sui Hanedanlığı’nın bekleme salonlarında görülebilirdi. Bunun bir yanında altın kakmalı bronz bir kadeh diğer yanında kristal bir kâse vardı. Duvarların önüne iki sıra hâlinde, sedir ağacından on altı sandalye yerleştirilmişti. Sandalyelerin üst tarafında asılan bir çift abanoz levhada altın kakma harflerle şu dizeler yazılıydı:

Buradaki incilerin parıltısı güneşi ve ayı gölgede bırakır;
Salondaki şeref nişanı parlak gökyüzü gibi ışıldar.

Alt tarafındaki bir grup küçük harfli yazı, bunun ailenin eski bir dostu, taşralı Mu Shi tarafından yazıldığını belirtiyordu. Değerli hizmetlerinden dolayı Dungan Prensi unvanını almıştı.

¹² Tarih öncesi ve antik Çin döneminin kazanları; ayakları, kapağı ve iki adet kulpu vardır. Üç ayaklı yuvarlak ve dört ayaklı dikdörtgen şekillerde olabilir. (ç.n.)

Oturup dinlenmek için doğu tarafındaki üç yan odayı kullanan Wang Hanım bu salonda pek bulunmadığından, dadılar Daiyu'yü doğu kanadına yönlendirdiler.

Pencerenin yanındaki sobalı sedirin¹³ üzerine kırmızı bir kaşmir kilim serilmişti. Tam orta yerinde, dragon desenli madalyonları olan kırmızı sırt yastıkları ve aynı şekilde dragon desenli kızıl kahverengi, uzun bir minder vardı. Sedirin her iki ucunda gül şeklinde, küçük, lake sehpa duruyordu. Soldaki sehpanın üzerinde bir ding, kaşıklar, yemek çubukları ve esans şişeleri, sağdakinin üzerinde güzel kız resimleriyle bezeli, ince belli porselen bir vazo, içinde de mevsim çiçekleri, ayrıca çay fincanları, bir demlik ve benzeri malzemeler vardı. Odanın doğu tarafında üstleri kırmızı çiçeklerle süslü bir kumaşla kaplanmış dört sandalye diziliydi, bu sandalyelerin ayaklarında dört tabure vardı. Bunların da her iki tarafında bir çift yüksek sehpa duruyordu, üstlerine çay fincanları ve vazolar konmuştu. Diğer detaylara girmeye gerek yok.

Yaşlı dadı, Daiyu'nün sedire oturması için ısrar etti ama sedirin kenarlarında karşılıklı olarak yerleştirilmiş iki işlemeli yastığı gören kız, buranın dayısıyla yengesinin yeri olduğunu düşünerek sedire değil, odanın doğu tarafındaki sandalyeye oturdu. Hizmetçiler çay servisi yaptılar. Daiyu çayını içerken onları inceledi. Makyajları, kıyafetleri ve tavırları diğer evlerde gördüklerinden çok farklıydı. Daha çayını bitirmeden, kırmızı

¹³ Çin evlerinde, odanın bir ucu boyunca uzanan ve tuğladan ya da kilden yapılan, alttan ısıtılan, oturmak ya da uyumak için kullanılan platform. (ç.n.)

ipek bir elbise ve kenarları fistolu, kolsuz, mavi, saten bir ceket giyen bir hizmetçi içeri girdi.

“Hanımım, Bayan Lin’in içeri gelip yanında oturmasını istiyor.” dedi gülümseyerek.

Bunu duyan yaşlı dadılar hemen Daiyu’yü bu daireden çıkarıp, doğu koridorundan geçirerek üç odalı, küçük ana binaya götürdüler.

Pencerenin yanına, odanın başköşesine yerleştirilen sobalı sedirin üzerinde alçak bir masa, onun da üzerinde kitaplar ve çay servisi vardı. Pek yeni olmayan, mavi satenden bir sırt yastığı doğu tarafındaki duvara yaslanmıştı.

Bayan Wang batı tarafındaki alçak yerde, mavi satenden, arkalıklı bir minder üzerine oturmuştu. Daiyu’nün geldiğini görünce hemen sedirde karşısına oturmasını istedi. Ama bu yerin Jia Zheng’a ait olduğunu tahmin eden Daiyu, sedirin yanına dizilmiş, siyah puanlı kumaşla kaplı, eski görünümlü üç sandalyeyi fark edip onlardan birine oturdu. Bayan Wang sedire oturması için çok ısrar edince, sonunda yengesinin yanında yerini aldı.

“Bugün dayın inzivaya çekildi.” diye açıklama yaptı Wang Hanım. “Başka zaman görürsün onu. Ama sana söylemek istediğim bir şey var. Üç kuzenin de muhteşem kızlardır, sonra dersler, nakış işlemek veya oyun oynamak için bir araya geldiğinizde, onlarla çok iyi anlaşırsınız ama ben asıl başka bir şey için endişeleniyorum. Evde hepimize işkence çektiren, korkunç bir oğlum var, ailenin baş belası. Bugün bir adağımı

yerine getirmek için tapınağa gitti. Akşam döndüğünde nasıl biri olduğuna kendin karar verirsin. Ona hiç aldıрма. Kuzenlerinin hiçbirisi onu kızdırmaya yeltenmez.”

Daiyu, bu yeğeninin ağzında değerli bir taşla doğduğunu, son derece huysuz olduğunu, kitaplara hiç ilgi duymadığını ve en büyük zevkinin kadınların dairelerinde vakit geçirmek olduğunu annesinden dinlemişti. Görünüşe bakılırsa büyükannesi tarafından öyle şımartılmıştı ki kimse ondan hesap soramıyordu. Wang Hanım’ın bu kuzeninden söz ettiğini hemen anladı.

“Ağzında değerli taşla doğan kuzenimi mi söylüyorsunuz, yenge?” diye sordu, gülümseyerek. “Annemin ondan sık sık söz ettiğini hatırlıyorum. Benden bir yaş büyükmüş, adı Baoyu’ymüş, çok huysuzmuş ama kız kuzenlerine çok iyi davranırmış. Şimdi erkekler dışarıdayken ben kızlarla evin ayrı bir yerinde zaman geçireceğime göre onu nasıl kızdırabilirim ki?”

“Buradaki durumları bilmiyorsun sen.” diye cevap verdi Wang Hanım, gülerek. “O öteki çocuklara benzemez. Büyükannen aşırı sevgisiyle onu çok şımarttığından, küçüklüğünden beri kızlarla bir arada. Kızlar ona kulak asmazlarsa, canı sıkılmasına rağmen uysal oluyor; genellikle öfkesini hizmetçilerinden çıkarıyor. Ama kızlar ona biraz cesaret verirlerse, hemen coşup olmadık yaramazlıklar yapıyor. Bu yüzden ona aldırmaman konusunda seni uyardım. Bir an ağzından bal gibi tatlı sözler dökülürken, başka bir an deli gibi sapıttırıyor. Ne olursa olsun onun dediklerini ciddiye alma.”

Daiyu bunu aklında tutacağına söz verirken, bir hizmetçi gelip

Büyük Hanımefendi Jia'nın dairesinde yemeğin hazır olduğunu bildirdi.

Wang Hanım hemen Daiyu'nün elinden tuttu, arka kapıdan çıkıp bir koridor boyunca yürüdükten sonra yan kapıdan geçip kuzeyden güneye uzanan, genişçe bir yola çıktılar. Yolun güney tarafında, üç odası ve sütunlu bir kabul salonu olan bir bina vardı; kuzey tarafında da beyaz boyalı, büyükçe bir duvar yükseliyordu; duvarın arkasındaysa normalin yarısı büyüklüğünde bir kapısı olan çok küçük bir bina vardı.

“Kuzenin Xifeng burada oturuyor.” dedi Wang Hanım, binayı işaret ederek. “Bir dahaki sefere onu nerede bulacağını öğrenmiş oldun. Bir şeye ihtiyacın olursa ona haber verebilirsin.”

Avlunun kapısında onları görünce esas duruşa geçen birkaç genç duruyordu. Wang Hanım Daiyu'yü doğudan batıya uzanan bir koridordan geçirip, Büyük Hanımefendi Shi'nin avlusuna çıkardı. Arka kapıdan girdiklerinde, onları görünce hemen masayı ve sandalyeleri düzene koyan bir hizmetkâr kalabalığıyla karşılaştılar. Jia Zhu'nun dul karısı Li Wan yemekleri servis ederken, Xifeng çubukları yerleştiriyordu, Wang Hanım da çorbayı getirdi.

Büyük Hanımefendi Shi sedirde, masanın baş tarafında yalnız oturuyor, iki tarafında ikişer sandalye boş duruyordu. Xifeng, Daiyu'yü büyükannesinin sol tarafındaki ilk sandalyeye oturtmak istedi ama Daiyu ısrarla reddetti.

“Yengen ve büyük kuzenlerinin eşleri yemeklerini burada bizimle yemeyecekler.” dedi büyükannesi gülümseyerek. “Hem

sen bugün misafirsin. Bu yüzden buraya oturman uygun olur.”

Ancak o zaman Daiyu izin isteyerek o sandalyeye oturdu. Büyük Hanımefendi Shi, Wang Hanım’a oturmasını söyledi; sonra Yingchun ve diğer iki kız da oturmak için izin istediler. Yingchun sağdaki ilk sandalyeye, Tanchun soldaki ikinci sandalyeye ve Xichun de sağdaki ikinci sandalyeye oturdu. Hizmetçiler ellerinde bez, ağız çalkalama tası ve peçetelerle hazır beklerlerken, Li Wan ve Xifeng masada oturanların arkalarında durup, yemek servisi yapıyorlardı.

Dışarıda başka bir sürü hizmetkâr ve dadı hazır durumda bekliorsa da yemek boyunca en ufak bir öksürük sesi bile duyulmadı. Yemek büyük bir sessizlik içinde yendi. Hemen sonrasında küçük taslarda çaylar getirildi. Lin ailesi, kızları Daiyu’ye, ölçülü olmanın faydasını ve yemekten hemen sonra içilen çayın sindirim sistemine zarar vereceğini öğretmişti. Ama buradaki âdetlerin kendi evininkinden farklı olduğunu anlayan Daiyu, belli bir ölçüde onlara ayak uydurmak zorunda kaldı. Çayını aldıktan sonra ağız çalkalama tasları tekrar getirildi; diğerlerinin ağızlarını çalkaladıklarını gören Daiyu çayın bunun için olduğunu anlayıp aynısını yaptı. Hepsi ellerini de yıkadıktan sonra, bu defa içmek için bir kez daha çay servisi yapıldı.

“Siz hepiniz gidebilirsiniz.” dedi Büyük Hanımefendi Shi. “Ben torunumla sohbet etmek istiyorum.”

Bayan Wang hemen ayağa fırladı, bir şeyler söyledikten sonra başı çekerek odadan çıktı; Li Wan ve Xifeng da onun arkasından gittiler. Sonra büyükannesi Daiyu’ye hangi kitapları okuduğunu

sordu.

“*Dört Kitap*’a¹⁴ yeni başladım.” dedi Daiyu. Sonra kuzenlerinin hangi kitapları okuduklarını sordu.

“Kitap mı dedin!” diye bağırdı Büyük Hanımefendi Shi. “Onlar ancak birkaç kelime biliyorlar, kitap okumaya yetecek kadar değil.”

Daha sözlerini henüz bitirmişti ki dışarıdan ayak sesleri duyuldu. İçeriye giren bir hizmetçi Baoyu’nün geldiğini haber verdi. Daiyu, Baoyu’nün nasıl bir haylaz ve ahmak olduğunu merak ederken genç delikanlı içeri girdi.

Saçına mücevher kakmalı, altın tel işlemeyen bir taç, alınına da bir inci için dövüşen iki dragon şeklinde, altın bir bant takmıştı. Üzerine iki farklı renk altından yüzlerce kelebeğin işlendiği ve çiçeklerin serpiştirildiği kırmızı okçu gömleği, rengârenk ipekten, uzun püsküllü bir kuşakla belinden bağlanmıştı. Bunun üzerine de arduvaz mavisi Japon sateninden, sekiz kabartma çiçek demeti işlenmiş, püsküllü bir ceket giymişti. Ayaklarında beyaz, kalın tabanlı, siyah satenden yarım çizme vardı.

Yüzü sonbahar ortası dolunayı kadar parlak; cildi ilkbahar şafağındaki çiçekler gibi taze; şakaklarındaki saçları bıçakla kesilmiş gibi düz; kaşları mürekkeple çizilmiş gibi kara; yanakları şeftali çiçeği gibi kırmızı; gözleri duru havuzlar gibi parlak ve burnu biçimliydi. Öfkeli olduğunda bile gülüyordu

¹⁴ *Beş Klasik ve Dört Kitap* Konfüçyüsçülüğün kutsal metinleri olarak bilinen eski kitaplardır. *Dört Kitap*; *Konfüçyüs’ün Konuşmaları*, *Mensiyüs’ün Kitabı*, *Büyük Bilgi ve Orta Yol Doktrin*i’dir. Bu eserler idareci bir sınıfın eğitiminin temelini oluşturmuş ve devlet memurlarının memuriyete alındıkları imtihanlarda esas kabul edilmiştir. (ç.n.)

sanki kaşlarını çattığı zaman dahi gözlerinde bir sıcaklık vardı.

Boynuna dragona benzer altın bir kolye ve ucunda çok güzel bir taşın sallandığı beş renk ipekten bir şerit takmıştı.

Daiyu onu görünce afalladı.

“Ne kadar da tuhaf!” diye düşündü. “Sanki onu daha önce bir yerde görmüş gibiyim; yüzü bana çok tanıdık geliyor.”

Baoyu doğru büyükannesinin yanına gidip saygıyla eğildi. Yaşlı kadının, “Önce gidip anneni gör, sonra geri gel.” talimatı üzerine hemen dönüp odadan çıktı.

Döndüğünde kıyafetini değiştirmişti. Başının etrafı kırmızı ipekle bağlanmış küçük örgülerle çevriliydi. Bütün örgüler tepede toplanıp simsiyah ve lake gibi parlak, büyük bir örgü yapılmıştı. Başının tepesinden örgünün ucuna kadar, uçlarında sekiz değerli şeyi¹⁵ temsil eden altın sarkıtların olduğu dört büyük inci, aralıklı olarak tutturulmuştu. Parlak kırmızı zemin üzerine çiçek işlemeli olan gömleği yeni gibi görünmüyordu. Boynundaki şerit ve değerli taşın yanına bir de üzerinde Kayıtlı Adı yazılı olan kilit şeklinde bir muska ve nazarlık eklenmişti. Alt tarafta, açık yeşil çiçekli satenden pantolonun bir kısmı, kenarları süslü, siyah puanlı çoraplar ve kalın tabanlı, koyu kırmızı ayakkabılar görünüyordu.

Yüzü sanki pudralanmış gibi beyaz, dudakları rujlu gibi kırmızıydı. Bakışları sevgi doluydu. Konuşurken âdeta gülümsüyordu. Ama asıl cazibesi kaşlarının kıvrımındaydı;

¹⁵ Sekiz Hazine’leri de denilen sekiz değerli şey, Çin sanatında ve Çin’in nüvizmatik takılarında popüler olan, iyi şans ve bolluk sembolleridir. (ç.n.)

gözleri bir duygu deryasıyla parıldıyordu. Görüntüsü ne kadar çekici olsa da altında neyin yattığını tahmin etmek hiç de kolay değildi.

Çok sonraları bir şair, *Batı Nehri Üzerindeki Ay* melodisine yazılan şu dizelerle sanki Baoyu'yü anlatmıştı:

Sık sık arar bulur kendini üzecek şeyleri,
Bazen bir ahmak gibidir, bazen bir deli;
Her ne kadar güzel olsa da dış görünüşü,
Kural tanımaz ve itaatsizdir yüreği.
Asla umursamaz görevlerini,
İnatçıdır katır gibi yapmamakta derslerini.
Tuhaftır hareketleri, mizacı aksi,
Dinlemez kimsenin azar ve eleştirilerini.
Umursamaz zenginliği ve asaleti,
Kaldıramaz fakirliğini sefaletini.
Oysa boşa harcadığı zaman ne kadar değerli,
Utandırır içerde ve dışarıda ailesini!
İlk sıradadır dünyada bu işe yaramaz serseri,
Onun gibi bir hain tarihte görülmedi.
Uyarmalı tüm yaldızlı gençleri,
Sakın ola bu kötü haytayı taklit etmemeli!

Ama biz hikâyemize devam edelim.

“Hayret, misafirimizle tanışmadan önce üstünü değiştirmişsin.” dedi Büyük Hanımefendi Shi, gülerek. “Haydi, hemen kuzenini selamla.”

Elbette ki Baoyu, bu çok güzel genç hanımın varlığını önceden

fark etmiş ve Lin halasının kızı olduğu sonucuna varmıştı. Hemen yanına gidip eğilerek selam verdi, tanışmalarının ardından bir yere oturdu. Daiyu'yü yakından inceleyince, diğer kızlardan çok farklı olduğunu gördü.

Somurtmasa da simsiyah, kavisli kaşları çatılmış, gözleri aynı anda hem neşeli hem de kederli bir ifadeye bürünmüştü. Narin yüzünde hüznün izleri vardı. Çok güzeldi ama bünyesi kalıtsal bir hastalığın pençesindeydi sanki. Gözündeki yaşlar küçücük zerrelere hâlinde ışıldıyordu, ferahlatıcı soluğu yumuşacıktı. Hareketsizken suya yansıyan hoş bir çiçek, hareketlendiğinde rüzgârda salınan narin bir söğüt gibiydi. Kalbinde Bi Gan'inkinden¹⁶ daha çok odacık vardı ve bu kalple, güzeller güzeli Xi Shi'den¹⁷ daha çok acı çekiyordu.

“Bu kuzenimi daha önce görmüştüm.” dedi Baoyu, incelemesini bitirdikten sonra, gülümseyerek.

“İşte yine saçmalamaya başladın.” dedi büyükannesi alaycılıkla. “Bu imkânsız!”

“Belki görmediysem de yüzü çok tanıdık geliyor. Uzun

¹⁶ Shang Hanedanlığı'nın seçkin ve sadık bir bakanıdır, onun idaresi altındayken hanedanlık zenginleşip gelişmiştir. Hükümdar Wen Ding'in oğlu, son Shang Hükümdarı Zhou'nun amcasıdır. Kral Zhou'nun en sevdiği eşi Daji bir gün hasta olduğunu ve sadece Bi Gan'da bulunan yedi odalı kalbe ihtiyaç duyduğunu söyler. Daji'yi kaybetmekten korkan Zhou, Bi Gan'ın kalbinin yerinden sökülmesini emreder. Bi Gan, efsanevi bilge danışman Jiang Zi tarafından hayatını koruması için kendisine verilen muskayla yarasını iyileştirir. Kalbinin olmaması onun tarafsız olduğu anlamına gelir ve Zenginlik Tanrısı olarak tayin edilir. (ç.n.)

¹⁷ Antik Çin'in ünlü ‘Dört Güzelleri’nden biridir. Çok zayıf bir bünyesi olduğu ve göğüs ağrıları çektiği söylenir. (ç.n.)

bir ayrılıktan sonra tekrar karşılaşan iki eski dostmuşuz gibi hissediyorum.”

“İşte bu daha mantıklı!” diyerek güldü Büyük Hanımefendi Jia. “Demek ki iyi arkadaş olacaksınız.”

Baoyu, Daiyu’nün yanına oturmak için yerinden kalktı ve uzunca bir süre bütün dikkatiyle kıza bakmaya devam etti.

“Çok kitap okudun mu, kuzen?” diye sordu.

“Hayır.” dedi Daiyu. “Bir yıldır ders alıyorum, sadece birkaç kelime okuyup yazabiliyorum.”

“Adın ne, kuzen?” diye sormaya devam etti Baoyu, Daiyu adını söyledi.

“Peki, ya stil adın?”

“Yok.”

“Ben sana vereyim o zaman.” diye teklifte bulundu Baoyu, gülerek. “ ‘Çatık kaş’ anlamındaki Pinpin’den daha uygun ne olabilir ki?”

“Nereden geliyor bu isim?” diye araya girdi Tanchun.

“*Eskiden Günümüze İnsanlar ve Nesneler Kitabı*’nda diyor ki batıda kaşları boyamak için kalem yerine kullanılan ‘dai’ diye bir taş varmış. Kuzen Lin’in de adında dai olduğundan ve kaşları da yarı çatık durduğundan, bence bu muhteşem bir isim.”

“Bence uyduruyorsun.” diye dalga geçti Tanchun.

“*Dört Kitap* haricindeki kitaplarda yazan çoğu şey uydurma zaten. Tek uyduran ben miyim?” diye çıkıştı Baoyu, sırtarak.

Sonra Daiyu’ye döndü, değerli bir taşı olup olmadığını sorarak herkesi şaşkına çevirdi.

Daiyu, onun doğduğunda ağzında olan taşı kastettiğini anladı.

“Hayır, yok. Bence bu, herkesin sahip olamayacağı çok nadir bir şey.” dedi.

Bu Baoyu’yü hemen delilik nöbetlerinden birine soktu. Boynundaki taşı çekip alarak, parçalamak istercesine yere fırlattı.

“Bunun nesi nadir?” diye gürledi, sövüp sayarak. “İyi insanları kötülerinden ayırt edemiyor bile. Ne tür bir manevi idraki var ki? İstemiyorum bu illet şeyi artık!”

Oradaki bütün hizmetçiler şaşırıp kaldılar ve hepsi birden taşı yerden almak için fırladılar. Büyük Hanımefendi Jia, endişe içinde Baoyu’yü kollarına aldı.

“Seni küçük canavar!” diye azarladı. “Hadi huysuzlaşınca sinirini başkalarından çıkarıyorsun da hayatının bağlı olduğu bu değerli şeyi neden fırlatıp atıyorsun?”

Yüzü gözyaşı izleriyle lekelenen Baoyu, “Kuzenlerimin hiçbirinde yok, sadece benim var. Bu çok can sıkıcı! Yeni gelen, peri kadar güzel kuzende de yok. Bunun iyi bir tarafı olmadığı gayet açık.” dedi hıçkırarak.

“Bu kuzeninin de bir zamanlar bir tane taşı vardı.” dedi Büyük Hanımefendi Jia, onu yatıştırmak için. “Ama halan ölüm döşesinde yatarken, kızından ayrılmak istemeyince, kızına ait olan taşı yanına almaktan başka bir çare bulamadı. Yaşayanların da ölülerle beraber gömülmesi geleneği, kuzeninin evlat saygısıyla yerine getirilmiş oldu. Hem halanın ruhu kuzenini görme arzusunu böylelikle gideriyor. Bu yüzden sana

taşı olmadığını söyledi; yaptığı iyilikle övünmek istemiyor. Kendini onunla nasıl kıyaslırsın? Şimdi taşı dikkatle boynuna tak da annen ne yaptığını görmesin.”

Yaşlı kadın değerli taşı hizmetçilerden birinin elinden alıp çocuğun boynuna kendisi taktı. Baoyu, büyükannesinin açıklamalarını bir süre düşündükten sonra ikna olup, bir daha bu konuyu açmadı.

Tam o sırada bir dadı gelip Daiyu’nün nerede kalacağını sordu.

“Baoyu’yü benim dairemdeki en sıcak odaya taşı, küçük hanım da şimdilik onun yeşil tüllü dairesinde kalabilir. Kış bitip de bahar geldiğinde, odalarının tamiratlarını yapıp, kalıcı olarak yerleştiririz onları.”

“Sevgili büyükanneçğim!” diye dil dökmeye başladı Baoyu. “Ben yeşil tüllü dairenin hemen dışındaki yatakta çok rahat ederim. Neden senin yanına geçip düzenini bozayım?”

Büyük Hanımefendi Jia, bir an düşündükten sonra kabul etti.

“Pekâlâ ama her birinizin bir dadısı ve size hizmet edecek birer hizmetçisi olacak. Diğer hizmetçiler dışarıda nöbet tutar ve çağrılara cevap vermek için hazır beklerler.”

Xifeng çoktan bir hizmetçiyle, Daiyu’nün yatağı için leylak rengi, çiçekli bir perde, nakışlı bir örtü ve saten yorgan göndermişti bile.

Daiyu sadece yaşlı dadısı Wang’ı ve bebekliğinden beri yanında olan on yaşındaki hizmetçisi Xueyan’i getirmişti. Büyük Hanımefendi Jia, Xueyan’i çok genç ve çocuksu, Dadı Wang’ı

da hizmet etmek için çok yaşlı bularak kendi hizmetçilerinden Yingge'yi Daiyu'nün hizmetine verdi. Tıpkı Yingchun ve diğer genç hanımlar gibi, Daiyu'ye de kendi dadısına ek olarak, ona öğüt verip yönlendirmeleri için dört dadı, kıyafetleri ve bakımıyla ilgilenmeleri için iki özel hizmetçi, odaların temizliği ve ayak işleri için de dört beş genç hizmetçi tahsis edildi.

Dadı Wang ve Yingge yeşil tüllü daireye doğru Daiyu'ye eşlik ederlerken, Baoyu'nün dadısı Li ve baş hizmetçisi Xiren onun için dış odadaki büyük yatağı hazırlamaya giriştiler.

Asıl adı Zhenzhu olan Xiren de Büyük Hanımefendi Jia'nın hizmetçilerinden biriydi. Yaşlı kadın torununa o kadar düşküncü ki çok iyi bakıldığından emin olmak için, ne kadar iyi ve vicdanlı olduğunu bildiği, gözdesi Xiren'i ona vermişti. Baoyu kızın soyadının Hua, yani çiçek olduğunu öğrenip bir şiirin 'çiçek kokuları erkeklere doğru süzülüyor' dizesini hatırlayınca, büyükannesinden izin isteyip kızın adını Xiren (erkeklere süzülen) olarak değiştirmişti.

Xiren'in en güçlü tarafı sadakatiydi. Büyük Hanımefendi Jia'nın hizmetindeyken, saygıdeğer hanımından başka kimseyi gözü görmezdi. Şimdi Baoyu'nün hizmetine verilince, yalnızca onu düşünmeye başladı. Ama Baoyu dikbaşlı bir mizaca sahip olduğundan, kızın öğütlerine hiç kulak asmıyor, bu da onu çok üzüyordu.

O gece Baoyu ve dadısı Li uyuduktan sonra, iç odada Daiyu ve Yingge'nin hâlâ uyanık olduklarını fark eden Xiren, yatak kıyafetleriyle parmak uçlarına basarak yanlarına gitti.

“Neden hâlâ uyumadınız, küçük hanım?” diye sordu.

“Otur lütfen, kardeşim.” diye davet etti Daiyu, gülümseyerek. Xiren yatağın kenarına oturdu.

“Bayan Lin’in canı çok sıkkın, sürekli ağlıyor.” dedi Yingge. “Daha gelir gelmez genç efendimizin öfke nöbetine girmesine neden olduğunu söylüyor. Eğer yere attığında taşı kırılıymış suçluluk hissedermiş. O kadar üzgündü ki ben de onu teselli etmeye çalışıyordum.”

“Üstünüze alınmayın, küçük hanım!” dedi Xiren. “Korkarım ki ileride bundan çok daha tuhaf şeyler yaptığını tanık olacaksınız. Onun davranışları için bu kadar etkilenip üzülecek olursanız, bir an bile huzur bulamazsınız. Bir an önce bu aşırı hassasiyeti bırakın!”

“Söylediklerini aklımda tutacağım.” diye söz verdi Daiyu. “Peki, söyler misin, bu değerli taş nereden geldi ve üzerinde ne yazıyor?”

“Ailedeki hiç kimse nereden geldiğini bilmiyor. Doğduğunda ağzında olduğunu duyduk, ip takılması için deliği bile varmış. Size göstermek için getireyim.” dedi Xiren.

Ama saat çok geç olduğundan Daiyu istemedi.

“Yarın bakarım.” dedi.

Biraz daha konuştuktan sonra yattılar.

Ertesi sabah Daiyu ve kuzenleri erkenden kalktılar; Daiyu, Büyük Hanımefendi Jia’ya saygılarını sunduktan sonra Wang Hanım’ın dairesine gitti. Onu Jinling’den gelen bir mektup hakkında Xifeng’la konuşurken buldu. Yanlarında, Wang

Hanım'ın ağabeyinin karısı tarafından bir haber iletmek üzere gönderilen iki hizmetçi de vardı.

Daiyu neler olduğunu anlayamadı ama Tanchun ve diğerleri onların, Jinling'deki Xue teyzenin oğlu Xue Pan hakkında konuştuklarını anladılar. Güçlü bağlantılarına ve zenginliğine güvenerek bir adama saldırıp öldürmüştü ve şimdi Yingtian bölge mahkemesinde yargılanıyordu. Wang Hanım'ın ağabeyi Wang Ziteng bunu öğrenince Rong Konağı'na bu habercileri göndermiş, Xue ailesini başkente davet etmelerini istiyordu.

Daha fazlası bir sonraki bölümde.

4. BÖLÜM

*Talihsiz bir kız talihsiz bir delikanlıyla karşılaşır.
Su Kabağı Tapınağı rahibi uzatmalı bir davayı çözer.*

Şimdi hikâyemize devam edecek olursak, Daiyu, diğer kuzenleriyle birlikte Wang Hanım'ın dairesine gelince, onu ağabeyinin evinden gönderilen habercilerle kız kardeşinin oğlunun Jinling'de bir cinayete karıştığından söz ederlerken bulmuştu. Wang Hanım'ın uğraştığı meselelerin ne kadar sıkıntılı ve şaşırtıcı olduğunu anlayınca, genç hanımlar hemen oradan ayrılıp Li Wan'e uğradılar.

Li Wan, genç yaşta ölen Jia Zhu'nun dul karısıydı, neyse ki Jia Lan adında, beş yaşında ve okula başlayan bir oğlu vardı. Li Wan'ın, Jinling'de saygın biri olan babası Li Shouzhong, İmparatorluk Kolejinde yönetici olarak görev yapmıştı. Soyundaki kadın erkek bütün akrabaları şiir ve edebiyat üzerine eğitim almışlardı ama kendisi ailenin başına geldiğinde, kızlar için eğitim politikasını “hünersiz bir kadın erdemli bir kadındır” düsturu üzerine konumlandırarak, kızına ciddi bir eğitim aldirmek yerine, *Kızlar İçin Dört Kitap*, *Şehir Kadınların Biyografisi* ve *Asil Kadınların Anıları* gibi birkaç kitabı okuyacak kadar öğrenmesine izin vermiş, böylelikle kız eski hanedanlıkların saygın kadınlarını örnek almış, bütün ilgisini örgü ve dikiş işlerine vermişti. Bu yüzden kızına bir tür

ipek anlamına gelen Wan ismini vermişti, stil adı da Gongcai'ydi.

Henüz hayatının baharında olan Li Wan kocasını kaybettikten sonra lüks ve refah içinde yaşıyor olsa da her bakımdan kurumuş bir ağaç ya da sönmüş küle benziyor, dış dünyadan hiçbir şeye ilgi duymuyordu. Kocasının akrabalarına hizmet etmek ve oğlunu büyütmenin dışında kalan boş zamanlarında küçük görümcelerine ve kuzenlerine iğne işlerinde ve ders çalışmalarında eşlik ediyordu.

Daiyu burada, evinden uzakta bir misafir olsa da onu teselli eden bu nazik kuzenlerinin yanında kendisini evinde gibi hissediyordu ve yaşlı babasından başka endişe duyacağı bir şey yoktu.

Ama şimdi Jia Yucun'a dönelim. Yingtian'deki yamende makamına yerleşir yerleşmez önüne bir cinayet davası getirildi. Dava, köle bir kızı satın alan iki taraf arasındaki çekişmeden kaynaklanıyordu; hiçbiri hakkından vazgeçmek istememiş ve bunun üzerine çıkan kavga cinayetle sonuçlanmıştı. Yucun derhâl davacıyı sorguya çağırttı.

“Öldürülen adam benim efendimdi.” dedi davacı. “Bir köle kız satın aldı ama sonra bu kızın biri tarafından kaçırılıp satıldığı ortaya çıktı. Bu adama parasını ödeyen efendim, hayırlı bir gün olduğu gerekçesiyle üç gün sonra kızı alacağını söyledi. Ama adam bu arada köleyi gizlice Xue ailesine sattı. Biz bunu öğrenince kızı almak için satıcı adama gittik. Meğer bu Xue ailesi Jinling'de paraları ve nüfuzlarıyla her şeyi alabileceklerini sanan zorbalarmış. Bir grup adamı efendimi

öldüresiye dövdükten sonra Xue ve haydutları, arkalarında sadece bu işle ilgisi olmayan birkaç kişi bırakarak ortadan kayboldular. Bir yıl önce şikâyetle bulundum ama bir şey çıkmadı. Şimdi size yalvarıyorum, Sayın Hâkim, suçluları tutuklayıp adaleti yerine getirin. Hem müteveffa hem de hayattakiler sonsuza dek size minnettar olacaklar!”

Bunu duyan Yucun büyük bir öfkeye kapılarak, “Bu bir skandal!” diye bağırdı. “Nasıl oluyor da insanlar cinayet işleyip ceza almadan kurtulabiliyorlar?”

Tam tutuklama emri çıkarıp memurlarını eli kanlı katillerin akrabalarını işkence yoluyla sorgulanmak üzere aldırmaq için gönderecekken, masasının yanında dikilen bir görevli ona uyarıcı bir bakış atarak, tutuklama emri çıkarmamasını işaret etti. Yucun’ın kararlılığı sarsıntıya uğradı ve vazgeçmek zorunda kaldı. Sonra mahkeme salonundan çıkıp özel odasına geçti ve bu görevli dışındaki herkesi odadan gönderdi.

Adam hemen atılıp önünde saygıyla eğildi.

“Sayın Hâkim!” dedi gülümseyerek. “Geçen sekiz-dokuz yıl içinde durmadan yükseldiğiniz için, beni tanımanızı beklemiyorum.”

“Yüzün çok tanıdık geliyor ama şu anda çıkaramadım.” dedi Yucun.

“Yüksek makamlardaki insanların hafızaları zayıftır.” dedi adam, gülümseyerek. “Demek hayata atıldığınız yeri ve yıllar önce Su Kabağı Tapınağı’nda olanları unutmuşsunuz.”

Bu beklenmedik sözler üzerine geçmiş şimşek gibi

Yucun'ın tepesine çöktü. Bu adam bir zamanlar yaşadığı Su Kabağı Tapınağı'ndaki rahip adayıydı. Tapınak yangında kül olduktan sonra kalacak bir yeri olmayan adam, tapınağın sert koşullarından bıkararak bir yamende çalışmanın çok daha kolay ve zahmetsiz olacağına karar verip, gençliğinin avantajını kullanmış ve saçlarını tekrar uzatıp bu göreve başlamıştı. Yucun'ın onu hatırlamaması gayet doğaldı.

Hemen adamın elini tuttu.

“Demek eski bir tanıdıksın!” dedi gülerек. Sohbet etmek üzere oturmasını söyledi ama görevli buna cüret edemedi.

“Kötü zamanlardaki dostluklar unutulmamalıdır!” dedi Yucun. “Burası benim özel odam. Oturmanda bir sakınca yok.”

Bunun üzerine görevli saygılı bir şekilde sandalyenin ucuna ilişiverdi. Sonra Yucun neden tutuklama emri çıkarmasını engellediğini sordu.

“Şimdi bu şerefli makama geldiğinize göre, kendinize bu bölgenin Memur Koruyucu Muskası'nı çıkarmışsınızdır.” dedi görevli.

“Memur Koruyucu Muskası mı? Ne demek istiyorsun?” diye sordu Yucun, merakla.

“Sakın duymadığınızı söylemeyin! Bu durumda görevinize uzun süre devam edemezsiniz. Bugünlerde bütün yerel memurlar, bu vilayetteki güçlü, zengin ve üst düzey kişilerin gizli bir listesini tutuyorlar. Her vilayetin böyle bir listesi var. Eğer farkında olmadan bu insanlardan birini gücendirecek olursanız, sadece makamınızı değil, canınızı da kaybedebilirsiniz. Onun

için Koruyucu Muska deniyor zaten. Biraz önce sözü edilen bu Xue ailesi de siz Sayın Hâkim'in gücendirmemesi gereken bir ailedir. Bu davanın zor bir tarafı yok ama sizden önceki yetkililer onların duygularını incitmemek ve isimlerini lekelememek için bir karara bağlamadılar.”

Böyle diyerek cebinden elle yazılmış bir Memur Koruyucu Muskası listesi çıkarıp Yucun'a verdi. Listede görev yaptığı vilayetteki büyük aileler ve nüfuzlu insanlar birtakım basit ifadelerle sıralanmıştı. Şöyle bir şeydi:

Bu Jinlingli Jialar,
Ashına bakılırsa,
Değerli taştan salonlarda yaşarlar,
Altınlarını küplerle tartarlar.

Yirmi sülale, Ningguo ve Rongguo düklerinin soyundan gelir. Başkentteki sekiz sülalenin dışında ata topraklarında on iki sülale daha vardır.

Belki krallara layıktır
Ah-Pang Sarayı,
Ama yeterli değildir,
Jinlingli Shiler için.

On iki sülale, Baoling Markisi Shi'nin soyundan gelir. Onu başkentte, geri kalanı ata topraklarındadır.

Ejderhalar kralı isterse
Altından yatak,
Jinlingli Wanglara başvurur
Diyorlar.

On iki sülale, Emniyet Müdürü Kont Wang'ın soyundan gelir.
İkisi başkentte, geri kalanı ata topraklarındadır.

Jinlingli Xueler
O kadar zengindir ki
Onlar için altın demir gibi,
Kum gibidir inci.

Şimdilerde Hazine'den sorumlu olan İmparatorluk Sekreteri
Lort Xue soyundan gelen sekiz sülale vardır.

Daha Yucun listeyi okumayı tamamlayamadan, kapının
önünde bir gonk sesiyle Bay Wang'ın resmî bir görüşme için
geldiği bildirildi.

Yucun hemen resmî cüppesini giyip şapkasını takarak,
misafiri karşılamak için odasından çıktı ve yemek yemeye
yetecek kadar bir süre sonra geri dönüp görevliyi sorgulamaya
devam etti.

“Bu dört aile, birbirleriyle yakın ilişki içindeler.” diye
açıklamasını sürdürdü görevli. “Birini gücendirmek hepsini
gücendirmek, birini onurlandırmak hepsini onurlandırmak
demektir. Birbirlerine yardım eder ve kusurlarını örterler.
Cinayetle suçlanan bu Xue, listede ‘O kadar zengindir ki’ diye

yazan Xuelerden biridir. Sadece diğer üç ailenin desteğine güvenmekle kalmaz, başkentte ve vilayetlerde babasının bir sürü eski dostu ve akrabaları vardır. Siz şimdi hangi birini tutuklayacaksınız, Sayın Hâkim?”

Bu sözleri duyan Yucun gülümsedi.

“Eğer durum buysa, davayı nasıl çözeceğiz? Senin katilin saklandığı yeri bildiğini sanıyorum.” dedi görevliye.

“Sizden saklayacak değilim, Sayın Hâkim.” dedi adam, gülerek. “Sadece katilin saklandığı yeri değil, kızı kaçırıp satan adamı ve onu satın alan müteveffayı da biliyorum. Ama durun, size her şeyi ayrıntısıyla anlatacağım.”

“Öldürülen adam Feng Yuan fakir bir köy ağasının oğluydu. Daha genç yaşında hem babasını hem de annesini kaybetti; kardeşi yoktu. Sahip olduğu verimsiz topraklarla kıt kanaat geçiniyordu. On sekiz on dokuz yaşlarındaydı. Kadınlardan çok erkeklerle arkadaşlık ediyordu. Ama hiç şüphe yok ki geçmişteki günahlarının telafisi olarak, garip bir tesadüf eseri, kızı satan bu üçkâğıtçıyla karşılaşmış ve kıza ilk görüşte âşık olmuştu. Onu satın alıp ikinci karısı yapmaya karar vermişti. Artık erkeklerle bir ilgisi kalmadığına ve ondan başka birini eş olarak almayacağına yemin ediyordu. Bu konuda o kadar hevesliydi ki kız onun evine gelmeden önce, gerekli hazırlıkları yapmak için üç gün beklemesi gerekti. Üçkâğıtçının, kızı gizlice Xue ailesine satıp her iki taraftan alacağı parayla kaçma niyetinde olduğunu kim bilebilirdi? Daha amacına ulaşmadan iki taraf onu bulup öldüresiye dövdü. İki taraf da paralarını geri almaya

yanaşmıyor, kızı istiyordu. Sonra hiç kimseye taviz vermeyen genç Xue, adamlarına Feng Yuan'ın pestilini çıkarmaları için emir verdi. Feng Yuan eve getirildikten üç gün sonra öldü.”

“Genç Xue, neler olacağını bilmeden, başkente gitmek üzere yola çıkmak için çok önceden bir gün belirlemişti ve genç Feng'ı öldürüp kızı aldıktan sonra ailesiyle beraber hiçbir şey olmamış gibi belirlenen günde yola çıkmıştı. Gidişinin kaçmakla bir ilgisi yoktu çünkü bir insanın canını almak onun için önemli bir şey olmadığından meseleyle ilgilenme işini hizmetkârlarına bırakmıştı. Onun hakkında bu kadar konuşmak yeter. Söz konusu kızın kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Nereden bileyim?” dedi Yucun.

“Büyük bir minnet borçlu olduğunuz birisi.” diyerek kıs kıs güldü görevli. “O, Su Kabağı Tapınağı'nın bitişiğinde oturan Bay Zhen'in kızı, Yinglian.”

“Ne! Sahiden o mu?” diye bağırdı Yucun, şaşkınlık içinde. “Beş yaşındayken kaçırıldığını duymuştum. Peki, neden daha önce satmamışlar?”

“Böyle insanlar küçük kızları kaçırmaya özen gösterirler.” diye devam etti görevli. “On iki on üç yaşlarına gelene kadar onlara bakar, sonra ülkenin başka bir tarafına götürüp satarlar. Eskiden Yinglian ile her gün oynardık, çok iyi arkadaş olmuştuk. Yedi sekiz yıl sonra on iki on üç yaşlarında güzel bir kız olmasına rağmen yüzü hiç değişmemişti, bu yüzden onu kolayca tanıdım. Ayrıca iki kaşının ortasında bir pirinç tanesi büyüklüğünde, kırmızı bir doğum lekesi vardı, bunu görünce

iyice emin oldum. Onu kaçıran adam tesadüfen oturmak için benim evimi kiralamıştı, bir gün o evde yokken kıza birkaç soru sordum. O kadar çok dayak yemişti ki konuşmaya korkuyordu ve onu kaçıran adamın babası olduğunu, borçlarını ödemek için kendisini sattığını anlattı ısrarla. Ona dil dökerek ikna etmeye çalıştığım zaman da ağlayarak çocukluğundan hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Ama o olduğuna hiç şüphe yok.”

“Genç Feng’ın kızı görüp onu kaçıran üçkâğıtçıya parasını ödediği gün, adam sarhoştı. Yinglian iç geçirerek sonunda çilesinin bittiğini söyledi bana. Ama Feng’ın üç gün sonra onu alacağını duyunca o kadar endişelenip üzüldü ki onu kaçıran adam çıkınca, biraz neşelensin diye karımı yanına gönderdim. Karım ona, Bay Feng’ın hayırlı günü beklemekte ısrar edişinin, ona bir hizmetçi gözüyle bakmadığının kanıtı olduğunu söyledi. Ayrıca o çok iyi bir beyefendiydi, hâli vakti yerindeydi; normalde kadınlardan hoşlanmadığı hâlde şimdi onu satın almak için çok para vermişti, bu da onu ne kadar önemseydiğini gösteriyordu. Sadece iki üç gün beklemesi gerekiyordu, bunda üzülecek bir şey yoktu.”

“Karım ona böyle cesaret verdikten sonra, Yinglian biraz kendine gelmiş, yakında kendisine ait bir evi olacağına inanmaya başlamıştı. Ama bu dünya hayal kırıklıklarıyla dolu. Ertesi gün Xue ailesine satıldı. Başka bir aile olsaydı sorun değildi de herkesin ‘Budala Zalim’ adını taktığı genç Xue korkunç bir kabadayıydı ve su gibi para harcardı. O kadar para verdikten sonra kızın rızası olmadığını öğrenince, bilincini kaybedene

kadar onu dövüp sanki bir ölü gibi zorla sürüklemişti. O zamandan beri kıza ne olduğunu bilmiyorum. Zavallı Feng Yuan mutlu olmayı hayal etmişti ama bu arzusunu gerçekleştirmek şöyle dursun, çok para harcamış ve canından olmuştu. Çok acıklı bir durum değil mi?”

Yucun, bu hikâyeyi duyunca iç geçirdi.

“Karşılaşmaları tesadüf olamaz. Kaderin işi olmalı. Bir tür telafi. Yoksa Feng Yuan’ın Yinglian’e aniden duyduğu sevgi başka nasıl açıklanabilir ki? Onca yıl kendisini kaçıran kişinin acımasız muamelesine katlanan Yinglian sonunda kendisini seven bir adamla bundan kurtulma fırsatını bulmuş, onunla evlenebilseydi her şey çok iyi olacaktı ama sonra bunlar oluyor! Hiç şüphesiz Xue ailesi Feng’inkinden daha zengin ama onun nasıl bir adam olduğunu göz önünde bulundurursak, büyük bir odalık ordusu ve ahlaksız, hovarda mizacıyla Feng Yuan ile bir tutulamazdı! Bu aşk hikâyesi, tuhaf bir rastlantıyla, talihsiz bir delikanlı ile talihsiz bir kızın başına gelen boş bir hülya. Ama başka insanların ilişkilerini bir tarafa bırakalım şimdi! Bu davayı en iyi şekilde halletmenin yolu nedir?”

“Sayın Hâkim, eski günlerde büyük bir zekâ ve kararlılık sergilerdiniz.” dedi görevli, gülerek. “Şimdi ne oldu o eski azminize? Duyduğuma göre bu mevkiye gelmeniz Jia ve Wang ailelerinin sayesinde olmuş. Bu Xue evlilik yoluyla Jiaların akrabası. Neden rüzgâra doğru yelken açıp bu davayı ileride yine iki ailenin de yüzüne bakabileceğiniz şekilde, onlara iyilik yaparak sonuçlandırmıyorsunuz?”

“Teklifin çok yerinde tabii ama bir adamın hayatı söz konusu. Üstelik ben İmparator’un lütfuyla yeniden göreve getirildim ve yeni bir hayata başladım. Minnetimi göstermek için elimden geleni yapmak yerine, nasıl olur da özel nedenlerden ötürü yasaları hiçe sayabilirim? Böyle bir şey yapmaya cesaret edemem.”

“Sayın Hâkim, tabii ki söyledikleriniz çok doğru ve yerinde.” dedi görevli, alaycı bir şekilde gülerek. “Ama buna kimse itibar etmez. Günümüz dünyasında işler böyle yürümüyor. Eskilerin, ‘Büyük adamlar günün şartlarına ayak uydururlar.’ sözünü hiç duymadınız mı? ‘Üstün insan hayırlı olanın peşinden gidip felaketten uzak durur.’ da derler. Dediğiniz gibi yapacak olursanız, İmparator’a minnetinizi göstermek şöyle dursun, hayatınızı da tehlikeye atarsınız. Sizin yerinizde olsam, bir şey yapmadan önce bu konuyu bir kez daha dikkatlice düşünürdüm.”

Yucun uzunca bir süre başını önüne eğip durdu.

“Peki, sen ne diyorsun?” diye sordu, sonunda.

“Hizmetkârlarınız çok mükemmel bir plan yaptı bile.” dedi görevli. “Şöyle: Yarın davayı görürken, âdet yerini bulsun diye büyük bir gösteri yaparak bir mahkeme emriyle suçlular için yakalama kararı çıkarın. Tabii ki suçluları yakalayamayacaksınız ve davacılar meseleyi burada bırakmayacaklar. Sonra siz Xue ailesinin bazı üyeleriyle hizmetkârlarını sorgulamak üzere gözaltına alırsınız. Ben de perde arkasından işe koyulup onların Xue Pan’in aniden hastalanıp öldüğünü ilan etmelerini sağlarım. Bu olay bütün Xue ailesi ve yetkili otoritelerin yeminli

beyanlarıyla desteklenir.”

“Sonra Sayın Hâkim, ruh çağırma konusunda özel bir yeteneğiniz olduğu haberini etrafa yayarsınız. Mahkeme salonuna bir ruh çağırma tahtası kurdurup seansı seyretmek isteyen, asker ya da sivil herkesi davet edersiniz. Ruhun, müteveffa Feng Yuan ile Xue Pan’ın önceki yaşamlarında birbirlerine düşman olduklarını, şimdi hesaplaşmak üzere karşılaştıklarını, Feng Yuan’ın bunu canıyla ödediğini, onun ruhunun musallat olduğu Xue Pan’ın de esrarlı bir hastalığa yakalanıp öldüğünü anlattığını söylersiniz. Kızı kaçırın falan isimli adam bu faciaya neden olduğundan, onun yasaların gerektirdiği şekilde cezalandırılacağını, diğer herkesin temize çıkarıldığını ilan edersiniz. Ben de geri planda kızı kaçırın adamla konuşup itirafta bulunmasını sağlarım. Ruhun mesajının onun itirafını doğruladığını gören insanlar hiçbir şüphe duymadan ikna olurlar.”

“Xue ailesi para içinde yüzüyor. Sayın Hâkim, siz Feng Yuan’ın cenaze masrafları için Xue ailesinin Feng ailesine beş yüz, hatta bin tael ödemesini karara bağlarsanız, onların buna gücü yeter. Feng ailesi pek de önemli insanlar sayılmazlar, bütün dertleri para. Gümüş tael onların ağızlarını kapatır. Bu planıma ne diyorsunuz, Sayın Hâkim? Biraz üzerinde düşünün.”

“İmkânsız! Çok riskli!” diyerek güldü Yucun. “Ben bu konuda biraz düşüneyim, asıl mesele insanların gereksiz konuşmalarını önleyecek bir yol bulmak, o zaman bu konu da halledilmiş olur.”

İki adamın görüşmesi öğleden sonra geç saatlere dek sürdü.

Ertesi gün, bir grup şüpheliyle davacı mahkemeye çağrıldı ve Yucun onları inceden inceye sorguladı. Gerçekten de Fengların çok küçük bir aile olduğunu ve cenaze masrafları için bu davaya bel bağladıklarını anladı ama Xue ailesi zenginliklerinin ve nüfuzlarının verdiği kibirle karşılıklı uzlaşmayı reddedince dava çözümsüz kaldı.

Yucun akıllıca davranıp yasaları şartlara uydurarak keyfî bir hükme vardı. Cenaze masraflarını karşılamak amacıyla gelen Feng ailesi yüklüce bir para alıp başka bir itirazda bulunmadı.

Dava sonuçlanınca hiç zaman kaybetmeden Jia Zheng ve o zamanlar Metropolitan Garnizonu'nda Başkomutan olan Wang Ziteng'a birer mektup gönderip, değerli yeğenlerinin aleyhine açılan davanın kapandığını, artık bu konuda daha fazla endişelenmelerine gerek kalmadığını bildirdi.

Bu dava, bir zamanlar Su Kabağı Tapınağı'ndaki rahip adayı olan şimdiki görevli sayesinde halledilmişti ama Yucun bu adamın, herkesin içinde kendisinin fakir ve âciz olduğu eski günleri ortaya dökeceğinden korkmaya başladı. Sonunda onun bir kabahatini yakalayıp, uzak bir bölgeye sürgüne göndererek tekrar rahat bir nefes aldı.

Şimdi Yucun'ı bir kenara bırakıp Yinglian'i satın alan ve Feng Yuan'i döverek ölümüne neden olan genç Xue'ye dönelim. Uzun kuşaklar boyunca kültürlü olan bir aileden geliyordu ve Jinlingliydi ama daha çocukken babasını kaybedince, kendisine çok düşkün olan annesi, tek oğlu ve vârisi olarak onu şımartmış, bunun sonucunda zaman içinde işe yaramaz adamın biri olmuştu.

Ailesi son derece varlıklıydı. İmparatorluk Sarayı'nın resmî tedarikçilerinden biri olarak mal alımı için Devlet Hazinesi'nden gelirleri vardı. Genç Xue, Pan adıyla okula gitmişti, stil adıyla Wenqi'ydi. Beş altı yaşlarından beri alışkanlıkları abartılı, konuşmaları kibirli ve küstahtı. Tabii ki okula gitmişti ama doğru dürüst okuyup yazamıyordu. Bütün gününü horoz dövüşü, at yarışıyla ve bazı yerleri ziyaret ederek geçiriyordu. İmparatorluk Tedarikçisi olduğu hâlde işin gerekleri ya da dünya meseleleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Babasının ve büyükbabasının eski bağlantıları sayesinde Gelir Dairesi'ne kaydolarak düzenli bir şekilde yüksek bir maaş ve erzak elde etmeyi başarmış, bütün işlerinin idaresini ortaklarına ve ailenin eski kâhyalarına bırakmıştı.

Annesi née Wang, Metropolitan Garnizonu'nda Başkomutan olan Wang Ziteng'in ve Rong Konağı'ndan Jia Zheng'in karısı Wang Hanım'ın kardeşiydi. Yaklaşık kırk yaşlarındaydı ve Xue Pan tek oğluydu. Ama ondan iki yaş küçük, bebeklik adı Baochai olan bir de kızı vardı. Çok güzel olan bu kızın doğal bir zarıflığı vardı. Babası hayattayken, çok düşkün olduğu kızını okutmuştu, kız sersem ağabeyinden on kat daha üstündü. Baochai babasının ölümünden sonra Xue Pan'in annelerine huzur yüzü göstermeyeceğini anlayınca, annesinin yükünü ve endişelerini paylaşmak için kitapları düşünmeyi bırakıp kendisini dikiş nakış ve ev işlerine vermişti.

Son İmparator tahsile ve edebe büyük önem verdiği için, eşi benzeri görülmemiş bir lütuf bahşederek, ikinci eş ve

nedime olarak seçmenin yanı sıra, içlerinden prenseslere ve prenslerin kızlarına derslerinde eşlik edecek erdemli ve yetenekli refakatçiler de bulmak amacıyla bakanlığa, ünlü ailelerin ve bakanların kızlarının bir listesini hazırlattı.

Xue Pan'ın babası öldüğünden beri, farklı vilayetlerin tedarik bürolarındaki bütün müdürler, asistanlar ve ortaklar, onun gençliğinden ve tecrübesizliğinden yararlanıp sahtekârlığa başlamışlardı ve başkentteki farklı yerlerde yürütülen işler bile yavaş yavaş bozularak açık veriyordu.

Uzun zamandır başkentin tam bir eğlence yeri olduğunu duyan Xue Pan oraya gitmek için üç bahane buldu. Birincisi, seçmelere katılacak olan kız kardeşine eşlik edecek; ikincisi, akrabalarını görecek; üçüncüsü de uzun süredir bekleyen hesapları yoluna koyup yeni harcamalar için ayarlamalar yapacaktı. Tabii asıl niyeti başkent hayatını ve eğlencesini görmektir.

Bu nedenle uzun zaman önce bavulunu ve değerli eşyalarını hazırlamış, dost ve akrabalarına hediye olarak götürmek üzere yerel ürünler almıştı. Yola çıkmak için en uygun günü henüz seçmişti ki Yinglian'i satan adamla karşılaştı, kızın güzelliğine vurulup derhâl satın aldı. Feng Yuan kızını ondan geri almaya kalkınca, Xue Pan üstünlüğünden gayet emin bir şekilde, güçlü kuvvetli adamlarına Feng'ı öldüresiye dövmelemlerini emretti. Sonra evin bütün işlerini teker teker akrabalarına ve ailenin emektar kâhyalarına emanet edip, annesini ve kız kardeşini alarak yola çıktı. Onun için cinayet suçu, biraz kirli parayla kolaylıkla halledilebilecek, önemsiz bir meseleydi.

Yollarda geçirdiği kim bilir kaç günden sonra, başkente yaklaşırlarken, dayısı Wang Ziteng'in dokuz vilayetin genel valisi olarak terfi ettiği ve İmparatorluk talimatıyla başkentten ayrılıp sınırları teftişe gideceği haberini aldı; içten içe çok sevindi.

“Ben de başkentte beni dizginleyecek bir dayım olmasının ne kadar sıkıcı olduğunu düşünüyordum kara kara. Şimdi terfi edip gittiğine göre, gönlümce gezip tozabilirim. Kader benden yana.” diye düşündü.

“Başkente birkaç tane evimiz var ama on yılı aşkın zamandır hiçbirimiz uğramadığımız için bakıcılar onları gizlice kiraya vermiş olabilirler. Önceden hizmetçileri gönderip iyice temizletelim.” diye öneride bulundu annesine.

“Zahmete girmeye ne gerek var?” dedi annesi. “Buraya asıl geliş amacımız akrabalarımızı ve dostlarımızı ziyaret etmektir. Ya büyük dayının ya da kız kardeşimin kocasının evinde kalabiliriz. Her iki ev de oldukça büyük. Geçici olarak orada kalıp yavaş yavaş evleri temizletmek için hizmetkârları gönderebiliriz. Böylesi bizi büyük zahmetten kurtarmaz mı?”

“Ama dayım yeni terfi etti ve dış vilayetlere gidiyor.” dedi Xue Pan. “Evinde her şey karman çorman olmuştur. Biz de arı sürüsü gibi doluşursak düşüncesizlik etmiş olmaz mıyız?”

“Doğru, dayım gidiyor olabilir ama kız kardeşimin evi var. Yıllardır bizi başkente davet edip duruyorlar. Şimdi burada olduğumuza göre, dayım gitmeye hazırlanıyorsa, Jia teyzen kesinlikle orada kalmamız için ısrar edecektir. Ayrıca, bir telaş içinde kendi evlerimizi temizletmemizi hoş karşılamazlar. Senin

neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyorum. Dayında ya da teyzende kalacak olursak, baskı altında olacağın için kaçıp gidemeyeceğinden korkuyorsun. Kendi evimizde kalıp kafana göre davranmayı tercih ediyorsun! O zaman git, kendine kalacak bir yer bul. Ben yıllardır kardeşimden ve yeğenlerimden ayıryım, beraber biraz zaman geçiririz. Biz kardeşinle teyzene gidiyoruz. Buna bir itirazın var mı?”

Xue Pan, böyle kesin konuşan annesini kararından döndüremeyeceğini gayet iyi bildiğinden, çaresizce hizmetkârlara doğru Rong Konağı'na gitme talimatı verdi.

Bu arada Wang Hanım, Xue Pan aleyhine açılan davanın Yucun sayesinde kapatıldığını öğrenip rahat bir nefes almış ama ağabeyinin sınıra göreve gideceğini duyunca, ziyaret edecek kimsesi kalmadığından kendisini çok yalnız hissedeceğini düşünerek çok üzülmüştü. Ama birkaç gün sonra hizmetçisi aniden gelip, kız kardeşinin, oğlu, kızı ve bütün ev halkıyla beraber başkente geldiğini ve kapının önünde arabadan indiklerini haber verdi.

Wang Hanım o kadar sevindi ki hemen birkaç hizmetçiyle beraber giriş salonunda onları karşılayıp içeri almaya gitti. İki kardeşin, ömürlerinin sonbaharında, nasıl hüznün ve sevinç karışımı duygularla tekrar buluştuklarını anlatmaya gerek yok.

Birbirlerinden ayrılmalarının ardından neler olduğuna dair biraz konuştuktan sonra Wang Hanım saygılarını sunmak üzere onları Büyük Hanımefendi Jia'nın yanına götürdü. Getirdikleri hediyeleri verdiler. Herkes birbiriyle tanıştıktan sonra konuklara

bir hoş geldin ziyafeti hazırlandı. Xue Pan Jia Zheng'a saygılarını sundu ve ardından Jia Lian onu Jia She ve Jia Zhen'i görmeye götürdü.

Jia Zheng, karısı Wang Hanım'a bir mesaj gönderdi.

“Kardeşin pek yaşlanmış, yeğenimiz genç ve tecrübesiz. Eğer dışarıda yaşayacak olurlarsa, yine başı belaya girer. Bizim arazinin kuzey tarafındaki Armut Ağacı Avlusu'nun on odası bomboş duruyor. İyice temizletip kardeşine ve çocuklarına oraya taşınmalarını teklif edelim. Bu çok akıllıca bir şey olur.” dedi.

Wang Hanım da zaten kardeşinin yanında kalmasını istiyordu. Bu arada Büyük Hanımefendi Jia da birisini gönderip, “Kardeşine bizimle kalmasını teklif et, böylece birbirimize daha yakın oluruz.” mesajını iletti.

Xue teyze öteden beri akrabalarıyla bir arada yaşamaya can atıyordu, böylelikle oğlu kontrol altında tutulabilecekti; eğer dışarıda, ayrı bir evde oturacak olurlarsa, oğlunun doğal alışkanlıklarının azacağı ve başına bir felaketin geleceğinden korkuyordu. Hemen minnettarlığını dile getirip teklifi kabul etti. Ayrıca yanlarında kimse yokken Wang Hanım'a, kendi masraflarını kendilerinin karşılamasına izin verilmesi şartıyla, uzun süreli kalmayı düşünebileceğini bildirdi. Wang Hanım para konusunun Xue ailesi için sorun olmadığını bildiğinden bunu kabul etti. Böylece Xue teyze ve çocukları Armut Ağacı Avlusu'na taşındılar.

Armut Ağacı Avlusu'nu bir zamanlar Rongguo Dükü'nün ileri yaşlarında sessiz bir dinlenme yeri olarak kullandığını

söylemeliyiz. Küçük olmasına rağmen çok güzeldi. Öndeki giriş salonu, bildik yatak odaları ve arkadaki çalışma odaları da dâhil, hepsi mükemmel tarzda onu aşkın odası vardı. Sokağa açılan kendine ait kapısını Xue ailesi giriş çıkış için kullanıyordu. Güneybatı tarafındaki yan kapı Wang Hanım'ın esas konutunun doğu avlusuna giden dar yola açılıyordu. Xue teyze her gün öğle yemeğinden sonra ya da akşam Büyük Hanımefendi Jia ile sohbet etmek veya kardeşi Wang Hanım ile eski günleri anmak için bu yoldan yürüyüp giderdi.

Baochai her gün Daiyu, Yingchun ve diğer kızlarla okuyarak, satranç oynayarak ya da dikiş nakış işleri yaparak hoşça zaman geçiriyordu.

Önce yalnızca Xue Pan bu düzenlemeden hiç memnun olmadı; eniştesinin kendisi üzerinde uygulayacağı sıkı disiplinden dolayı başına buyruk davranamayacağından korkuyordu. Ama annesi orada kalmayı o kadar kesin bir şekilde kafasına koymuştu ve Jia ailesi de bu konuda o kadar ısrarlı davranmıştı ki şimdilik boyun eğmekten başka bir seçeneği yoktu. Yine de daha sonra taşınmaya karar verdiğinde hazır olsun diye kendi evlerini temizletmek için hizmetkârları göndermişti.

Ama ne mutlu ki oraya taşınalı daha bir ay bile olmadan, Jia ailesinin genç erkekleriyle yakın arkadaş oldu ve yarısının kendisi gibi aylak ve müsrif alışkanlıklara sahip olduğunu keşfederek onlara takılmaktan büyük bir keyif almaya başladı. Bir gün bir araya gelip şarap içiyor, bir başka gün çiçeklere bakıyorlar; kâh kumar oynuyorlar kâh geneleve gidiyorlardı. Onların da ahlaksız

zevklerinin bir sınırı olmadığından, zaten yoldan çıkmış olan Xue Pan kısa süre içinde eskisinden on kat daha beter biri olup çıktı.

Jia Zheng çocuklarının eğitimi ve ev halkının disiplini konusunda çok sistemli biri olarak tanınıyor olsa da aile o kadar genişlemişti ki herkese birden göz kulak olamıyordu. Üstelik o dönemde ailenin reisi kendisi değil, Ningguo Dükü'nün en büyük torunu olarak unvanı miras alan, dolayısıyla aileyle ilgili tüm meselelerin sorumluluğunu üstlenen kuzeni Jia Zheng'dı. Ayrıca kendisinin çok sayıdaki karmaşık, özel ve genel işleriyle meşgul olan Jia Zheng, ihmalkâr olan mizacıyla sıradan meseleleri fazla ciddiye almıyor, bütün boş zamanını kitaplara ve satranca adamayı tercih ediyordu.

Dahası, Jia Zheng'ın evinden iki avlu uzakta olan Armut Ağacı Avlusu'nun sokağa açılan ayrı bir kapısı olduğundan, Xue Pan ve kafadar genç arkadaşları istedikleri gibi girip çıkıyor, kimse karışmadan gönüllerince sefa sürüyorlardı.

Bu hoş şartlar altında Xue Pan taşınma düşüncesinden yavaş yavaş vazgeçmeye başladı.

Sonraki günlerde neler olduğu gelecek bölümde.

5. BÖLÜM

*Jia Baoyu Hayalî Diyar'ı ziyaret eder.
İyi kalpli Uyarıcı Görüntü Perisi gizlice aşk üstüne
açıklamalar yapar.
İlkbaharda, nakışlı yorgan altında, mahmur,
Bir periden büyülenip dünyadan ayrılır.
Şu ziyaret eden kimdir Rüyalar Diyarı'nı?
Zamanın başından beri en günahkâr sevdalı.*

Dördüncü Bölüm'de belli bir ölçüde Xue ailesinin anne ve çocuklarının Rong Konağı'na taşınma sürecini ve diğer olayları anlattıktan sonra, şimdi Lin Daiyu'ye dönelim.

Rong Konağı'na geldiği andan itibaren Büyük Hanımefendi Jia ona karşı büyük bir anlayış ve sevgi gösterdi; uykusu, yeme içmesi, kaldığı yer gibi her konuda onu Baoyu'den hiç ayrı tutmadı; öyle ki diğer üç torunu, Yingchun, Tanchun ve Xichun geri planda kaldılar. Aslında, Baoyu ile Daiyu arasında filizlenen yakın arkadaşlık ve sevgi de diğerlerinininkiyle karşılaştırıldığında çok farklı bir boyuttaydı. Gündüzleri beraber dolaşıyor ya da beraber oturuyorlardı. Geceleriye aynı dairede uyuyorlardı. Her konuda tam bir uyum içindeydiler.

Tam böyle bir anda Baochai sahnede belirdi. Yaşça diğerlerinden biraz büyük olsa da o kadar düzgün ve o kadar güzel bir genç hanımdı ki Daiyu'nün onunla boy ölçüşemeyeceğine dair genel bir kanı vardı. İnsanların gözünde

herkesin bazı özellikleri vardır elbette. Daiyu ile Baochai'ın örneğinde, biri bir çiçek kadar güzel, diğeri bir söğüt kadar zarıftı ama her biri kendi farklı mizacı açısından, kendince çekiciydi.

Ayrıca, Baochai yüce gönüllü, ince düşünceli ve iyiliksever tarzıyla, mağrur, güvenli ve kendisinden aşağıda olanlara karşı mesafeli olan Daiyu'den öyle farklıydı ki kısa süre içinde bütün hizmetkârların gönlünü kazandı. Neredeyse hepsi onunla sohbet edip oyun oynamaya bayılırdı. Bu yüzden Daiyu onu içten içe kıskanıyordu ama Baochai bunun farkında bile değildi.

Baoyu henüz bir çocuktı ve mizacı göz önünde bulundurulduğunda her bakımdan uyumsuz ve aksiydi. Yakın ya da uzak ilişki derecelerine hiç aldırmadan kız ya da erkek bütün kuzenlerine aynı davranırdı. Şimdi Büyük Hanımefendi Jia'nın dairesinde Daiyu ile aynı çatı altında kaldığı için doğal olarak onunla diğer kuzenlerine oranla daha çok yakınlaşmış, bu yakınlık daha fazla samimiyet getirmişti ve bu samimiyet de zaman zaman umulmadık bahanelerle kırgınlıklara ve yanlış anlamalara neden oluyordu.

Bugün ikisi bilinmeyen bir nedenle bozuşunca, Daiyu kendi odasında yapayalnız gözyaşı dökmeye başladı. Kaba sözleri yüzünden içten içe çok üzülen Baoyu onunla barışmak için yanına sokuldu ve yavaş yavaş onu yatıştırmayı başardı.

Ning Konağı'nın bahçesinin doğu tarafındaki erik ağaçları çiçek açtığından, Jia Zhen'in karısı You Shi, Büyük Hanımefendi Jia, Xing Hanım, Wang Hanım ve ailenin diğer üyelerini çiçeklerin keyfini çıkarmak için çağırarak niyetiyle hazırlık

yaptı. Oğlu Jia Rong ve onun genç karısını da yanına alıp misafirlerini bizzat davet etti.

Büyük Hanımefendi Jia ve diğerleri kahvaltıdan hemen sonra geldiler. Yoğun Koku Bahçesi'nde biraz gezindiler ve önce çay, sonra şarap servisi yapıldı. Ama bu, Ning ve Rong Konaklarının kadınlarını bir araya getiren basit bir yeme içme partisi olduğundan kayda geçirmeye değer ilginç bir şey olmadı.

Kısa bir süre sonra yorgun düşen Baoyu şekerleme yapmak istedi. Büyük Hanımefendi Jia hizmetçilerine, onunla beraber eve dönmelerini ve iyice dinlenip kalkana kadar yanında kalmalarını, sonra beraber geri gelmelerini emretti. Bunun üzerine Jia Rong'un karısı Qin Keqing gülerek, "Biz Baoyu için burada bir oda hazırladık. Saygıdeğer hanımefendi siz hiç merak etmeyin, onu güvenle bana emanet edebilirsiniz." dedi. Baoyu'nün dadılarına ve hizmetçilerine genç efendileriyle birlikte kendisini takip etmelerini söyledi.

Büyük Hanımefendi Jia bu sevgi dolu, narin Qin Keqing'i her bakımdan çok güvenilir bulur, zarif ve cana yakın tavırlarıyla Rong ve Ning ailelerindeki tüm torunlarının eşleri arasında en çok onu severdi. Bu yüzden de Baoyu'nün kesinlikle emin ellerde olacağını düşünüyordu.

Keqing grubu iç odaya götürdü. Baoyu başını kaldırınca karşı duvarda asılı bir tablo gördü. *Meşale Işığında Çalışan Âlim* tablosu bir insan figürünü mükemmel bir şekilde sergiliyordu. Tablodan hiç hoşlanmadı, sonra kenarında yazan dizeleri okudu:

Dünyevi meselelerin kavranması gerçek bilgidir, insan doğasının algılanması ise gerçek kültürden.

Bu iki satırı okuyunca, odanın bütün şatafatına ve güzelliğine rağmen orada kalmak istemedi ve “Hemen buradan çıkalım, hemen!” dedi.

Onun bu itirazlarını duyan Keqing, “Burayı bile beğenmiyorsan, seni nereye götürebiliriz?” dedi gülerek. “Peki, benim odama gel o zaman.”

Baoyu sırtarak başını salladı ama dadılarından biri itiraz etti. “Bir amcanın, yeğeninin karısının odasında uyuması duyulmuş şey midir?”

“Hayret doğrusu!” diyerek güldü Keqing. “Kızmasına hiç aldırmadan söylüyorum, o daha bir çocuk. Böyle tabular bu yaşta geçerli değildir. Geçen ay buraya gelen erkek kardeşimi görmediniz mi? O da Baoyu amcayla aynı yaşta; hatta yan yana dursalar eminim çok daha uzundur.”

“Ben neden onu hiç görmedim?” diye sordu Baoyu. “Buraya getir de bir göreyim.”

Kadınlar bir kahkaha kopardılar.

“Kilometrelerce uzağa gitti, nasıl getireyim? Bir gün nasıl olsa görürsün.”

Genç kadının odasına geldiklerinde, daha eşikte tatlı bir parfüm kokusu burunlarını doldurdu. Gözleri buğulanan Baoyu’nün kemikleri yumuşadı.

“Ne güzel bir koku!” diye bağırdı birkaç kez, arka arkaya.

İçeri girince, duvarda Tang Yin'in *İlkbahar Uykusu* adlı tablosunu gördü. İlkbaharda henüz tomurcukları açmamış yaban elması ağaçlarının altında bir kadın uzanmış yatıyordu. İki kenarında, Song Hanedanlığı döneminden şair Qin Guan'ın dizeleri yazılıydı:

Bahar soğuğu hüznü bir uykudaki tomurcukları sarmalar;
Erkeklerin burnuna dolan koku şarabın parfümüdür!

Masanın üzerinde, bir zamanlar Wu Zetian'in¹⁸ Aynalı Salonu'nu süsleyen eski bir ayna duruyordu. Yanında duran ve eskiden Uçan Kırlangıç Zhao Feiyan'ın¹⁹ üzerinde dans ettiği altın tepside, hain An Luşan'ın²⁰ şaka olsun diye güzeller güzeli Yang Guifei'ye²¹ fırlatıp dolgun, beyaz göğsünü morarttığı ayva vardı. Odanın bir ucunda Hanzhang Sarayı'nda Prenses Shouyang'ın uyuduğu, taşlarla süslü bir sedir duruyor, üzerinden Prenses Tongchang tarafından inci iplerden yaptırılmış bir perde sarkıyordu.

¹⁸ On dört yaşında cariyeye olarak girdiği sarayda imparatoriçeliğe yükselen ve Çin tarihinde devlet başkanı olarak tahta geçen tek imparatoriçedir. Muhalifi olan herkesi dışlayarak ve sürgüne ya da idama göndererek saf dışı bırakmıştır. (ç.n.)

¹⁹ Han Hanedanlığı döneminde İmparator Cheng'in karısı olan İmparatoriçe Xiaocheng'dir. Dans ederken çok zarif ve kıvrak olduğundan Uçan Kırlangıç adını almıştır. (ç.n.)

²⁰ An Luşan İsyanı'nı çıkaran ve önderlik eden, muhtemelen Sogd veya Göktürk kökenli olan bir Tang Hanedanlığı generalidir. (ç.n.)

²¹ Antik Çin'in ünlü "Dört Güzelleri"nden biri ve Tang İmparatoru Xuanzong'un eşidir. (ç.n.)

“Burası çok güzel!” diye bağırdı Baoyu, birkaç kez, memnuniyet içinde.

“Benim odam, tanrıçalara layıktır!” dedi Keqing gururla gülümseyerek.

Bu sözlerden sonra efsanevi Xi Shi tarafından yıkanan bürümcük bir örtüyü kendi elleriyle yaydı ve Hongniang’ın²² tutkulu hanımı için taşıdığı gelin yastığını düzelitti. Sonra dadılar ve hizmetçiler Baoyu’yü yatırdılar ve yanında sadece dört hizmetçi, Xiren, Meiren, Qingwen ve Sheyue’yi bırakıp çıktılar. Keqing onlara, dışarıda verandada bekleyip kedilerin birbirleriyle dalaşmalarına izin vermemelerini söyledi.

Baoyu gözlerini kapatır kapatmaz uykuya daldı. Rüyasında Keqing önünde süzülüp gidiyordu. Kendisi de uyuşuk ve kararsız adımlarla onu izliyordu; uzun bir yoldan sonra yeşil ağaçların ve berrak derelerin arasında, kırmızı tırabzanları olan mermer bir taraçaya geldiler. Burası o kadar temiz ve pürüzsüz bir yerdi ki sanki hiç ayak basılmamış, rüzgârda sürüklenen toz zerresi bile düşmemişti.

Rüyasında hâinden çok hoşnuttu.

“Burası ne kadar güzel!” diye düşündü. “Keşke bütün hayatımı burada geçirebilsem! Evimden uzak kalmam gerekse de bu fedakârlığa razıyım; burada olmak babamın, annemin ve öğretmenimin baskıları altında yaşamaktan çok daha iyi.”

²² Çinli yazar Yuan Zhen’in *Yingying’in Biyografisi* adlı eseri ve Wang Shifu’nun *Batı Odası’nın Romantizmi* adlı oyununda, Cui Yingying’in hizmetçisi olan kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

Bu düşünceler içindeyken birden birisinin, bir tepenin arkasında şarkı söylediğini duydu.

Bahar rüyası bulutlarla uçup gitti;
Çiçekler derelerde sürüklendi;
Genç âşıklar beni dinleyin,
Boşuna aşk acısı çekmeyin.

Baoyu bunun bir kız sesi olduğunu anladı ve daha şarkı bitmeden çok güzel bir kızın, sesin geldiği taraftan süzülür gibi yaklaştığını gördü. Sıradan bir ölümlüye hiç benzemiyordu. Onu gayet güzel anlatan bir şiir vardır:

Söğüt evinden çıkıp çiçeklerin içinden geçiyor;
Gelişiyse bahçedeki ağaçlara tüneyen kuşları ürkütüyor;
Verandaya değen gölgesi yakınlarda olduğunu haber veriyor!

İşte peri kıyafeti rüzgârda çırpınıyor!
Misk ve orkide kokan parfümü havada süzülüyor;
Lotusa benzer elbisenin her hışırtısıyla yeşim küpeleri çınlıyor;

Gamzeli gülüşü sanki baharda açan şeftali çiçeği;
Mavi siyah saçları bulut kümesine benziyor.
Aralık dudakları âdeta kiraz gibi,
Nar tanesi dişleri tatlı soluğunu gizliyor.

Bakılası güzelim ince beli

Rüzgârda sürüklenen kara benziyor.
İnci ve zümrüt saç süslemeleri,
Altın rengi alnını gölgede bırakıyor.

Çiçeklerin arasından bir görünüp bir kayboluyor,
Kâh sinirli kâh neşe saçıyor,
Sanki kanatlı gibi gölün üzerinde süzülüyor.

Hilale benzer çatılı kaşları gülüşünü saklıyor;
Konuşuyor ama sanki hiç ses çıkarmıyor;
Lotusa benzer ayakları süzülüyor;
Duruyor ama sanki uçmaya hazırlanıyor.

Yeşim gibi lekesiz teni âdeta buzla rekabet ediyor;
İhtişam içindeki görkemli kıyafeti ışıltılar saçıyor.
Tatlı yüzü kokulu bir maddeden sanki,
Ya da değerli bir taştan oyulmuş gibi.
Havalanan bir Anka kuşuna mı yoksa dragona mı benziyor?

Ya iffeti? Karın içinden görünüveren erik çiçeği gibi,
Ya saflığı? Tıpkı sonbahar orkidesi, çiyleyle bezeli.
Issız bir vadideki çam ağacına benziyor sükûneti.
Peki güzelliği? Durgun suya yansıyan bulut, kızıl kahverengi.

Hele zarafeti, bir dereye kıpır kıpır dragon gibi;
Nezaketi serin bir nehre düşen ay ışığı sanki.
Xi Shi'yi utandırır, Wang Qiang'ın kızarır yüzü;
Nerede doğmuş, hangi soydan gelir bu güzeller güzeli?
Kuşkusuz periler diyarında yok eşi benzeri,

Cennetin mor bahçelerinde var mı bir dengi?
Kim olabilir bu güzel sahi?

Bu perinin ortaya çıkmasına çok sevinen Baoyu, onu selamlamaya gitti büyük bir hevesle.

“Söylesene sevgili peri, nereden gelip nereye gidiyorsun?” dedi gülerek. “Ben yolumu kaybettim. Rica etsem bana rehberlik eder misin?”

“Benim evim Hüzün Denizi’ndeki Ayrılık Acısı Diyarı’nda.” diye cevap verdi peri, gülümseyerek. “Büyük Boşluk Hayalî Diyarı’ndaki İlkbahar Uyanışı Dağı’nda bulunan Yayılan Koku Mağarası’ndan Uyarıcı Görüntü Perisi’yim. Tozlu dünyadaki aşk maceraları, karşılıksız sevgiler, kızların kalp kırıklıkları ve erkeklerin arzuları üzerinde çalışıyorum. Son zamanlarda buralarda eski devir âşıklarının yeniden canlandıklarını duydum, onlardan aşk ve özlem alıp uygun yüreklere dağıtma fırsatı bulabilirim belki diye geldim. Seninle burada karşılaşmamız tesadüf değil! Benim evim çok uzak sayılmaz. Bir fincan kendi ellerimle topladığım narin tomurcuk çayı ve bir testi kendi yaptığım lezzetli şaraptan, birkaç yetenekli şarkıcı ve dansçıdan, *Kızıl Odanın Rüyası* adında on iki yepyeni peri şarkısından başka sana verebileceğim hiçbir şey yok. Benimle gezintiye gelmez misin?”

Bu teklife çok sevinen Baoyu, Keqing’i unutup perinin peşine düştü. Büyük bir taş kemere geldiler. Üzerinde büyük harflerle “Büyük Boşluk Hayalî Diyarı” yazıyordu. Kenarlardaki iki

sütunun üzerinde şu sözler vardı:

Yalan gerçeğin yerine geçtiğinde, gerçek de yalan olur;
Hiçlik bir varlığa dönüşürse, varlık da hiçlik olur.

Bu kemerin ilerisinde bir saray girişi vardı, üzerinde büyük harflerle “Hüzün Denizi ve Sevgi Cenneti” yazıyordu. Yine kapının iki yanında şu dizeler vardı:

Yeryüzü kadar sağlam, gökyüzü kadar azametli tutku,
Ezelden ebede kadar sürüp gider;
Yazık! Şehvet düşkünün gençler ve hüznü kızlar,
Aşkın karşılığını vermekte zorlanırlar!

Baoyu biraz düşündükten sonra kendi kendine, “Öyle mi, gerçekten? Acaba ‘ezelden ebede kadar’ ve ‘aşkın karşılığı’ ne anlama geliyor? Bundan sonra bunları anlamak için çaba göstermeliyim.” dedi.

Baoyu bu şekilde düşünerek kötü ruhları yüreğine davet ettiğinin farkında bile değildi.

Hızlı adımlarla perinin peşinden, ikinci kapıdan geçip her iki tarafta bir dizi salon gördü. Hepsinde levhalar ve dizeler asılıydı. Tümünü okuyacak zamanı yoktu ama bazılarının isimleri dikkatini çekti: Tutkulu Seveda Salonu, Kıskançlık Salonu, Sabah Gözyaşları Salonu, Gece Hıçkırıkları Salonu, İlkbahar Ateşi Salonu, Sonbahar Hüznü Salonu.

Okuduklarıyla ilgisi uyanan Baoyu periye dönüp, “Acaba

zahmet olmazsa bu salonların içlerini bana gösterir misin, sevgili peri?” dedi.

“Bu salonların içinde, dünyanın her yerinden, hem ölüp gitmiş hem de henüz doğmamış kadınların kayıtları var.” diye açıklama yaptı peri. “İnsan gözlerin ve fâni bedenininle olacakları önceden görmene izin verilemez.”

Ama Baoyu hayır cevabını kabul eder miydi hiç? İzin vermesi için tekrar tekrar ısrar edince peri sonunda pes etti.

“Peki o zaman!” dedi, önünde durdukları salonun tabelasına baktı. “Bu salona girip bakabilirsin.”

Baoyu anlatılmaz derecede sevindi ve başını kaldırıp bakınca “Talihsiz Hayatlar Salonu” yazısını gördü. Her iki yanında da şu dizeler vardı:

Baharın kederini, sonbaharın hüznünü başlarına kendileri açıyor.

Çiçek gibi, ay gibi güzellikleri boşa harcanıyor.

Bu dizelerin anlamını kavrayan Baoyu tuhaf bir şekilde ürperdi. Kapıdan geçip içeriye girince, üzerlerindeki etiketlerde farklı vilayetlerin isimlerinin yazılı olduğu on kadar büyük dolap gördü. Diğerlerini bir tarafa bırakıp kendi vilayetini bulmaya çalıştı ve kısa süre içinde *Jinling’in On İki Genç Kızı’nın İlk Kaydı* yazılı dolap gözüne ilişti.

Bunun ne demek olduğunu sorunca peri, “Senin şerefli vilayetindeki en mükemmel ve seçkin on iki güzel kızın kaydı bu. Onun için adı İlk Kayıt.” dedi.

“Jinling’in çok büyük bir yer olduğunu söylerler.” dedi Baoyu. “Nasıl sadece on iki kız olabilir? Sadece bizim ailede bile, hizmetçileri de sayacak olursak, yüzlerce genç kız var.”

“Doğru!” dedi peri, hafifçe gülümseyerek. “Şerefli vilayetinde kızların sayısı çok ama bu kayıtlar için sadece en önemliler seçildi. Sonraki iki dolapta ikinci ve üçüncü derecedekilerin kayıtları var. Geri kalanların hayatları ise kaydedilmeye değmeyecek kadar vasat olduğundan burada yok.”

Baoyu sonraki iki dolaba bakınca, *Jinling’in On İki Genç Kızı’nın İkinci Kaydı* ve *Jinling’in On İki Genç Kızı’nın Üçüncü Kaydı* etiketlerini gördü. Sonuncu dolabın kapağını açtı, bir kaydı çıkarıp ilk sayfasını çevirdi. İncelediğinde, herhangi bir insan ya da manzara resmi değil, sadece mürekkep lekesi olduğunu gördü. Bütün sayfa sadece kara bulutlar ve karartılarla doluydu. Arkasındaki sayfada şu satırlar yazıyordu:

Bulutsuz bir gökyüzünde,
Berrak aya nadiren rastlanır,
Soylu ve arzulu bir zihin,
Soysuz bir bedene hapsedilir.
Cazibesi ve zekâsı kıskançlık yaratır,
İftiracılar zamansız ölümünü getirir.
Ve seven erkeğinin kederi boşunadır!

Sonraki sayfada bir demet çiçek ve lime lime bir minder resmi gördü. Ayrıca şu dizeler yazılıydı:

Neye yarar ki kibarlığı ve uyumu,
Yasemin ve orkideyle yarışır kokusu;
Ama gönül talihten iltimaslı aktörü seçer,
Şans soylu efendisinin yanından geçer.

Bu sözlere bir anlam veremeyen Baoyu kayıt defterini yerine koydu ve İkinci Kayıt dolabına gidip bir defter çıkardı. Onu incelediğinde, ilk sayfadaki resimde, bir gölde bir dal osmantus vardı. Göldeki su tamamen kurumuş, dibindeki çamur bile çatlamıştı. Üzerinde, solup boynunu bükmüş bir lotus duruyordu. Arkasında şu satırlar yazıyordu:

Açmış bir lotus gibi tatlı,
Ah yazık ki acılarla geçti hayatı;
İki dünya yetiştirdiğinde tek bir ağacı,
Uçacak kendi memleketine tatlı ruhu!

Yine okuduklarından bir şey anlamayan Baoyu bu defteri yerine bırakıp İlk Kayıt'ı aldı. İlk sayfasında iki kurumuş ağaç resmi vardı. Bu ağaçların üzerinde yeşim taşından bir kemer asılıydı. Altın bir saç tokası bir kar yığınının içine gömülüydü. Dört dizelik bir şiir yazılıydı:

Birinde bir erdem kadınca,
Birinde diğerlerini geride bırakan zekâ.
Yeşimden bir kemer asılı ormanda,
Ah! Altın bir toka gömülü kara!

Okuduğu bu satırlar yine Baoyu'ye çok esrarengiz geldi. Periyeye soracaktı ama onun, ölümsüz dünyasının sırlarını ifşaatmek istemeyeceğini biliyordu. Defteri elinden bırakmak niyetinde olsa da bunu yapamadı. Sonraki sayfaları okumaya devam ederken, ucunda bir ağaç kavunu asılı olan bir yay resmi gördü. Şu şiir yazılıydı:

Hayatın zorlu okulunda yirmi yıl doldu mu,
Nar zamanı saray salonlarına yerleşecek!
Hiç üç bahar senin ilk baharınla bir olur mu?
Ne zaman ki kaplan tavşanla karşılaşacak,
Bu büyük ömür rüyası sonlanacak.

Bir sonraki sayfada uçurtma uçuran iki kişinin resmi vardı; deniz üzerindeki büyük bir teknede de bir kız oturuyor, ellerini yüzüne kapatmış ağlıyordu. Onun yanında da şu satırlar yazılıyordu:

Zekâ ve asil bir yürekle kutsandı,
Ama şansını yakalamak için çok geç kaldı.
Parlak bir günde gözünde yaşlarla,
Akıp giden nehri seyre daldı.
Bin rüzgâr esse de doğuda,
Evi rüyasında bile çok uzakta.

Arkasından sürüklenen bulutların ve akan suların resmiyle şu dizeler geliyordu:

Zenginlik ve rütbenin var mı önemi?
Kundaktaki bir yetim yapayalnız değil mi?
Erken batan güneşe yas tutar, gün gelir.
Xiang Nehri kurur, Chu bulutları sürüklenir!

Bir sonraki resimde çok güzel bir yeşim taşı çamura düşmüştü.
Şu dizeler vardı:

İffettir dileği,
İnzivadır isteği;
Yazık! Olsa da altın ve yeşim gibi,
Sonunda yeridir çamurun dibi.

Sonra güzel bir kızı parçalamak üzere kovalayan vahşi bir kurt resmi vardı. Dizeler şöyleydi:

Bir fabldaki gibi gaddar kurtla evlenir,
Onun arzusu acımasızca kızı yemektir.
Belki altın çardaktaki narin bir çiçektir,
Ama haşin bir uyanış onu beklemektedir.

Bunun hemen altında, eski bir tapınakta yalnız başına oturmuş Buda'nın vecizelerini okuyan bir kız resmi vardı. Şunlar yazıyordu:

Baharın geçiciliğini fark ettiğinde,
Bürünür simsiyah rahibe kılığına.
Yazık, bu zengin evin soylu kızına,

Yapayalnız uyur mabedin loş ışığında!

Ardından bir buzdağının üzerine tünemiş dişi bir
Zümrüdüanka kuşu geldi, altında da şu yazıyordu:

Kötü günlerde bu Anka belirir,
Yetenek ve hünerini herkes beğenir;
Önce boyun eğer, emreder sonra ve azledilir,
Gözyaşlarıyla Jinling'e gönderilir.

Bundan sonra ıssız bir köydeki kasvetli bir kulübede, ip eğiren
güzel bir kız resmi vardı. Yazısı şöyleydi:

Talih kaşlarını çatınca asaletin anlamı olmaz;
Bir ev yıkılmaya görsün akrabalık da kalmaz.
Gülünce şans Liu nineye,
Gelir kurtuluş dertli ömrüne.

Bu satırların arkasından, bir orkide saksısının yanında şık
kıyafetler içinde güzel bir kız resmi geliyordu. Bu resme şu
dizeler eklenmişti:

Erik meyvesini sonra verir diğerlerinden,
Kim daha güzel açar bir saksı orkideden?
Kıskanılır tabii, saflığı suyla yarışırken,
Boşuna uğraşır dedikoduya gayret eden!

Daha sonraki resimde, yüksek bir binanın üst katında güzel

bir kız, kendisini kirişe asmış intihar ediyordu. Dizeler şöyle diyordu:

Deniz gibi, gök gibi sınırsız aşk hayaldir,
Âşığın âşığa kavuşması ahlaksızlık getirir.
Bütün kötülükler Rong Konağı'ndan mı gelir?
Asıl felaketin kaynağı Ning ailesidir.

Baoyu okumaya devam edecekti ama peri onun ne kadar akıllı ve keskin zekâlı olduğunu bildiğinden, semavi sırların sızdırılması konusunda sorumlu tutulmaktan korkarak elindeki defteri çekip aldı ve gülerek, “Bu aptal bilmecelemlerle kafanı karıştırmak yerine neden benimle gelip muhteşem manzaranın tadını çıkarmıyorsun?” dedi.

Baoyu sersemlemiş bir hâlde kayıtları bir yana bıraktı, perinin peşine takılıp arka taraflara doğru ilerledi. İnci kapı örtüleri, işlemeli perdeler, boyalı sütunlar ve oymalı kirişlerden geçtiler. Görkemle ışıldayan bu kırmızı odaları, altın süslemeli zeminleri, kar gibi parlak pencereleri, değerli taşlardan yapılmış sarayları ifade etmeye kelimeler yetersiz kalırdı; hele o nefis peri diyardı çiçekleri, nadir bitkiler ve güzel kokulu otlar. Gerçekten cennet gibi bir yerdi.

Baoyu bu muhteşem şeylere doya doya bakarken peri, “Hemen buraya gelip onur konuğumuzu selamlayın!” diye bağırdı, gülerek.

Bu sözler üzerine, lotusa benzer kolları yanlarından sarkan, tüylü giysileri uçuşan, bahar çiçekleri gibi güzel, sonbahar

mehtabı gibi büyüleyici periler çıkageldiler. Baoyu'yü görür görmez hepsi bir ağızdan Uyarıcı Görüntü Perisi'ne çıkıştılar.

“Demek onur konuğumuz bu! Neden onu selamlamak için acele edelim ki? Sen bize bugün, tam bu saatte sevgili Kırmızı İnci'nin ruhunun tekrar bizi ziyarete geleceğini söylemiştin. Onca zamandır bunu bekliyorduk. Neden onun yerine tertemiz ve lekesiz kızların diyarını kirletsin diye bu pis yaratığı getirdin?”

Baoyu bu sözler karşısında afalladı ve kendisini pis ve iğrenç hissederek yerin dibine girmek istedi. Uyarıcı Görüntü Perisi hemen onun elinden tutup, gülümseyerek genç kardeşlerine döndü.

“Size neden planda değişiklik yaptığımı açıklayayım.” dedi. “Bugün Kırmızı İnci'yi almak için Rong Konağı'na gitmek üzere yola koyuldum ama Ning Konağı'nın yanından geçerken Ningguo ve Rongguo düklerinin ruhlarına rastladım. ‘Bu hanedanlığın kuruluşundan beri, ailemiz yıllarca süren liyakat ve şöhrete nail oluyor, zenginlik ve şeref kuşaktan kuşağa naklediliyor. Ama yüzyıl aradan sonra bu cömert şansımız, bir daha geri getirilemeyecek şekilde sona erdi. Ne kadar çok oğlumuz ve torunumuz olsa da içlerinde aile varlığımızı sürdürebilecek tek bir kişi var, o da torunumuzun çocuğu Baoyu. Dikbaşı ve huysuz bir mizaca sahip olsa da akıllı ve zeki olduğundan umutlarımızı ona bağladık. Ama ne yazık ki ailemizin iyi şansı tamamen bittiğinden, ona doğru yolu gösterecek kimsemiz yok! Hiç beklenmedik bir anda karşılaşmamız ne büyük bir şans! Onu aşırı arzulara ve

şehvet duygularına aptalca kapılmaması konusunda uyarmanı diliyoruz, belki böylelikle tatlı sözleriyle onu cezbedecek kızların tuzaklarından kaçınıp doğru yola girebilir. O zaman biz iki kardeş çok mutlu olacağız.’ dediler bana.”

“Merhamet duygularımı kabartan bu ricalarını anlayışla karşıladım ve onu buraya getirdim. Öncelikle kendi sülalesinden, üç sınıfa ait kızların kayıtlarını dikkatle okumasını istedim ama bunların anlamını kavrayamadığından, yeme içme, şarkı ve dans gibi dünyevi zevklerin imgelerini tatsın diye onu alıp buraya geldim, böylelikle belki ileride gerçeğin farkına varır.”

Bu sözlerden sonra Baoyu'yü elinden tutup içeri götürdü. Havada hafif bir koku vardı ama ne kokusu olduğunu anlayamayıp periye sordu.

“Bu koku senin dünyanda bulunmaz, onun için tanıyamadın.” dedi peri, alaycı bir gülüşle. “Ünlü dağlarda ve muhteşem kırlarda bulunan çok nadir bitkilerin ilk filizlerinden yapılıyor ve cennetin mücevherli koruluklarında yetişen, inci dolu ağaçların reçinesiyle karıştırılıyor. Adı da Birçok Kokunun Özü.”

Baoyu duydukları karşısında hayretler içinde kaldı. Bütün grup yerlerine oturdu ve genç kızlar mis kokulu, enfes lezzette ve ferahlatıcı bir çay ikram ettiler.

“Bu çayın adı ne?” diye sordu Baoyu.

“Bu çay, İlkbahar Uyanışı Dağı’nda bulunan Yayılan Koku Mağarası’nda yetişiyor.” diye cevap verdi peri. “Peri çiçekleri ve ulvi yaprakların çiyiyle demleniyor, adı da Bir Mağaradaki Bin Kırmızı Çiçek.”

Baoyu başını sallayarak çaya övgüler yağdırdı. Odada etrafına bakınırken, gövdeleri yeşimden lavtalar, nadir bulunan mücevher kakmalı bronz dingler, eski tablolar, yeni şiir kitapları gördü. Ama onu en çok memnun eden pencere pervazında gördüğü, bir kadın makyajından kalan ruj lekeli pamuk parçaları ve pudra kalıntılarıydı. Duvarda asılı olan panoda şu dizeler yazılıydı:

Bir geri çekilmedir manevi ve münzevi,
Tatlı bir özlem dünyasıdır semavi.

İncelemeleri tamamlayıp gördüğü her şeye hayranlık duyan Baoyu perilerin isimlerini sordu. Birisinin adı Şehvetli Rüyalar Perisi, bir diğèrininki Tutkunun Yüce Hâkimi, bir başkasınıninki Hüzün Getiren Altın Kız ve dördüncününki de Bulaşıcı Nefret Azizesi'ydi. Ötekilerin isimleri de aynı şekilde tuhaftı.

Kısa bir süre sonra küçücük genç kızlar içeriye masa ve sandalyeler getirip şarap ve atıştırmalık yiyecekler hazırladılar. Kristal kadehlerden leziz şaraplar taşıyordu, amber bardaklar inci rengindeki sert içkiyle ağızlarına kadar doluydu. Ziyafetin zenginliği konusunda başka ayrıntıya gerek yok. Baoyu yine şaraba bu alışılmadık saf aromayı neyin verdiğini sormadan duramadı.

“Bu şarap, yüzlerce çiçeğin taç yaprakları ve on bin ağacın özsuyu, Tekboynuz'un²³ kemik iliğiyle karıştırılıp Zümrüdüanka

²³ Mitolojik tek boynuzlu at. Kafasının ortasında düz bir boynuzu vardır. Saf ve masum olduğuna, kanı içildiğinde insanı ölümsüz yaptığına, bu yüzden de öldürmesinin lanet getireceğine inanılan efsanevi bir hayvandır. (ç.n.)

kuşunun sütüyle mayalanarak yapılıyor. Bu nedenle ona Bir Kadehte On Bin Lezzet adını verdik.” dedi peri.

Baoyu övgüler yağdırdığı şarabını yudumlarken on iki dansçı kız ileri atılıp, hangi şarkıyı söyleyeceklerini sordular.

“*Kızıl Odanın Rüyası* adındaki yeni bestelenmiş on iki şarkıyı söyleyin.” diye önerdi peri.

Dansçılar kabul ettiler ve sandal ağacından kastanyetlerini hafifçe vurup gümüş lirlerinin tellerini yumuşakça çekerek şarkıya başladılar.

Dünya kaostan ilk çıktığında...

Tam o anda peri araya girip Baoyu’ye, “Bu şarkı, dikkat çekici olayları kuşaktan kuşağa aktarmak amacıyla tozlu dünyada bestelenen ve içinde âlimlerin, kızların, yaşlı erkek ve kadınların ve budalaların yer aldığı, kuzey ve güneyin dokuz melodisinin olduğu, romantik şarkılara benzemez. Bizim şarkılarımız bir kişi ya da olay üzerine irticalen bir ağıttır ve rüzgârın ya da telli çalgıların sesine kolaylıkla uyum gösterirler ve onların özünü bilmeyen hiç kimse içindeki ince nitelikleri takdir edemez. Senin de anlamını gerçekten kavrayabileceğinden şüpheliyim. Önce metni okuyup sonra şarkıyı dinlemezsen, sana sanki bal mumu çiğniyormuşsun gibi lezzetsiz gelecek.” dedi.

Böyle söyledikten sonra genç bir kıza dönüp, *Altın Günlerin Rüyası* şarkılarının sözlerini getirmesini emretti. Metni aldıktan sonra Baoyu, şarkıyı dinlerken gözleriyle yazıları takip etmeye başladı.

GİRİŞ

ALTIN GÜNLERİN RÜYASI

Dünya kaostan ilk çıktığında,
Aşkın tohumlarını kim ekti, söyle bana.
Esinti ve ay ışığının güçlü tutkusu oluşturdu onu.
Bu tatlı özlem dünyasında,
Sıkıntılı bir günde, yapayalnız bir anda,
Aptal yüreğimi ederim ifşa,
Kızıl Odanın Rüyası şarkısıyla,
Kayıp aşklarına duyduğum acıyı koyarım ortaya.

BİRİNCİ ŞARKI

YANLIŞ EVLİLİK

Varsın yakıştırsın onlar birbirlerine
Altın ile yeşim taşını;
Ben hâlâ hatırlarım çiçekle taş arasındaki o eski andı.

Kristal karın saf ve soğuk güzelliğine,
Gözlerim boşu boşuna baktı.
Nasıl unuturum dünyadan çekip giden,
Ormandaki yapayalnız periyi?
Bilirim tabii,
Her iyide bir kusur olabildiğini!
Avutamaz asla hüznü zihnimi,
Bu kadar nazık, bu kadar iyi bir eş dahi.

İKİNCİ ŞARKI

BOŞA ÇIKAN UMUT

Periler diyarının ölümsüz çiçeğidir biri,
Güzel bir yeşim taşıdır, lekesiz, diğeri, Eğer yazgılı değilse
birliktelikleri,
Nedendir bu hayatta tesadüf etmeleri?
Madem yazgılıydı beraberlikleri,
Neden bir sonuca varmaz sevgileri?
Boşuna ah edip durur yalnızken biri,
Beyhude özlem duyar diğeri;
Biri tıpkı suya yansıyan ay gibi,
Aynadaki çiçeğe benzer öteki.
Ne kadar gözyaşı taşıyabilir zavallı gözleri?
Sonbahardan kışa, bahardan yaza dek akabilir mi?

Baoyu bu bağlantısız ve esrarlı şarkılarda bir güzellik bulamadı ama dokunaklı melodisi ruhunu mest etti. Bu yüzden anlamını araştırmaya ya da şarkıların nereden geldiğini sormaya hiç yeltenmeden, hüznünü dağıtmak için bir süre dinlemeye devam etti. Şarkıcılar söylemeye devam ettiler.

ÜÇÜNCÜ ŞARKI

GEÇİCİ ÖMÜR

Şan şeref doruktayken çok sevinir,
Lanet ölüm işte o zaman gelir;
Dehşet içinde açılarak gözleri,
Can verirken ardında bırakır her şeyi.
Uzaktadır burnunda tüten memleketi,
Rüyasında anne ve babasına der ki:
“Yavrunuz ölümün kollarına gitti;
Ah ailem, siz de göze almayın riski,
Hemen bir yol bulun kaçmak için geri.”

DÖRDÜNCÜ ŞARKI

SEVDİKLERİNDEN AYRILIŞ

Rüzgârda, yağmurda kilometrelerce sürmelidir teknesini,
Eviyle, ailesiyle koparıp ayırır kendisini;
Ama düşünür, kalan yıllarında hasret yaşları dökceğini;
“Sakın düşünmeyin yavrunuz için acı çekmeyi.
İyi ve kötü şans alına yazılıdır eskiden beri,
Ayrılıklar ve birleşmeler yazılmamış olabilir mi?
Uzak düşmüş olsak da birbirimizden şimdi,
Yine de yaşamalıyız mutlu ve neşeli.
Değersiz kızınız evden gitti,
Artık onun için üzülmekten durun geri!”

BEŞİNCİ ŞARKI

SEVİNÇ İÇİNDEKİ HÜZÜN

Ailesi öldüğünde daha beşikteydi,

Varlık içinde olsa da onu kim sevecekti?
Çok cesur ve açık yürekli doğdu neyse ki
Kalbinde gizli duygular besleyecekti.
Sanki rüzgârın ve ay ışığının yıkadığı kristal bir evdi,
Yetenekli ve yakışıklı bir kocayla evlendi.
Onunla uzun yıllar yaşayabilirdi,
Acı çocukluk anılarını silerdi!
Ah, dağıldı bulutlar Gaotang üzerindeki,
Xiang Nehri'nin suları kurudu ne yazık ki!
Ölümlü insanın budur kaçınılmaz kaderi,
Boşu boşuna dövünmemeli.

ALTINCI ŞARKI

DÜNYA İLE KAVGALI

Doğuştan bir orkide gibi çekici,
Hünerleriyle âdeta bir peri,
O kadar tuhaftır ki az bulunur benzeri.
İğrençtir onun için zengin yiyecekleri,
Aşâğılık bulur şatafatlı giysileri.
Ama dünya kıskanır asili,
Ve küçümser aşırı iffeti!
Solgun ışığında tapınağın ömrü solup gidecekti,
Tadılmadan bitecekti ilkbaharın tüm lezzeti.

Senin sonun da bayağı, kirli ve dünyevi,
Tıpkı çamura düşen lekesiz bir yeşim taşı gibi.
Boşuna vah ederler onun için soylu evlerin gençleri.

YEDİNCİ ŞARKI

DÜŞMANLARIN EVLİLİĞİ

İnsani duygulardan yoksun, bir Zhongshan kurdu,
Geçmiş günlere minnet duymak umuru mu?
Kibir, savurganlık, sefahat peşinde bütün ruhu.
Önemsemez bir ailenin kızını, o ki öylesine kibar ve soylu;
Çiğner ayağının altında onların değerli yavrusunu.
Ah yazık! Bir yıla kalmaz solup gider kızcağızın tatlı ruhu!

SEKİZİNCİ ŞARKI

BAHARIN GEÇİCİLİĞİ

Ne zaman ki üç baharı hafife alır,

Şeftalinin kızılının, söğüdün yeşilinin ne önemi kalır?
Gençliğin görkem ateşini söndürüp göklerin huzurundan
hoşlanır.

Belki gökte şeftaliler coşar, azıtır,
Badem çiçekleri bulutlarda kaynaşır,
Peki, hangi çiçek sonbaharı sağ salim atlatır?
Bak kavaklar arasında yas tutanlar yakınır,
Yeşil akçağaçlar altında ruhlar sızlanır,
Mezarlarındaki yabani otlar ufka kadar uzanır.
Bugün insanın yükü fakirlikse, yarın bambaşkadır,
Baharda açmak, güzün solmak çiçeklerin yazgısıdır.
Doğumun kapısından, ölümün ziyaretinden kim kaçınır?
Cennette değerli bir ağaç olduğu sanılır,
Üzerinde ölümsüzlük meyvelerini taşır.

DOKUZUNCU ŞARKI

AKILLILIĞI FELAKETİNİ GETİRİR

Her şeyin sırrını çözmekte çok fazla akıllı,
Ama ne fayda, getirir kendi mahvını.
Yaşarken kalbi paramparça kırıldı,
Öldükten sonra boşa gider kurnazlığı.
Bir zaman zengin olan evin yıkımı,
Saçar etrafa tüm fertlerini ayrı ayrı.

Boşunaydı yarım ömür süren kaygıları,
Rahatsız edici rüya gibiydi görülen gece yarısı.
Âdeta koca bir konağın birdenbire yıkılması,
Ya da yanıp tükenen bir lambanın çırpınması,
Mutluluğun kederle sonuçlanması,
Fâni dünyada hiçbir şey kesin değildir, ne acı!

ONUNCU ŞARKI

UFAK BİR İYİLİK

Bazı iyilikler kalıcıdır,
Bazı iyilikler kalıcıdır!
Tesadüfen bir iyilikseverle karşılaşır;
Annesinin bir sevap işlemesi ne şanstır.
İnsanın garibi kurtarması, fakire yardımı esastır.
Zalim akrabadan kendini sakınmalıdır,
Çünkü o çıkar peşinde koşandır.
Yıldızların çok yukarısında biri,
Hesap yapar, seyredip her şeyi.

ON BİRİNCİ ŞARKI

İHTİŞAM GEÇ GELİR

Sevgi sadece aynada bir yansımadır,
Ün ve rütbe çabucak geçen bir rüyadır,
Gençlik ve güzellik nasıl da hızla kaybolur.
Gelin yatağının zevkleri de hemen yok olur.
İşlemelidir kaftanın, tacın inci kakmadır,
Sanma ki bunlar ölümü uzaklaştırır.
Yaşlılıkta insan yokluktan uzak olmak ister,
Gerçek kutsanma kucığındaki çocuğa bağlıdır.
Gururla dimdiktir, başındaki resmî bir taçtır,
Göğsündeki altın erkân nişanı parlaktır.
Bir insan belki yücedir, huşu uyandırır,
Ama ölüme giden kasvetli yol yakındır.
Tarihin şanlı dediklerinden geriye ne kalır?
Sadece saygı duyacağımız boş adlardır.

ON İKİNCİ ŞARKI

İYİ ŞEYLERİN DE BİR SONU VARDIR

Bahar biterken boyalı kırışlerden kokulu toz dökölür,
Doğuştan tutkuludur, güzel yüzü ay gibi görünür,
Sebep olduğu şey ailesinin çöküşüdür.
Jing ile başlar aile varlığındaki gerileme,
Ning'e atfedilir aile işlerindeki küçölme.
Şehvet aşkıdır bütün günahlarına gerekçe.

SON SÖZ

KUŞLAR ORMANA UÇARLAR

Makam sahiplerinin mal varlığı azalır,
Zengin ve soyluların serveti harcanır.
İyilik yapanlar ölümün pençesinden kurtulur,
Zalimlerle bir gün cezasını bulur.
Can alanlar can vererek öderler,

Gözyaşı borçlananlar da gözyaşı dökerler.
Başkasına karşı suçlara ağır ceza verilir,
Ayrılıklar ve kavuşmalar yazgıyla belirlenir.
Zamansız ölümün nedenini geçmiş yaşamda ara,
Şanslıdır mevki ve servet keyfi süren yaşlılıkta,
Dünyayı anlayanlar ondan kaçarlar,
Hiç uğruna ölürlər, aptal âşıklar.
Ormana döner karınları doyan kuşlar,
Arkalarında ıssız bir boşluk bırakırlar.

Genç kızlar şarkılarını bitirdikten sonra, başka bir şarkıya daha başlayacaklardı ama Uyarıcı Görüntü Perisi, Baoyu'nün ilgisinin dağıldığını görünce “Seni aptal çocuk!” diye bağırdı, içini çekerek. “Hâlâ hiçbir şey anlamadın mı?”

Baoyu perilere başka şarkı söylememelerini, şarabın etkisiyle kendisini sarhoş ve uykulu hissettiğinden, biraz uyumak istediğini söyledi.

Peri ziyafetten arta kalanların temizlenmesini emretti ve Baoyu'ye hayatında hiç görmediği kadar görkemli bir şekilde döşenmiş, hoş kokulu bir odaya kadar eşlik etti. Ama odada daha çok ilgisini uyandıran şey, içeride oturan, güzelliği ve zarafetiyle Baochai'e, çekiciliği ve narinliğiyle Daiyu'ye benzeyen kızdı. Şaşkınlık içinde düşüncelere dalmışken peri birden, “Senin tozlu dünyanda istisnasız tüm varlıklı ve saygın evlerin kadınlara ait yeşil pencereli ve süslü odaları, genç hovardalar ve hafifmeşrep kızlar yüzünden kirleniyor.” dedi. “Daha da kötüsü, eski zamanlardan bu yana sayısız rezil hovarda, şehvet

düşkünlüğünün ahlaksızlık teşkil etmediğini iddia eder, hatta şehvet aşkının ahlaksızlıkla aynı şey olmadığını kanıtlamaya çalışır. Ama bütün bu iddialar onların eksikliklerinin bahanesi, kirliliklerinin paravanıdır. Kadınların güzelliğinden etkilenmek başlı başına bir tür şehvettir, hatta arzu hissetmek daha da fazlası. Bu nedenle her tür sevgi eylemi ve iki cinsin her birlikteliği, güzellikteki tensel hazzın aşk duygusunu uyandırmasından kaynaklanır. Seni bu kadar sevmemin nedeni de ta eski zamanlardan günümüze dek bu dünyada yaşayan en şehvetli erkek olman.”

Duydukları karşısında Baoyu’nün dili tutuldu ve gülümseyerek itiraz etti.

“Yanılıyorsun, sevgili perim. Zaten annem ve babam, kitap okumak istemediğim için beni sık sık azarlarlar. Nasıl daha ileri gidip bir de ‘şehvetli’ olma riskini göze alabilirim ki? Ayrıca, ben henüz çok gencim, bu kelimenin anlamını bile doğru dürüst bilmiyorum.”

“Merak etme!” dedi peri. “Temelde her türlü şehvet aynı kapıya çıkar ama anlamları farklıdır. Örneğin, dünyada sadece fiziki güzellik, şarkılar, danslar, sonsuz eğlence ve flörtten zevk alan günahkârlar vardır. Onlar olur olmaz zamanda sevişirler ve mümkün olsa dünyadaki her güzel kız, her istediklerinde arzularını tatmin etsin diye ellerinin altında olsun isterler. Böyle biri, bedensel şehvete dalan bayağı bir yaratıktır.”

“Ama senin durumun farklı. Doğanın varlığını doldurduğu kör ve savunmasız sevgiye ‘zihinsel şehvet’ diyoruz. Bu, zihin

tarafından algılanan ama ifade edilemeyen, sezgiyle kavranan ama kelimelere dökülemeyen bir şeydir. Bu ‘zihinsel şehvet’ nedeniyle kadınlar seni nazik ve anlayışlı bir arkadaş olarak görürler ama dünyanın gözünde bu seni tuhaf ve anormal yapar. Alay ve aşagılamların hedefi olursun.”

“Bugün değerli ataların Ningguo ve Rongguo Dükleriyle karşılaşp senin hakkındaki samimi ricalarını duyunca, biz kadınların daha büyük mutluluğu için bütün dünya tarafından kınanmana izin veremezdim. Bu yüzden seni buraya getirip kutsal şarabı ikram ettim, kutsal çayı içirdim. İncelikli şarkılarla seni uyandırmaya çalıştım. Şimdi seni çocukluk adı Keqing olan genç kız kardeşim Jianmei ile eşleştireceğim. Bu akşamın en uğurlu saatinde evliliğınızı tamamına erdireceksiniz. Bu ayarlamayı yapmaktaki amacım, bu periler diyarında bile aşk bir illüzyon olduğuna göre senin tozlu ve fâni dünyanda fazlasıyla öyle olduğunu anlamanı sağlamak. Bugünden itibaren bunu bilerek gönül meselelerinden kendini kurtarıp düşünce tarzını değıştirmeni ve zihnini Konfüçyüs ve Mensiyüs’ün öğretilerine, kendini de toplumun iyileştirilmesine adanmanı içtenlikle umuyorum.”

Bunun üzerine peri ona aşk sanatının sırlarını vermeye başladı. Sonra onu nazikçe odanın içine itip kapıyı kapattı ve gitti.

Şaşkın ve sersemlemiş olan Baoyu perinin ona söylediklerini uygulamaya girişti. Kızların ve erkeklerin beraber yürüttükleri bu eylemin tahmin edilebilir aşamalarını burada anlatacak

değiliz.

Ertesi sabah, Keqing ile uzun bir süre, kulağına tatlı sözler fısıldayarak mutluluğa kilitlenip kaldı, kendisini bir türlü ondan koparamıyordu. Sonunda yürüyüş yapmak için yatak odasından el ele dışarı çıktılar.

Birdenbire kendilerini dikenli çalılar, kurt ve kaplanlarla çevrelendikleri bir yerde buldular. Önlerinde kapkara bir dere yollarını tıkiyordu. Karşıya geçecekleri bir köprü yoktu. Ne yapacaklarını bilmez bir hâlde tereddüt içindelerken peri arkalarından koşarak yetişti.

“Durun! Durun!” diye bağıırıyordu. “Çok geç olmadan geri dönün.”

Donakalan Baoyu, “Burası neresi?” diye sordu.

“Baştan Çıkarma Geçidi.” dedi peri. “Burası on bin kulaç derinliğindedir ve yüzlerce kilometre boyunca her iki yöne uzanır. Sizi karşıya geçirebilecek bir tekne de yok. Sadece dümeninde Hissiz adındaki gönüllü rahip, itme sıriğının başında da Dilsiz adındaki rahip yardımcısı olan, ahşap bir sal var. Bu iş için para almıyorlar, yalnızca kaderinde yazılı olanları karşıya geçiriyorlar. Eğer yolunuza devam edip içine düşmüş olsaydınız, o zaman büyük bir çabayla sana verdiğim öğütler boşa gitmiş olacaktı!”

Peri konuşurken Baştan Çıkarma Geçidi’nden gök gürlemesi gibi bir gürültü geldi. Bir sürü iblis ve nehir canavarı Baoyu’yü içeri çekmek için atıldı. Korkudan vücudundan yağmur gibi soğuk terler boşandı.

“Keqing! Beni kurtar!” diye bağırdı, dehşet içinde.

Xichun diğer hizmetçilerle beraber korkuyla içeri dalıp onu kollarına aldı.

“Korkma, Baoyu! Biz buradayız!” dedi.

Ama dışarıdaki verandada Qin Keqing hizmetçilere, kedi ve köpeklerin kavgaya etmelerine engel olmalarını söylerken, Baoyu’nün uykusunda kendisine seslendiğini duymuştu.

“Buradaki hiç kimse benim çocukluk adımlarını bilmez.” diye düşündü şaşkınlık içinde. “O nereden öğrenmiş olabilir?”

Gizli bir rüyada tuhaf karşılaşmalar olur,
Çünkü o tüm zamanların en tutkulu âşığıdır.

Sorusunun cevabını bulamadıysanız bir sonraki bölümü okumalısınız.

6. BÖLÜM

*Baoyu aşk sanatında ilk deneyimini yaşar.
Liu nine Rong Konağı'na ilk ziyaretini gerçekleştirir.
İçerik:*

*Bir gün zengin evinin kapısını çalar,
Zenginler ihtiyaçlarından söz ederler;
Onların ödüllü bin parça altın değerlidir,
Onun verebileceğinden fazlasıdır.*

Qin Keqing, Baoyu'nün rüyasında kendisine çocukluk ismiyle seslenmesine çok şaşırdı ama bu meselenin üzerine gitmedi. O merakla orada dururken, hâlâ rüyasının etkisinde olan ve henüz tam olarak kendisine gelemeyen Baoyu yataktan kalkıp gerindi. Hizmetçiler hemen ona longan²⁴ suyu getirdiler, birkaç yudum içtikten sonra Xiren'in yardımıyla kıyafetini değiştirmeye başladı. Kız pantolonunu ilikleme için uzanınca Baoyu'nün uyluğuna değdi. Soğuk ve yapış yapış olduğunu görünce dehşet içinde gerileyerek ne olduğunu sordu. Kıpırmızı kesilen Baoyu cevap vermeyip kızın elini sımsıkı kavradı.

Xiren çok akıllı bir kızdı ve Baoyu'den bir iki yaş daha büyük olduğundan hayatın gerçeklerini kavramaya başlamıştı. Baoyu'nün içinde bulunduğu durumdan hemen neler olduğunu

²⁴ Çin ve Güneydoğu Asya'ya özgü bir meyve ağacıdır. Meyvelerine halk arasında dragon gözü de denir. (ç.n.)

anladı. Kendisi de utançla kızarak hiçbir soru sormadan Baoyu'nün üstüne başına çekidüzen vermeye devam etti.

Sonra Büyükanne Jia ve diğerlerinin yanına gittiler. Alelacele bir şeyler yedikten sonra tekrar Baoyu'nün odasına döndüler ve diğer hizmetçiler ve dadılar yokken, Xiren değiştirmesi için Baoyu'ye temiz iç çamaşırı verdi.

“Lütfen hiç kimseye söyleme, sevgili Xiren.” diye yalvardı Baoyu, süklüm püklüm.

Kendisi de aynı şekilde rahatsızlık duyan Xiren, gülümseyerek, “Neden böyle?” diye başladı, sonra etrafına şöyle bir bakıp devam etti: “Nasıl oldu bu?”

Baoyu kıpkırmızı kesilip hiçbir şey söylemedi. Xiren merakla gözlerini ona dikip kıkırdamaya başladı. Biraz tereddütten sonra Baoyu rüyasını ayrıntısıyla kıza anlattı. Perinin onu aşk ilişkisiyle tanıştırmasına sıra geldiğinde, Xiren elleriyle yüzünü kapatıp bir kahkaha kopardı.

Uzunca bir zamandır Xiren'in zarif ve cilveli hâllerinden etkilenen Baoyu periden öğrendiklerini uygulamak için kıza baskı yaptı. Xiren, Büyükanne Jia kendisini Baoyu'ye verdiği zaman tam anlamıyla ona ait olmasını kastettiğini hissetmişti. Onu reddetmek için iyi bir nedeni olmadığından, mahcubiyetin verdiği kısa bir direnmeden sonra Baoyu'nün istediğini yapmasına izin verdi. Neyse ki yakalanmadan gizlice bu denemeyi gerçekleştirdiler. O andan sonra Baoyu, Xiren'e daha önce olduğundan çok daha özel bir ilgi göstermeye başladı, Xiren de ona çok daha büyük bir sadakatle hizmet verdi. Ama şimdilik

bu konuda bu kadarı yeterli.

Rong Konağı aşırı derecede büyük olsa da en üst seviyeden en alt seviyeye kadar herkesi sayarsak üç yüzü aşkın kişi yaşıyordu. İşleri çok fazla olmasa da yine de her gün halledilmesi gereken on ila yirmi mesele çıkıyordu ama arapsaçını çözmek bunları saymaktan çok daha kolay olurdu! O gün hangi olaydan ya da kimden başlayacağımı düşünürken, birdenbire Jia ailesiyle uzak akrabalığı olan, bir hardal tohumu kadar önemsiz, sıradan biri çok uzaklardan ziyarete gelip durumu kurtardı. Mükemmel bir başlangıç olarak önce onun ailesinden söz edeyim.

Bu aileyi ve Rong Konağı ile uzak ilişkilerini biliyor musun? Sevgili okur, eğer bunun pek de önemli bir şey olmadığını düşünüyorsan, en iyisi bu kitabı hemen elinden bırakıp daha çok seveceğin bir tanesini al. Bu anlamsız hikâyenin vakit geçirmeye yarayacağına inanıyorsan, o zaman ben, aptal Taş, sana ayrıntısıyla anlatayim.

Bu sıradan insanların soyadları Wang'dı ve buranın yerlisiydiler. Büyükbabaları başkentte çok küçük bir memurken Xifeng'ın büyükbabası, yani Wang Hanım'ın babasıyla tanışmıştı. Güçlü ve nüfuzlu olan adaşı Wanglarla akraba olma hevesiyle kendi ailesiyle onlar arasında bir bağlantı yaratıp yeğenleri olduğunu söylemişti. O dönemde sadece babalarına başkentte eşlik eden Wang Hanım ve ağabeyi, yani Xifeng'ın babası, bu uzak akrabadan haberdardı. Geri kalan Wanglar bu bağlantı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı.

Büyükbaba öldüğünde, o zamanlar çok fakir oldukları için

başkentten kendi memleketlerine taşınmak zorunda kalan bir oğul, yani Wang Cheng'ı ardında bırakmıştı. Sonraları Wang Cheng da hastalanıp ölmüş ve o da geride Gouer adında bir oğul bırakmıştı. Gouer, Liu adında bir ailenin kızıyla evlenmiş ve Baner adında bir oğlu, Qinger adında bir kızı olmuştu. Dört kişilik bu aile geçimini topraktan sağlıyordu.

Gouer gün boyu toprakla meşgul olduğundan, karısı da kuyudan su çekmek, tahıl öğütme ve benzeri çiftlik işleriyle uğraştığı için, çocuklara bakacak kimse yoktu. Bunun üzerine Gouer kayınvalidesi Liu nineyi yanlarında kalması için çağırdı.

Çok şey görüp geçirmiş olan, yaşlı dul Liu nine, kendisine bakacak bir oğlu olmadığından, geçimini iki dönümlük berbat bir topraktan sağlıyordu. Damadının davetini büyük bir memnuniyetle karşıladı ve onlara faydalı olmak için elinden geleni yaptı.

Artık sonbahar bitmiş, mevsim kışa dönüyordu. Soğuklar başlamıştı ama henüz kış için hiçbir hazırlık yapılmamıştı. Gouer dertlerini hafifletmek için birkaç kadeh içiyor, sonra da eve dönüp hırsını çilekeş karısından çıkarıyordu. Kadıncağız ona karşı çıkmaya cesaret edemiyordu ama Liu nine buna daha fazla dayanamayıp müdahale etti.

“Bu iş burnumu soktuğum için kızma, sevgili damadım. Biz köylüler ayaklarını yorganına göre uzatması gereken insanlarız. Senin asıl problemin, küçükken annenle babanın seni şımartmış olması. Şimdi bir yetişkin olduğunda da paran varken gerisini düşünmeden harcıyor, paran bitince de sorun çıkartıyorsun.

Yetişkin bir insan böyle davranır mı? Başkentin dışında, taşrada yaşıyor olabiliriz ama hâlâ İmparator'un gölgesi altındayız. Orada şehrin sokakları parayla kaplı, birilerinin gelip toplamasını bekliyor. Evi kasıp kavurmanın ne faydası var?"

"Senin için oturduğun yerden konuşması kolay." diye karşı çıktı Gouer. Ne yapmamı bekliyorsun? Gidip birini mi soyayım?"

"Senden bunu isteyen mi var?" dedi Liu nine. "Sakince kafa kafaya verip bir çare düşünemez miyiz? Paraların kendiliklerinden yuvarlanıp gelmelerini bekleyecek değiliz ya."

Gouer alaylı bir şekilde homurdandı.

"Bir çıkar yol olsaydı bunca zaman bekler miydim? Benim kiralalarıyla geçinen akrabalarım ya da mevki sahibi arkadaşlarım yok. Ne yapabilirim? Zengin akraba ve dostlarım olsaydı bile, bizim gibilere yüz vermezlerdi."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım." dedi Liu nine. "Murat insandan, takdir Tanrı'dan. Biz bir plan yapıp Tanrı'ya güvenelim, yardım edip etmemek ona kalmış. Kim bilir, belki de bize aradığımız fırsatı verir."

"Aslına bakarsan senin için bir imkân aklıma geldi. Çok eskiden Jinlingli Wanglarla bir akrabalık bağlantısı kurmuştun. Yirmi yıl önce sana hiç de kötü davranmamışlardı. O zamandan beri onlara yaklaşmamakta inat ediyorsun, artık bağları iyiden iyiye kopardınız."

"Bir keresinde kızımın onlara gittiğimizi hatırlıyorum. Ailenin ikinci kızı Bayan Wang çok eli açık, hoş ve hiç kibri

olmayan biriydi. Şimdi Rong Konağı'ndaki genç Lort Jia'nın karısı. Artık çok daha cömert olduğunu duydum, hayır işlerine düşkünmüş. Ağabeyi sınır bölgesinde bir göreve terfi etmiş. Wang Hanım'ın bizi hatırlayacağını umuyorum. Neden gidip şansını denemiyorsun? Eski günlerin hatırına belki bizim için bir şeyler yapabilir, belli mi olur? Eğer yardım edecek olursa, ondan gelecek tek bir kıl bizim gibi fakirlerin belinden kalındır.”

“Annem doğru söylüyor.” diye araya girdi kızı. “Ama bize bir baksana! Onlar gibi önemli insanların kapısına böyle nasıl gidelim? Kapılarındaki bekçilerin bizim geldiğimizi haber vereceklerini bile sanmıyorum. Kim kendini gülünç duruma düşürmek için kalkıp gider ki?”

Ama kayınvalidesinin sözleriyle Gouer'ın açgözlülüğü kabarmıştı, bu önerinin cazibesine kapılıp karısının itirazına güldü.

“Madem öyle diyorsun, anne, bu hanımefendiyi daha önce de görmüş biri olarak neden yarın kendin gidip ağzını aramıyorsun?”

“Yok canım! ‘Soylu evin eşiği denizden de derin olur.’ derler. Hem ben kimim ki? Hizmetkârlar beni tanımazlar bile, benim gitmemin bir anlamı olmaz.”

“Bu hiç sorun değil.” dedi Gouer. “Ben sana ne yapacağını söyleyeyim. Küçük Baner'ı da yanında götürürsün ve hanımefendi evlendiğinden beri hizmetinde olan kâhyanaları Zhou Rui'yi sorarsın. Onu görmeye geldiğini söylersen, bu bize bir fırsat sağlar. Bu yaşlı Zhou Rui'in babamla bazı alışverişi olmuştu ve

bir zamanlar bizimle arası gayet iyiydi.”

“Bunu ben de biliyorum. Ama onunla ilişkini keseli çok uzun zaman oldu, bunca yıl sonra beni nasıl karşılayacağını tahmin etmek zor. Sen de erkeksin ve şu hâlinle gidemezsin, kızıma gelince, onun gibi evli, genç bir kadın kendini herkese sergileyerek gezip dolaşamaz. Bense terslenmeye aldırmayacak kadar yaşlı olduğuma göre bu iş bana kalıyor. Öyle olsun bakalım. Bu ziyaretten iyi bir sonuç çıkarsa hepimizin yararına olur. Gümüşle geri gelemesem de biraz lüks yaşam görmüş olurum.”

Herkes buna güldü ve o akşam bu mesele böylece halledilmiş oldu.

Ertesi gün Liu nine şafaktan önce kalktı, yıkanıp tarandı ve Baner’ı hazırladı. Soylu ailenin hanımlarına söyleyeceklerini ezberletti. Beş altı yaşlarında bir çocuk olan Baner şehre götürüleceğini öğrenince o kadar sevindi ki kendisine söylenen her şeyi kabul etti.

Hazırlıklar tamamlanınca nine yola koyuldu, şehre varınca Rong Ning Caddesi’nin yolunu soruşturdu. Orada, tahtırevanların ve atların kalabalığından dehşete kapılarak Rong Konağı’nın giriş kapısının iki yanındaki taştan aslanlara yaklaşmaya bile cesaret edemedi. Üstüne başına çekidüzen verip Baner’a söyleyeceklerini prova ettirdikten sonra yan kapılardan birine doğru ürkekçe ilerledi. Birkaç iri kıyım, burnu havada görevli girişte oturmuş güneşleniyor, bir yandan da hararetili hararetili el kol hareketleriyle bir konuyu tartışıyor.

Liu nine yanlarına sokulup saygıyla selamladı onları.

“Merhaba, beyler.”

Adamlar bir süre yaşlı kadını tepeden tırnağa süzdükten sonra, ne istediğini sorma lütfunda bulundular.

“Evlendiğinde Wang Hanım ile beraber buraya gelen Bay Zhou’yu görmeye geldim.” dedi yaşlı Liu, gülümseyerek. “Acaba zahmet olmazsa biriniz onu çağırabilir misiniz, beyler?”

Adamlar bir süre onun bu ricasına hiç aldırmayıp sohbetlerine döndüler. Uzunca bir zaman kadını orada beklettikten sonra içlerinden biri, “Şu köşede beklersen mutlaka içeriden biri çıkıp gelecektir.” dedi.

Ama aralarındaki daha yaşlıca bir adam, “Neden onunla dalga geçip de zaman kaybettiriyorsun?” dedi. Sonra Liu nineye dönüp, “Yaşlı Zhou güneye gitti ama karısı burada. Arka tarafta oturuyor. Buradan arka sokaktaki diğer kapıya git ve orada sor onu.” diye önerdi.

Yaşlı Liu adama teşekkür ettikten sonra küçük Baner’la birlikte arka kapıya doğru yola koyuldu. Orada birkaç sokak satıcısı şekerlerini ve oyuncaklarını kapının dışına yerleştirmiş, iki düzine kadar yaygaracı çocuk da etraflarını sarmıştı. Nine bu haşarı çocuklardan birini yakalayıp yanına çekti.

“Söyle bakalım, evlat, Bayan Zhou burada mı oturuyor?” diye sordu.

“Hangi Bayan Zhou?” diye sordu çocuk, kadına küstahça bakarak. “Burada üç Bayan Zhou, iki de Büyükanne Zhou var. Ne iş yapıyor?”

“Buraya Wang Hanım ile beraber gelen Zhou Rui’in karısı.”

“Kolay o zaman. Benimle gelin.”

Kapıdan içeri süzülüp Liu nineyi arka avluya götürdü. Bir evi işaret ederek, “Şurada oturuyor.” dedi. Sonra duvarın üzerinden, “Zhou teyze! Burada seni soran yaşlı bir kadın var.” diye seslendi.

Zhou Rui’in karısı kim olduğunu görmek için apar topar dışarı çıktı, Liu nine de bağırarak ileri atıldı.

“Zhou, sevgili kardeşim! Nasılsın?”

Bayan Zhou bir süre sorgularcasına onu inceledikten sonra tanıdı.

“Liu nine! Nasılsın? Seni görmeyeli uzun yıllar oldu, az kalsın tanıyamayacaktım. İçeri buyur, otur.”

Liu nine gülerek onu takip edip, “Yüksek makamlardaki insanların hafızaları zayıftır. Bizim gibileri hatırlamanı beklemiyordum.” dedi.

İçeri girdiklerinde Bayan Zhou yardımcısına çay koymasını söyledi. Sonra küçük Baner’a bakıp “Ne kadar da büyümüş!” dedi. Son görüşmelerinden beri neler olduğuna dair biraz sohbetten sonra yaşlı Liu’ya ziyaretinin nedenini sordu.

“Buradan mı geçiyordun, yoksa belli bir niyetle mi geldin?”

“Tabii öncelikle seni görmeye geldim, kardeşim.” diye cevap verdi yaşlı Liu, yalandan. “Aynı zamanda hanımefendinin de hatırını sorup saygılarımızı sunmayı umuyoruz. Bizi ona götürürsen çok iyi olur. Ama bu mümkün değilse, belki sen ona saygılarımızı iletirsin.”

Bayan Zhou, yaşlı Liu’nun sesinin tonundan ziyaretinin asıl

nedenini tahmin etti ama geçmiş yıllarda Gouer'ın babası ihtilaflı bir arazinin satın alınmasında kocasına çok yardımcı olduğu için büyükannenin bu ricasını geri çeviremezdi. Hem zaten Jia ailesinde ne kadar önemli biri olduğunu göstermeye de can atıyordu; dolayısıyla olumlu cevap verdi.

“Hiç merak etme, büyükanne.” dedi, gülümseyerek. “Bu kadar uzun bir hac yolculuğu yaptığına göre elbette gerçek Buda'yı görmene yardımcı olurum! Aslına bakarsan ziyaretçileri bildirmek benim görevim değil. Burada hepimizin farklı işleri var. Örneğin, kocam baharda ve güzün kiralari toplar, bunun dışındaki zamanlarda da genç beyefendilere ziyaretlerinde eşlik eder. Tüm yaptığı bu kadardır. Benim işim de hanımefendilere ve küçük hanımlara gezintilerinde refakat etmektir. Ama sen hanımefendinin bir yakını olduğuna ve yardım için bana güvenip geldiğine göre bir istisna yaparak mesajını ileteceğim.”

“Ama bir şey daha var. Sen bilmiyorsun, son beş yılda burada bazı şeyler değişti. Son zamanlarda Wang Hanım işlerin idaresini ikinci efendi Lian'in karısına bıraktı. Onun kim olduğunu biliyor musun? Hanımefendinin ağabeyinin kızı Wang Xifeng. Biliyorsun onu çocukken Feng diye çağırırdık.”

“Gerçekten mi?” diye bağırdı Liu nine. “Ne kadar ilginç değil mi? Yıllar önce onun için söylediklerim gerçek olmuş. Bu durumda onu da bugün görmek isterim.”

“Tabii ki. Zaten bugünlerde ziyaretçileri o ağırlıyor. Hanımımı göremesen de onu görürsün, böylelikle onca yolu boşa gelmemiş olursun.”

“Yardımanın için çok teşekkür ederim, kardeşim.”

“Öyle söyleme. Bilirsin eskiler, ‘Başkalarına yapılan iyilik, kendine yapılmış demektir.’ derler. Yapacağım tek şey birkaç kelime söylemek. Hiç sorun değil.”

Bunu dedikten sonra küçük hizmetçisini yemek servisinin yapılıp yapılmadığını öğrensin diye Büyük Hanımefendi Jia’nın dairesine gönderdi. Kız onun talimatı üzerine hemen çıktı ve iki kadın sohbetlerine devam etti.

“Bu Bayan Feng yirmiden büyük değildir. Çok becerikli bir kadın olmalı. Böyle büyük bir evi idare edebildiğine göre.” dedi Liu nene.

“Ah, büyükanne, hiç bilmiyorsun. Çok genç olabilir ama konu iş yapmaya gelince tanıdığım herkesten çok daha iyi. Çok da güzel genç bir hanım oldu. Zeki kelimesi onun için yetersiz kalır. Konuşma konusunda on dilbaz adamı geride bırakır. Kendi gözleriyle görünce ne demek istediğimi anlayacaksın. Tek kusuru var, astlarına karşı çok sert.”

Tam o anda hizmetçi kız geri döndü.

“Yaşlı hanımefendi yemeğini yemiş. Bayan Lian de Wang Hanım’ın yanında.” diye bilgi verdi.

Bayan Zhou hemen ayağa fırladı ve büyükanneyi de acele etmeye zorladı.

“Haydi! Oradan çıkınca yemeğini yerken birkaç dakika müsait olacak. O zaman onu yakalamaya çalışalım. Bir dakika olsun geç kalırsak, iş için bir kalabalık yanına doluşuverir, içeri giremeyiz bile. Ve öğleden sonra şekerlemesi için gittiği zaman

artık onu görme şansımız kalmaz.”

İkisi de sedirden kalkıp üstlerine çekidüzen verdiler. Torununa son dakika talimatları verdikten sonra Liu nine, Jia Lian’in dairesine giden kıvrımlı yollardan Bayan Zhou’yu takip etti. Daireye gelmeden Bayan Zhou onları üstü kapalı bir geçitte bekleterek kendisi yoluna devam etti, ruh perdesinden²⁵ dönüp avlunun kapısından girdi. Wang Xifeng’ın henüz çıkmadığından emin olunca, Xifeng’ın çok güvendiği oda hizmetçisi Pinger’ı bulup ona Liu ninenin hikâyesini baştan sona anlattı.

“Onca yolu genç hanıma saygılarını sunmak için gelmiş. Eski günlerde hanımefendi onu sık sık görürdü, şimdi de kabul edeceğinden eminim. Onun için getirdim. Hanımın geldiğinde ona bütün hikâyeyi anlatırım. Bu işe bulaştığım için beni suçlamayacağını umuyorum.” dedi.

Pinger onları içeri davet etti, bunun üzerine Bayan Zhou Büyükanne ile torununu almaya gitti. Ana kabul odasının merdivenlerini çıkarlarken genç bir hizmetçi girmeleri için kırmızı kapı perdesini kaldırdı. Hoş bir parfüm kokusu karşıladı onları. Liu nine bir an sanki bedeni cennete taşınyormuş gibi hissetti. Odayı dolduran parlak ve ıslıl ıslıl şeylerden gözleri kamaştı. Bir süre şaşkınlıktan konuşamayıp sadece başını salladı, sonra hayranlık nidalarıyla Buda’yı andı.

Parıldayan kabul odasından doğu taraftaki odaya geçtiler,

²⁵ Geleneksel Çin mimarisinde bir giriş kapısını korumak için ruh duvarı veya ekran duvarı olarak da adlandırılan bir ruh perdesi kullanılır. Ruh perdeleri korudukları kapının dışına veya içine yerleştirilebilir. (ç.n.)

orası Jia Lian'ın kızının yatak odasıydı. Sobalı sedirin yanında duran Pinger araştıran gözlerle büyükanneyi inceledikten sonra kısaca hatırını sorup buyur etti.

Liu nine Pinger'nın ipek elbisesine, saçlarındaki altın ve gümüş süslemelere ve bir çiçek kadar güzel yüzüne bakınca onu, kendisine çok anlatılan Wang Xifeng ile karıştırdı ve tam hanımefendi diyerek selamlamak üzereyken Bayan Zhou onu Bayan Pinger olarak tanıttı. Daha sonra Pinger ile Bayan Zhou'nun birbirlerinin dengiymiş gibi konuşma tarzlarından kızın en gözde hizmetçilerden biri olduğunu anladı.

Liu nine ve Baner'a sobalı sedir üzerinde yer gösterildi, Pinger ve Bayan Zhou da öbür ucuna oturdular. Hizmetçiler çay servisi yaptılar. Liu nine çayını yudumlarken tak, tak, tak diye un eleme makinesinin sesini duydu. Nereden geldiğini görmek için etrafa bakınmadan edemedi. O anda odanın içindeki sütunlardan birine sabitlenmiş kutu şeklindeki aleti gördü, altından sarkan kantarınkilere benzer ağırlıklar hiç durmadan bir ileri bir geri sallanıyor, belli ki sesler onlardan geliyordu.

“Bu da nesi?” diye sordu, merakla. “Ne işe yarıyor?”

O tuhaf kutuyu incelerken, birdenbire sekiz dokuz kere tekrarlanan, bronz ya da bakır bir çan gibi yüksek bir dong sesi yaşlı kadını irkiltti, neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı. Tam nine bunun ne olduğunu soracaktı ki evdeki bütün hizmetçiler bağırarak koşuşturmaya başladılar.

“Hanımefendi geliyor!”

Pinger ve Bayan Zhou hemen ayağa fırladılar.

“Sen burada kal, nine.” dediler. “Onu görme zamanın geldiğinde seni alacağız.”

Diğer hizmetçilerle beraber hanımlarını karşılamaya gittiler.

Nine sabırsızlık içinde sessizce çağrılmayı beklemeye başladı. Uzakta kahkaha sesleri çınlıyordu, ardından kabul odasından bitişiğindeki odaya geçen on on beş kadar hizmetçinin elbiselerinin hışırtısı duyuldu. Sonra ellerinde büyükçe, kırmızı, cilalı bir kutu taşıyan üç dört kız büyükannenin çağrılmayı beklediği odanın yakınına gelip durdular. Uzaktaki bir odadan, “Yemek servisi, lütfen!” sesi gelince, masa başındaki birkaçı hariç bütün kızlar gittiler. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra iki kadın alçak bir masa getirip sedirin üzerine koydu. Masanın üzerinde her türlü et ve balıkla dolu, pek el değmemiş tabaklar vardı. Bunları gören Baner et için bir yaygara kopardı ama büyükanne bir tokat patlatarak onu susturdu.

O anda Bayan Zhou gülerek gelip onları çağırdı. Liu nine hemen torununu sedirden kaldırıp kabul odasına doğru ilerledi; orada Bayan Zhou ile bir şeyler fısıldaştıktan sonra yana, Xifeng’ın odasına geçtiler.

Koyu kırmızı, desenli bir perde giriş kapısının pirinç kancalarında asılıydı. İçeride, güney duvarındaki pencerenin altında koyu kırmızı bir halıyla kaplı sobalı sedir vardı. Sedirin doğu tarafında, her ikisi de altın işlemeli bir arkalık ve sırt yastığı ahşap duvara dayanmıştı, yanında da ortası altın ışıltılı saten bir minder duruyordu. Onların hemen yanında gümüş bir tükürük hokkası vardı.

Wang Xifeng evde kullandığı siyah samur bir şapka takmıştı, inci işlemeli bir bant şapkayı sarıyordu. Kenarları samur kürkü çevrili, koyu kırmızı ithal krepten eteği olan, şeftali kırmızısı, çiçekli bir elbise giymiş, omuzlarına arduvaz mavisi ipekten, kısa bir pelerin almıştı. Göz kamaştırıcı ruju ve pudralı yüzüyle sedirin kenarında dimdik oturuyor, elindeki minicik bir maşayla el sobasının kömürünü karıştırıyordu. Pinger cilalı, küçük bir tepsideki üstü örtülü bir çay fincanıyla sedirin yanında duruyordu ama Xifeng sanki onun farkında değilmiş gibi davranıyor, başını eğmiş kömürü karıştırmaya devam ediyordu.

“Neden onları içeri almadınız?” diye sordu sonunda.

Bunu söylerken çayını almak için başını kaldırdı ve iki misafiriyle önünde duran Bayan Zhou’yu gördü. Ayağa kalkacakmış gibi kıpırdandı, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle onları selamladı ve sesini çıkarmadığı için Bayan Zhou’yu payladı. Liu nine çoktan dizüstü çökmüş, birkaç kez alnını yere değdirerek Bayan Xifeng’a saygılarını sunmuştu.

“Kaldır onu, Zhou canım!” dedi Xifeng dehşet içinde. “Böyle yapmamalı. Oturmasını söyle. Ben ne ilişkimiz olduğunu bilmeyecek kadar gencim, bu yüzden onu tanımıyorum ve nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum.”

“Bu size sözünü ettiğim yaşlı kadın, Liu nine.” dedi Bayan Zhou.

Xifeng başıyla onayladı. Liu nine sedirin kenarına oturdu, Baner da onun arkasına saklandı. Ne tehditler ne de dil dökmeler onun çıkıp teyzesini selamlamaya ikna edebildi.

“Son zamanlarda akrabalar artık bizi ziyarete gelmiyorlar.” dedi Xifeng cana yakın bir şekilde. “Herkesle yabancılaştık. Bizi tanıyan insanlar bizden sıkıldığınız için ziyaretimize gelmediğinizi söyleyecekler ama bizi tanımayan bazı kıskanç insanlar bunun bizim suçumuz olduğunu çünkü çok kibirli olduğumuzu düşünecekler.”

Nine böyle şaşırtıcı bir düşünce karşısında Buda’yı andı.

“Zor zamanlar geçiriyoruz, bu bizi birbirimizden uzak tutuyor.” dedi. “Ziyarete maddi gücümüz yetmiyor. Sizi görmeye geldiğimde bizi reddetmenizden korkuyoruz; kapınızdaki görevliler bile bizi serseri sanabilirler!”

“O nasıl söz!” diyerek güldü Xifeng. “Bizler büyükbabamızın şöhretine uygun yaşamaya çalışan fakir memurlarız. Bu ev geçmişten kalan boş bir kılıftan başka bir şey değil. Bilirsiniz, ‘İmparator’un bile fakir akrabaları vardır.’ derler. Bizde de durum fazlasıyla böyle.”

Sonra Bayan Zhou’ya dönüp Wang Hanım’a haber verip vermediğini sordu.

“Hayır, hanımefendi. Sizin talimatınızı bekliyordum.” diye cevap verdi Zhou.

“Git bir bak bakalım, o zaman. Eğer misafiri varsa boş ver. Ama müsaitse misafirlerimiz olduğunu bildir, bakalım ne diyecek.”

Bayan Zhou bu talimat üzerine dışarı çıkınca, Xifeng hizmetçilere Baner için şekerleme getirmelerini söyledi. Liu nine ile havadan sudan konuşurlarken, Pinger birkaç hizmetkârın

işleriyle ilgili rapor vermeye geldiklerini bildirdi.

“Misafirim var. Akşam gelsinler.” dedi Xifeng. “Ama işi acil olan varsa, al içeri.”

Pinger dışarı çıktı, sonra tekrar gelip “Çok önemli bir şey yokmuş, gönderdim onları.” dedi.

Tam o anda Bayan Zhou geri geldi.

“Hanımefendi bugün müsait değilmiş.” dedi. “Sizin misafirlerle ilgilenmenizi ve geldikleri için teşekkür etmenizi istedi. Eğer sadece bir ziyaretse ekleyecek bir şeyi olmadığını ama diyecekleri özel bir şey varsa size demelerini söyledi, hanımefendi.”

“Özel bir şey yok.” dedi nine. “Sadece Hanımefendi’yi ve Bayan Lian’i görmeye geldim. Akriba ziyareti.”

“Peki, o hâlde.” dedi Bayan Zhou. “Bir şey varsa ikinci hanımımıza söyleyebilirsiniz, Hanımefendi’ye söylemenizden bir farkı yok.”

Bayan Zhou bunu söylerken büyükanneye göz kırptı. Yaşlı kadın bunun manasını gayet iyi anladı ve utançla yüzü kızardı. Konuşmayacaksa ne diye gelmişti? Gururunu ayaklar altına alıp gelme nedenini açıkladı.

“Aslına bakarsanız, daha ilk karşılaşmamızda bu meseleyi açmamam lazımdı, hanımefendi. Ama onca yoldan geldiğime göre açık açık konuşsam daha iyi olacak.”

Tam o sırada dış kapıdan uşakların sesi geldi: “Doğu Konağı’ndan genç efendimiz geldi!”

El işaretiyle büyükanne'nin konuşmasını kesen Xifeng,

“Tamam. Bana söylemenize gerek yok.” dedi. Sonra, “Efendiniz Rong nerede?” diye sordu. Dışarıdan ayak sesleri geldi ve on yedi-on sekiz yaşlarında, fidan boylu, yakışıklı bir genç içeri girdi. Kürkler içindeki ince ve zarif delikanlı pahalı bir kıyafet giymiş, taşlı bir kuşak ve görkemli bir şapka takıyordu. Bu erkeğin varlığından fena hâlde çekinen Liu nine otursun mu, yoksa ayakta mı dursun bilemeyip saklanacak bir yer aradı. Xifeng onun bu rahatsızlığına güldü.

“Siz ona aldırmayın; yerinizde oturun. O benim yeğenim.” dedi.

Nine bir sağa, bir sola sallanarak sedirin ucuna ilişti.

Jia Rong yengesini selamladıktan sonra, “Babam yarın önemli bir misafir bekliyor, bizim sobalı sedirde kullanmak için Wang amcanın karısının sana verdiği cam paravanı ödünç istiyor. Hemen geri vereceğiz.” dedi.

“Çok geç kaldınız.” diye cevap verdi Xifeng. “Daha dün başka birine verdim.”

Jia Rong tatlı tatlı gülümseyerek sedirin yanında diz çöktü. “Eğer vermeyecek olursan doğru dürüst isteyemedim diye babamdan dayak yiyeceğim. Haydi ama yenge, yeğenine merhamet et!”

Xifeng alaylı alaylı güldü.

“Hepiniz bizim ailenin eşyalarının çok özel olduğunu sanıyorsunuz. Sizin de orada bir sürü şeyiniz var ama illa bizimkilere göz dikiyorsunuz.”

“Lütfen, yenge! Acı bana!” diyerek güldü Jia Rong.

“Ufacık bir kırık olursa senin derini yüzerim!”

Pinger’a üst kattaki odanın anahtarını getirmesini ve paravanı taşıyacak güvenilir hizmetkârlar bulmasını söyledi.

“Ben taşıyacak birilerini getirdim.” diye araya girdi Jia Rong, sevinçten gözleri ışıldayarak. “Dikkatli olmalarını sağlarım.” Ve hemen odadan fırlayıp çıktı.

Xifeng birden bir şey hatırlamış gibi arkasından seslendi.

Avludaki hizmetkârlar,

“Küçük bey, sizi içeri çağırıyorlar!” diye bağıldılar.

Delikanlı koşarak geri geldi, esas duruşta yengesinin talimatını bekledi, gülümseyerek. Xifeng ağır ağır çayından bir yudum aldı, kısa bir süre düşündükten sonra bir kahkaha attı.

“Neyse boş ver. Yemekten sonra yine gel. Şimdi misafirim var, sana anlatacak durumda değilim.” dedi.

Jia Rong keyifle gülümseyerek yavaş yavaş dönüp çıktı.

Bu zaman süresince kendisini toparlama fırsatı bulan Liu nine tekrar konuşmasına başladı.

“Bugün küçük yeğenini buraya getirme nedenim, evde anne ve babasının bir lokma bile yiyecekleri olmaması. Kış da geliyor, her şey daha beter olacak. Bu yüzden yeğenini senden yardım istemeye getirdim.” dedi ve Baner’ı hafifçe dürttü. “Baban buraya gelince ne söylemeni istemişti? Bizi neden gönderdi? Şeker yemen için mi?”

Xifeng yaşlı kadının ne için geldiğini anlamıştı ve söylemek istediklerini doğru dürüst ifade etmekte zorlandığını görünce zarafetle gülümsedi.

“Başka bir şey söylemene gerek yok. Anlıyorum.” dedi ve Bayan Zhou’ya dönüp, “Büyükanne bir şeyler yedi mi?” diye sordu.

“Bu sabah kalkıp hemen yola koyulduk, yemek yemeyi düşünecek zaman olmadı.” diyerek araya girdi nine.

Xifeng misafirlere yemek getirilmesini emretti. Bayan Zhou bu emri iletti ve doğu tarafındaki odaya onlar için sofraya kuruldu.

“Zhou, canım!” dedi Xifeng. “Onlara refakat edip istedikleri gibi yiyip içiyorlar mı diye kontrol eder misin? Ben eşlik edemeyeceğim.”

Bayan Zhou onları doğu odasına götürünce Xifeng onu geri çağırıp, “Burada olduklarını söylediğinde Wang Hanım ne dedi?” diye sordu.

“Esasında bu aileyle bir akrabalıkları olmadığını, yıllar önce sizin büyükbabanız ile onlarınki beraber çalışırlarken sülaleye kabul edildiklerini söyledi. Son birkaç yıldır pek ortalarda görünmüyorlarmış ama eskiden ziyarete geldiklerinde onları eli boş göndermezlermiş. Bugün de iyi niyetle ziyarete geldiklerine göre onlara iyi davranmalıymışız. Eğer istedikleri bir şey olursa, onlar için ne yapılacağının kararını size bıraktı.”

“Elbette!” dedi Xifeng, bu sözler üzerine. “Nasıl bizim sülaleden olabilirler hiç anlayamıyorum; ben haklarında hiçbir şey duymadım.”

Onlar konuşurlarken Liu nine yemeğini bitirip ağzını sapırdatarak geri geldi, yemek için teşekkür etti.

“Oturun.” dedi Xifeng, gülümseyerek. “Size söyleyeceklerim

var. Biraz önce bana ne söylemek istediğini anladım. Biz akraba olduğumuza göre, sıkıntıda olduğunuz zaman yardım etmek için kapımıza kadar gelmenizi beklememeliydik. Ama bu ailede halledilmesi gereken çok fazla sorun var ve Hanımefendi de artık iyice yaşlanmaya başladığı için bazı şeyleri unutuyor. Ben evin idaresini devraldığım zaman, akrabalık ilişkilerimizin hepsini bilmiyordum. Hem uzaktan bakıldığında refah içinde görünsek de insanlar bizimki gibi büyük bir ailenin kendine göre zorlukları olduğunu anlamıyorlar. Söylesen inanmazlar ama öyle. Bu kadar uzak yoldan geldiğiniz ve ilk kez yardım istediğiniz için sizi eli boş gönderemeyiz. Neyse ki Hanımefendi hizmetkârlar için kıyafet diktireyim diye dün bana yirmi tael gümüş vermişti, henüz dokunmadım. Çok az olduğunu düşünmezseniz, alabilirsiniz.”

Xifeng’ın zorluklardan söz ettiğini duyan nine hiçbir ümit olmadığı sonucuna varmıştı. Ama yine de yirmi tael gümüş verileceğini öğrenince yüzü keyifle aydınlandı.

“Ah!” diye bağırdı. “Ben ne zorluklar çektiğinizi biliyorum. Ama ne derler bilirsin, ‘Aç bir deve şişman bir attan büyüktür.’ Ne kadar olursa olsun, sizden gelecek tek bir kıl bizim gibi fakirlerin belinden kalındır!”

Bu sözlerinin kabalığından dehşete kapılan Bayan Zhou, telaşla yaşlı kadına susması için kaş göz işareti yapıyordu. Ama Xifeng hiç aldırmayıp sadece güldü. Pinger’ı yirmi tael gümüşü paket yapması ve biraz da nakit para getirmesi için gönderdi. Bunlar yaşlı kadının önüne kondu.

“İşte yirmi tael gümüş.” dedi Xifeng. “Şimdilik çocuklara kışlık kıyafet diktirmek için alın bunu. Eğer geri çevirecek olursanız, gücendiğinizi düşünürüm. Nakit parayla da bir araba tutarsınız. Başka sefere yapılacak daha iyi bir işiniz olmadığında bir iki gün kalmaya gelin. Artık geç oldu, sizi daha fazla alıkoymayayım. Evdeki herkese selamlarımı söyleyin.”

Ayağa kalktı. Liu nine içtenlikle teşekkür ederek gümüşleri ve parayı aldı; Bayan Zhou’nun peşinden hizmetkârların evlerine doğru gitti.

“Hayret doğrusu!” diye bağırdı Bayan Zhou, yeterince uzaklaştıklarında. “Ne oldu da ilk karşılaştığınızda tek kelime edemedin, dilin çözülünce de yeğenin aşağı, yeğenin yukarı deyip durdun! Böyle dediğim için alınma ama çocuk öz bir yeğen olsa bile, akrabalıklardan söz ederken ölçülü olman gerekir. Küçük Bey Rong onun yeğeni, bir hanımefendi ancak öyle birine yeğenim der. Baner gibi biri nasıl onun yeğeni olacaktı, bilmem!”

“Sevgili kardeşim!” dedi nine, gülerek. “O tatlı şeyi orada otururken görünce o kadar hoşuma gitti ki dilim tutuldu.”

Konuşa konuşa Bayan Zhou’nun evine geldiler, bir süre de orada oturdular. Liu nine Zhou’nun çocukları şeker alsınlar diye bir gümüşlük bırakmak istedi ama Bayan Zhou duymak bile istemeyerek reddetti. Yaşlı kadın bir sürü minnet ifadesiyle oradan ayrıлып yine konağın arka kapısından çıkarak yola koyuldu.

O gittikten sonra neler olduğunu öğrenmek için bir sonraki

bölümü okuman gerekiyor.

Bolluk içindeyken bağışlar rahatça dağıtılır.

Derinden minnet duyan biri akraba ve dosttan daha evladır.

7. BÖLÜM

Zhou'nun karısı konağa yapma çiçek dağıtır.

You Shi Xifeng'i davet eder.

*Ning Konağı'ndaki bir yemekte Baoyu ilk kez Qin
Zhong ile karşılaşır.*

İçerik:

Çiçekler kadar güzel on iki genç kız,

Ama onları seven kim?

Tanıştığı kızın adını sorarız,

Yangtze Nehri'nin güneyinde evi olan Qin.

Liu nineyi yolcu eden Bayan Zhou, Wang Hanım'a bilgi vermeye gitti. Ama Wang Hanım dairesinde değildi. Hizmetçileri hanımlarının Xue teyzeyi ziyarete gittiğini söylediler. Bayan Zhou da doğu köşesindeki kapıdan çıkıp doğu avlusundan geçerek Armut Ağacı Avlusu'na doğru yürüdü. Avlunun kapısına vardığında Wang Hanım'ın hizmetçisi Jinchuan ile karşılaştı, bir kızla oynuyordu. Bayan Zhou'nun Wang Hanım'a bir mesaj getirdiğini anlayan Jinchuan dudaklarını uzatıp başıyla evi işaret ederek hanımın içeride olduğunu belirtti.

Bayan Zhou yavaşça kapının perdesini kaldırıp içeri girdi. İki kardeşi ailevi meseleler konusunda sonu gelmez bir dedikodunun ortasında buldu. Konuşmayı bölmeye hiç yeltenmeyip iç odaya

geçti. Xue Baochai, gündelik kıyafetler içinde, saçını sade bir şekilde tepesinde toplanmış bir hâlde, sobalı sedirin üzerindeki alçak masada hizmetçisi Yinger ile beraber bir nakış modeli üzerinde çalışıyordu. Bayan Zhou'yu görünce fırçasını elinden bıraktı ve gülümseyerek dönüp misafirini buyur etti.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.